

DAVID VINTAGE

LONDINE.

Typis Thomae Roperusij, Impensis Jo. Martin,
Jac. Maffey, & Tho. Dicar, ad insigne Campanæ
in Comitatu D. Pauli, MDCCLX.

THE HISTORY OF THE
MOSCOW & BIONTS
OF THE EXTANT OMNIA

Quibus accesserit quidam selectior THEO
CRITI EPISTOLAE

Impressis in regia Characteris, scripturae, et
nata, latineque Carminibus, quibusdam
epistolis

AUCTORE DAVIDE WHITE, A.D.

Perpetuum in omnibus
Nocturnis, et diurnis, et nocturnis
et diurnis, et nocturnis, et diurnis

Typis Thomae Roswell, Impressoris, et
in Camera D. Thomae, M.D.C.LXX.
in Camera D. Thomae, M.D.C.LXX.

NOBILISSIMO,

Atq; omni virtutum genere excultissimo
viro,

EDOARDO BISSÆO,

ARMIGERO.

O animo semper fui (vir excultissime) ut si quid tuis virtutibus, & in literas studio & pietate dignum exhiberi possit, id non privati hominis officium, sed publicum literatorum omnium munus esse censendum: quibus præsidio destitutis apud te Asylum, afflictis & egenis perfrugium, caligantibus amicum semper lumen apparuit. Atq; cum me tanto molimini imparem consiteri

metesso habuerim, tum ingeni tui spectatissimū
acumen ab ejusmodi conatu deterrebat, quod
semper impense adeo excoluisti, ut nec medio-
cria, nedū levia jam desiderare vel amplecti pos-
sit. Hec mecum reputans (vir dignissime)
jam labascere, & animum despondere cœperam,
nisi qui me prius benignis affectibus obstrictissi-
mum habebas, idem non modo hortatu erexisses,
sed insuper mandato adegisses: cui ego reniti
nec debeo nec volo. Non me utique latet, quā
livida Zoilorū tempestas in me mox sit ingru-
itura, nec defuturos arbitror, qui de hoc opere, ne-
cū viso, judicium sint laturi, cū tot tantōsq;
viros hujus, quam peto, gloriæ rivalet habeam.
Sed neq; Heinsij nitor, Politiani laus, aut Vul-
canij elegantia nobis hoc campo decurrendi li-
bertatem ademerunt. Floruerunt illi suorum
temporum illustres, & gloriam, quam meruere,
ingentem reportarunt: eam neq; invidemus illis,
neque de laude certamen instituimus. Illi ni-
mirū aureo & præfulgente amictu Poëtas hosce
insignes condecorarunt, sed hic (quē nos damus)
ornatus, crassu, licet & rudi stamine intextus,
aliquibus

aliquibus fortasse arridebit: nam novū quid ut-
cunq offerimus, cui si splendor & eximia maje-
stas absit, ipsam varietatē lector amplectatur. At
tu (vir Nobilissime) Bucolicos hosce (qui tui
jā esse gestiunt) genibus tuis advolutos suscipe
& tuere. Si vero post tantas sollicitudines, post
tua clarissima studia, quibus orbē terrarū con-
locupletasti, aliquid etiamnū otij intervenerit,
hæc qualiacunque benigno, & quo soles
vultu respice: quod si facere non dedigneris,
omni exolutus metu ad ulteriora animum ad-
jiciet.

Vobis obsequentissimus,

DAVID WHITFORDUS.

A3 MUSURI

MUSURI in MUSÆUM.

Portabant Veneri sollennia sacra quotannis
Vicini, & Sesti visebant Tempia frequentes :
Quos crudelis Amor contento aspexerat arcu.
Protinus exiliit nervo depulsa sagitta,
Inque Sacerdotis Cythereæ pectore fixa est.
Inde volans penetrat formosi corda Leandri.
Ergo utriusque novus præcordia perfurit ardor,
Et facis auxilio tædis thalamoque fruuntur.
Illa sed immiti gestans sub pectore ferrum,
Prodidit incautos pelago crudelis amantes,
Tum Venus, & cum præreptâ face vita recessit.

In MUSÆUM.

ÆMula sunt Divum quoque pectora, Mârsque
laboris
Præmia carminibus jactat habere sui.
Non potuit post tot jactantem ferre Triumphos,
Cum mare, cum terras perdomuisset Amor.
Musæumque jubet flammæ exponere amantum,
Decerptaque prius virginitate, necem.
Laudetur paucis describens versibus ista,
Quæ tua perfecit, parve Cupido, manus.

ΜΑΚΡΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ.

Νὸς ἔλω ἀνὰ Σησόν, ἀγνοῖν ἤγε θυηλάς
 Κητορρηγεῖσσι παύοντες ἐτήσιοι· αὐτὰρ ὁ τόξοι
 Οὐλος ἔρος βάσσει, διοιτεύσασι δὲ μεμνῶς·
 Οὔρεα διδύλλεσκε, πικρὸν δ' ἴσμεν οἴσιν
 Μηδὸς ἐπ' ἀρήτεια, ὅππασέρχαι δ' ἐπελάσθην
 Ηπαπ Διαιδρόιο, κόρης φρένας αἶψα φήσας.
 Αμφοτέροισι δ' ἐπύθοντο, αὐτῶ πεφορημένοι οἴσιν
 Ἀλλήλοισι ἀπώαντο, γάμων δὲ συνίστορα λύχιοι
 Λατρυδίοισι θήσαντο, σιδήρεοισι δὲ λελογχῶς
 Αἶμα πολυπλάγκτης παρῴδακε ποσειδέας ἀέλλας,
 Καὶ σφε φάεας μὲ ἄμερσιν, ἄμερσι δὲ καὶ φιλοτῆται.

Τῷ εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήστεια θεῶν ἔλε· δὴ γὰρ αἰοδαῖς
 Σπύτο λαχεῖν Ἀρης μοῦνος ἀποινα πόσιν.
 Τῷτο χλύων νεμέσιν· ὅτ' εἰς ἐπικλυόσθην ἔργισ
 Ἀχλὺς ἀλιν, Ἀρεος τ' ὕψος ὕβριν Ἐρως.
 Μυσσάσθαι δ' ἐπέτελλεν. ὅδ' ἐκλήϊζε ποσειδέων
 Οἴσιν ἀποδρέψαι παρθεῖναι χαλυχας.
 Λινεῖσθαι δὲ μακρῆσιν ὅππασας σελίδεσσιν,
 Οὐδ' ὀλίγαις πάζων χερσὶν ἔργον Ἐρως.

MUSÆUS

MUSÆUS.

DIVA facem memora tacitos quæ
 vidit amores,
 Et nantem in tenebris, vectósque
 per alta jugales,
 Fœderáque æternam Auroræ fu-
 gientia lucem,
 Nocturnísque thoris sociatam Seston Abydo.
 Fax & Leandri nantis sonus impulit aures,
 Fax quæ furtivæ Veneris prænuncia lucet,
 Obscurásque Herûs exornat prævia tædâs.
 Quam pater ætherius (quoniam prælulit amantum
 Ignibus) emeritam superaddere debuit astris,
 Sponfarúmque decus dixisse & sidus amorum.
 Quæ socio ardentes solata est lumine curas,
 Et thalami insomnis fidissima nuncia fulsit,
 Cùm nondum flassent hostili turbine venti.
 Sed tristes utriúsque mihi (Dea) præcipe casus,
 Extinctámque facem & crudelia fata Leandri.

Respicit

ΜΟΥΣΑΙΟΣ.

ΠΕ, θεά, κρυφίωι ὀπιμάττωα λύχιοι
 ἐράται,
 Καὶ νύχιοι πλατῆα θαλασσὸν πρὸς ὑμ-
 αῖον,
 Καὶ γάμον ἀχλυσότα, τ' ἐκ ἰδὲ ἀφελ-
 τος ηἰας,

Καὶ Σητον ἔ' Α' θυδοι, ὅπῃ γάμος ἔπυχος Ηροδ.

Νηχοῦροι τε Α' θυδοι ὁμοδ ἔ' λύχιοι ἀκ' ἔω,

Λύχιοι ἀπαγγέλλοιτα διακτοεῖω Αφροδίτης,

Ηρὸς νυκτὶ γάμοιο γάμοσολον ἀγγέλιότιω.

Λύχιοι ἐρωτος ἀγαλμα, τ' ἀφελει ἀθέειος Ζεὺς

Εὐνύχιοι μετ' ἀεθλοῖν ἄφ' ἡν ἐς ὀμήγειν ἄφρον,

Καὶ μιν ὀπιχλῆσαι νυμφοσολον ἄφρον ἐράται,

Οτ' ἵ πέλαι ξυνέειδος ἐρώμαίωον ὀδυάσιν,

Αγγελῖν τ' ἐφύλαξει ἀκοιμήτων ὑδμῶσιν,

Πεῖν χαλεπὰ πνοῇσιν ἀήδρα ἔ' φρον ἐκίτω.

Αλλ' ἄγα μοι μέλα ποίητ' ἑμῶν σινάειδ' ὑδμῶσιν

Λύχιοι ἀβεινυμῶσιν ἔ' ὀδυμῶσιν Λεαίδρα.

Respicit oppositam contraria Sestos Abydon
 Confinis pelago; stetit hinc arcumque tetendit
 Aliger, & volucrem direxit utrinque sagittam,
 Quam juvenis virgoque calent. Si nomina quæras,
 Formosus Leander erant, & nobilis Hero.
 Hæc Seston colit, oppositam tenet alter Abydon.
 Ambo fiderei, propriæ decus urbis uterque,
 Penè pari formâ, quæ si loca fortè peragres,
 Aeriam turrim explora, quâ Sestias Hero
 Stans face nocturnis Leandrum rexit in undis.
 Undisonum antiqui contrâ pete littus Abydi,
 Plorat adhuc juvenem & tristes reminiscitur ignes.
 Unde tamen patriâ juvenis delatus Abydo
 Arsit, & externos excivit virginis ignes?
 Pulcra Hero clavis majoribus orta, Sacerdos
 Idaliæ Veneris tædæque incognita, turrim,
 Fluctibus æquoreis vicina colebat avitam.
 Altera visa Venu, castoque retenta pudore
 Nunquam virgineæ se consociare catervæ,
 Non inferre pedem juvenili sueta choreæ,
 Aemula scæminei vitat consortia cœtus.
 (Nam celebres urunt muliebria pectora formæ)
 Te solam, Cytherea, colit, te munere, Diva,
 Et natum multo libamine placat Amorem,
 Cœlestis pharetræ flagrantia tela tremiscens.
 Non tamen effugit quos sic vitaverat arcus.
 Et jam festa dies populis celeberrima fulsit,
 (Quam Veneri Sestos colit, & tibi pulcher Adoni)
 Undique conveniunt sacræ ad spectacula lucis:

ΣΗΣΤΟΣ ἔλω ἢ Λεωδὸς οὐατίσι ἐγγύθι πόντῳ
Γαίονές εἰσι πόλεις· Εἰρὴς δ' αἰὲ πῆξα πλῆθος
Ἀμφοτέρης πλείεσσιν ἵνα ζυένηται εἴςθι,
Ἡΐθιοι φλέξαι ἢ παρθένοι· ὑπόμα δ' αὐτῶν,
Ἰμῆρους τε Λεωδρος ἔλω, ἢ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σησὶ ἐκάκει, ὁ δὲ πολλίστηροι Λεβύδῳ,
Ἀμφοτέρων πολίσι τῶνδε χαλκίαις ἀστῆρες ἄμφω,
Εἰκαλοὶ ἀλλήλοισι· σὺ δ' εἴποτε κῆρτι τῶνδε,
Δίξέ μοι πῶς πῆρσι, ὅπῃ ποτὶ Σησιᾶς Ἡρώ
Ἰστατο λυγροὶ ἔχοντα, ἢ ἡγαμόνῳ Λεωδρῷ.
Δίξέο δ' ἀρχαῖαις ἀλκίᾳ πορθέων Λεβύδῳ
Εἰσὶ πῦν κλαίοντα μόροι ἢ ἔρωτα Λεωδρῷ.
Ἀλλὰ πότεν Λεωδρος Λεωδῶν δώματα νάων
Ἡρῆς ἐς πότον ἦλθε, πότεν δ' οὐδέποτε ἢ αὐτῶν;
Ἡρῶ μὲν χαίμεσσα διατρεφὶς αἶμα λαχῶσα,
Κύπριδος ἡ ἱέρεια· γάμψι δ' ἀδίδακτος εὔστα,
Πύρροι ἀπο τρεφῶσι τῶνδε γαίονι τῶνδε θαλάσῃ,
Ἀλλῃ Κύπρις ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ ἢ αἰδοῖ.
Οὐδέποτε ἀρχομένησι μετὰ μύησις γυναιξίν,
Οὐδέ χοροὶ χαίμεσσα μετῆλυται ἡλικος ἥβης,
Μῶμοι ἀλευομένη ζήλῃματα θηλυτράσι·
(Καὶ γὰρ Εἰ Π' ἈΓλαίῃ ζήλῃματός εἰσι γυναικας)
Ἀλλ' αἰὲ Κυθέρειαι ἱλασκομένη Ἀφροδιτῶν,
Πολλάκι ἢ τ' Εἰρωτα παρηγορέσκει θυγαῖς,
Μητεὶ σὺν ἕρετῃ, φλογερῇ προμήνῃ φαρίτῳ.
Ἀλλ' ἔδ' ὥς ἀλείνῃ περὶ πῶντος οἷς ἔς.
Δὴ γὰρ Κυπειλὴν παιδῆμος ἦλθεν ἑορτῇ,
Τῇ αἰὲ Σησὶ ἀγῶσι Ἀδάνιδι ἢ Κυθέρει.
Παισυδὴν δ' ἑαυτῶν ἐς ἱερὸν ἡμαρ ἰλάσθαι.

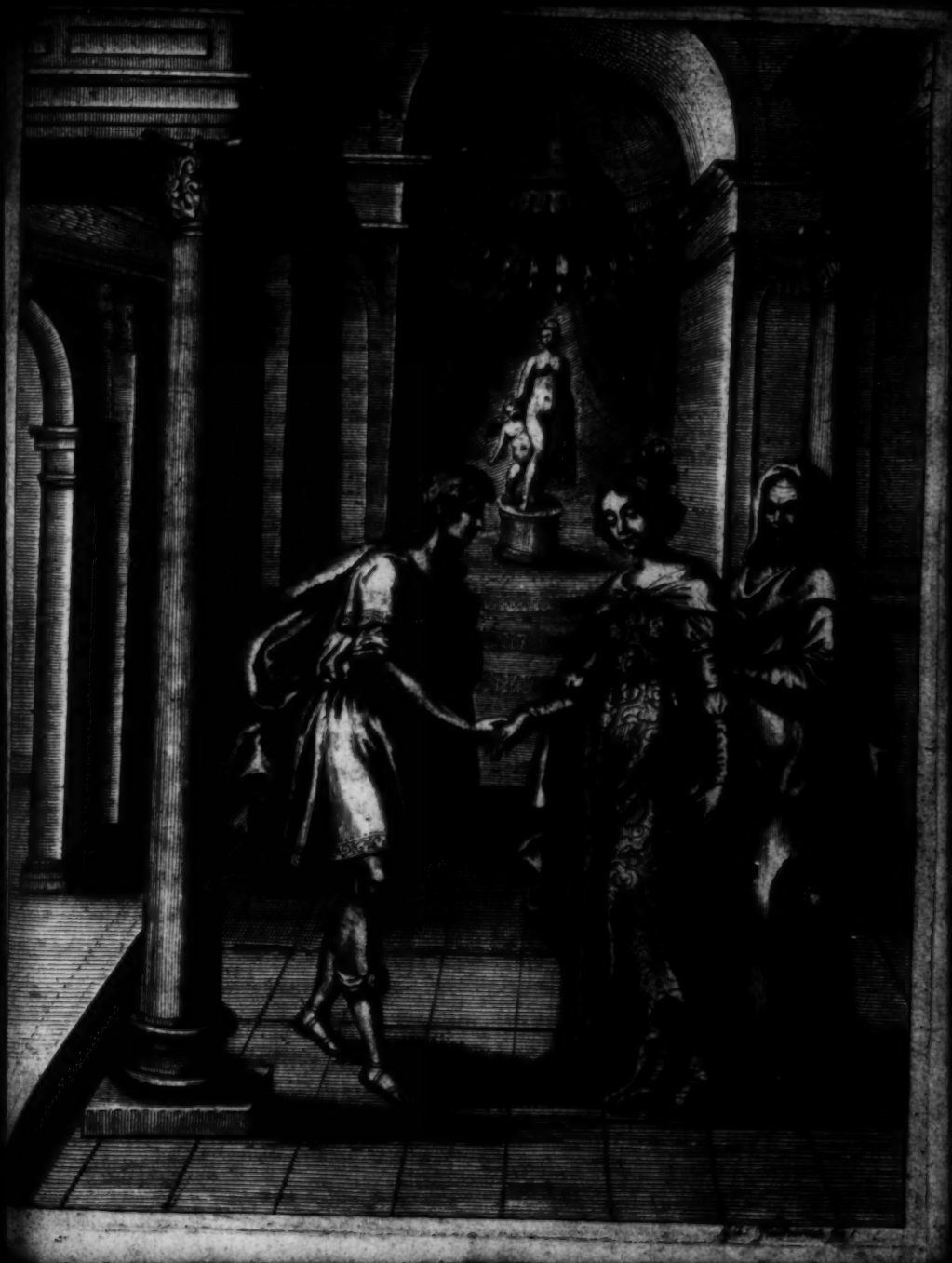
Insula quos gremio Oceani circumflua misit,
 Aemonii proceres aderant, atque incola Cypri,
 Vósque puellares liquere Cythera catervæ,
 Quisque agili quatrant Lybani juga summa choreæ.
 Nec deerat quisquam vicinis accola sacris.
 Huc Phryx, oppositaque ruebat civis Abydi.
 Contactique novis juvenes ardoribus, illi
 Nam semper festi studio famæque trahuntur.
 Nec peragenda vocant tantum solennia Divum,
 Agmen virgineâ quantum spectabile formâ.
 Ante alias Hero gressum per templa ferebat
 Prælustri jubar evibrans pulcherrima vultu,
 Pallida seu primæ resplendent cornua Lunæ.
 Illa genas modico tamen interfusa rubore
 Ut bicolor thecis exit rosa, pandere ab omni
 Hero parte rosis gemmantia prata videtur.
 Nam color enituit roseus per membra, rosasque,
 In gressu tunicæ sinuata volumina pandunt.
 Multa comes membris it gratia, prisca sorores
 Tres ætas dedit, hæc oculo si riserit uno
 Gratia sidereo centena exultat ocello.
 O quàm digna tibi servit, Cytherea, Sacerdos!
 Sic inter reliquas formosa Antistita fulget,
 Aemula virgo suæ possit contendere Divæ.
 Corda incauta virum penetrarat, tota juventus
 Virgo tuæ cœpit flagrare Cupidine tædæ:
 Nam gressus quacunque Hero per templa ferebat
 Attonitis inhiant animis oculisque sequuntur.
 Atque aliquis formam miratus talia fatur.

Accessi

Οσσοι παρὰ πύλαισι κλεισμένοι σφύραϊ ἴκωνται,
Οἱ μὲν ἄφ' Αἰωνίης, οἱ δ' αἰκαλίας ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γὰρ τις ἔμμενεν οὐδὲ πολίεσσι Κυθήραν,
Οὐ Λιβάνη θυόεντος οὐδὲ περύφουσι χορεύουσι
Οὐδὲ φεικτοῖσιν τις ἐλείπετο τῆμος εορτῆς,
Οὐ Φρυγίης καέτης, ἧ γένοιτο ἄτος Αβύδου,
Οὐδὲ τις ἠϊθέων φιλοπάρθερος· ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Λιὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ἐστὶ εορτῆς,
Οὐ τῶτον ἀθανάτων ἀγέμεν ἀπύδουσι θυλάας,
Οσσοι ἀγερομύων δια χάλλεα παρβενίσαν.

Ἡ δὲ θεὸς ἀνὰ θῆν ἐπ' ὤχετο παρβένος Ἡρᾶς,
Μαρμαρυγίᾳ χεῖρ' ἔκτεσσε ἀπαστράπυσσας περὶ πύλιν,
Οἷά τε λευκοπαρῆος ἐπαντέλλουσα σελήτη.
Ἀχερὰ δὲ χροιάων φαιάετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδοι ἐκ χαλόνων διδυμόχρουσ' ἢ τὰ χα φαῖης
Ἡρῆς οὐ μελέεσσι ῥόδοι λευκῶτα φανήσκει.
Χροίην γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδοι λευκοχάτωνος ὑπὸ σπινθὲρ λάμπετο χάρης.
Πολλὰ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαμοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψύσαντο πεφυκέναι· εἰς δὲ τις Ἡρῆς
Ὀφθαλμὸς γέλοισιν ἔχοντο Χάριτας τετρήλη.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπαΐων εὐεχτο Κύπρις,
Ὡς ἢ μὲν πτεῖ πολλὸν ἀειτνεύσασα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτρεα, ἵην διεφάνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠΐθεον ἀπαλὰς φρένας· ἔδὲ τις ἀνδρῶν
Ἦεν δὲ ἧ μωραίνον ἔχει ὁμοδύμιον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιγέμελλον ὅπῃ χεῖρ' ἠὲν ἀλάτο,
Εσπόμενον ἴδον ἔχε ἧ ὄμματα ἧ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ τις οὐ ἠΐθειον ἐφάνετο, ἧ φάτο μῦθον,

Accessi Sparten, pulcræ Lacedæmonæ vidi,
 Roboris & primæ florent ubi præmia formæ.
 Abstulit una decens generosa modestaque palmam.
 Gratia fortè tibi, Dea, de tribus unica servit,
 Quam fesso nondum satiato lumine vidi.
 Cujus complexu abnuerem nec morte revelli.
 Aetherias semper servant sibi numina sedes,
 In nostras formosa thoros si venerit Hero.
 O Dea, nam nobis tangenda Antistita non est,
 Nostra tamen simili laudetur sponsa juventâ.
 Talia jactabat juvenis, diversa furentes
 Virgo viros graviter tacito torquebat amore.
 Torruit at visæ postquam te flamma, Leander,
 Stat nolle occultis animum consumere telis.
 Córque inopinus amor postquam inflamaverat, Hero
 Certum est velle frui, aut invisam abrumpere vitam
 Combibit assiduos oculis spectantibus ignes,
 Inque triumphali tabescunt viscera flammâ,
 Sic illibatæ penetrat plus virginis ardor
 Corda viri, quàm quæ nervo salit acta sagitta :
 Invadens oculos primùm, tum luminis icti
 Descendit dolor, & meat ad præcordia vulnus.
 In diversa trahunt virtúsque, timórque, pudórque.
 Cor tremit, implicito sed enim pudor obstat amanti.
 At capitur formâ, tum pellit flamma pudorem,
 Ergo virum tandem victrix audacia ducit
 Passibus ambiguis, & coram virgine sistit.
 Tum tremulos obliqua tuens derorquet ocellos,
 Pectore in incauto tentans accendere flammam.

ΚΑΙ Σπάρτης ἐπὶ βίῳ Λακεδαιμόνιος ἄνθρωπος ἦν,
 Ηγε μὲντοι καὶ ἀθλοὶ ἀνέοικον ἀσπασίαν
 Τοῖον δ' ὅπως ὅπως νίκην καὶ νίκην ἐπὶ ἀπαιτείῃ
 Καὶ πάρα Κύνρας ἔχει Χαιρῶν μὲν ὁπλοῦντας
 Παπῶναι ἐμὸν καὶ, κόρον δ' ἔχει ἑρὸν ὁπλοῦντας
 Λοπῶν τῶν καὶ λῆγαν ὁπλοῦντας Ἡρῶν
 Οὐκ ἀν' ἐγὼ κατ' ὅλμπῃ ἐφίμαρκα θεὸς εἶναι,
 Ημετέρῳ παρέχοιτο ἔχον ἐν δαμάσῃ Ἡρῶν
 Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπὶ οὐκ ἐπὶ ἱέρειαν ἀφάσσει,
 Τοῖσι μοι, Κυθήρας, ἴσον παρέχοιτο ὁπλοῦντας.
 Τοῖα μὲν ἦν ἡγεῖται τις ἐφώνησε ἄλλοθεν ἄλλος
 Ελκος ὑποκλέπει ἐπὶ μέγατον καλλιῇ κύρην
 Αποπαθὲς Λαίαιδρε, σὺ δ' ὅς ἴδεις εὐκλεία κύρην
 Οὐκ ἔβλεπες κρυφίοισι χαταπύχυν φρένα κέντροις
 Ἀλλὰ περὶ πύκτοι δαμῆς ἀδελφῶν οἰοῖς,
 Οὐκ ἔβλεπες ζῶντι περὶ καλλῆς ἀμμορος Ἡρῶν
 Σὺ δὲ βλοφάρῳ δ' ἀκτίον ἀέζετο πυρὸς ἐρώτης
 Καὶ κατὰ δὴ πᾶρλαζει ἀνιχίτη πυρὸς ὁρμῇ.
 ΚΑΛΛΟΣ γὰρ περὶ πύκτοι ἀμμορῶν γυναικὸς
 Οξύτερον μαρτύρουσι πέλει περὶ οὐκ οἶσ' ἔ.
 Οφθαλμὸς δ' ὁδὸς ὅστις ἀπ' οφθαλμοῦ βολᾷ
 Ελκος ὀλιγαίνει, καὶ ὅστις φρένας ἀνδρὸς ὀδύει.
 Εἰλε δέ μοι τότε θάμβος, ἀντιμῶν, τρέμος, αἰδώς
 Επεμν μὲν κατὰ δὴ, αἰδὼς δέ μοι εἶχε ἀλῶναι
 Θάμβος δ' αἰδὼς ἀρετῇ, ἔως δ' ἀπεπόσφισεν αἰδῶν
 Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἐρωτος ἀντιμῶν ἀνταπάζων,
 Ἡρέμα ποσὶν ἔβαρε, καὶ ἀντίον ἴστατο κύρην
 Λοξὰ δ' ὅππῃ πύκτοι δαμῶν ἐλέλιξεν ὁπλοῦντας,
 Νέυμασι κερδύχῃσι περὶ πᾶρλαζει φρένα κύρην.

Leandri infidias agnovit virgo, suæque
 Conscia gaudebat formæ, at perfusa rubore
 Sæpè levi texit roseum velamine vultum :
 Signa pari referens & respondentia nutu.
 Ora iterum attollit, lætantur corda Leandri
 Quòd non sprevisset virgo quos senserat ignes.
 Interea juvenis dum commoda quærit amori
 Tempora, contracto descendit lumine Phœbus,
 Et trahit exoriens obscuras Hesperus umbras.
 Vadit, & optatam intrepidus stetit ante puellam,
 Ambiguæ fidens nocti frētusque tenebris.
 Tum striaxit roseos digitos sine murmure, & imo
 Corde dedit gemitum, silet illa immota, manumq;
 Virgineam subito (velut indignata) recepit.
 Talibus agnoscens juvenis mutabile signis
 Ingenium, audaci traxit velamina dextrâ,
 Splendida ad augusti ducens penetralia templi.
 Hæc velut invito sequitur vestigia gressu,
 Cedentem se passa trahi, tum talibus inquit,
 Fœmineis conata minis terrere Leandrum.
 Quis furor hic, hospes? cohibésne à virgine dextram?
 Dum licet I procul, & velamina sacra relinque.
 Nostra potens opibus domus est, pœnamq; minatur.
 Idaliæ non est sic attrectanda Sacerdos.
 Nec thalami sperare tibi fas gaudia nostri.
 Talia virginibus benè convenientia dixit.
 Ille minas postquam audivit simulantis inanes,
 Certa dari victæ sensit sibi signa puellæ.
 Fœmina nam blando quæcunque minatur amanti,
Exprimit

Αυτὴ δ' ὅς ξυνέειπε πόποι δολέετα Λεάνδρου,
 Χαίρει ἐπ' ἀγλαΐῃσι· οὐ γὰρ ἴσχυι δὲ καὶ αὐτὴ
 Πολλάκις ἰμερόεσσαι εἰς ἀπέκρυφτον ὀπωπὴν,
 Νέυμασι λαβεῖν τοῖσιν ὑπαγγελέσσαι Λεάνδρου,
 Καὶ πάλιν ἀντέχειν. ὁ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἰάσθη,
 Οὔτι πόπῃ ξυνέειπε, καὶ ἔκ ἀπιστεύσατο κέρη.
 Ορεα μὲν γὰρ Λεάνδρος ἐδίξτετο λάθρειον ὄριον,
 Φέγγος ἀγαστείλασθαι χετῆρας ἐς δύσιν ἡώς·
 Ἐκ τῶρα τῆς δ' ἀνέφανε βαθυόκυκλος ἑσπερος αἴθρη.
 Αὐτὰρ ὁ θαρσαλίως μετεκίαθεν ἐγγύθι κέρης,
 Ὡς ἴδεν κυκλόπῃσι πλοῖ' ὅππῃ ῥώσκεινται ὁμήχλην·
 Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδὸν δῖαν δάκτυλα κέρης,
 Βυσσὸν δὲ ἐξοιχάζειν ἀθέσφατοι· ἡ δὲ σιωπῇ
 Οἶά τε χωρομένη ῥοδὸν ἐξέσπασε χεῖρα.
 Ὡς δ' ἐξατῆς ἐνόησε χαλῖφρονι νέυματ' αὖ κέρης,
 Θαρσαλίως παλάμῃ πολυδαίδαλοι ἔλκε χετῶνα,
 Ἐσχατὰ πμῆεντος ἄγων ὅππῃ κεῖθεα νοσθ.
 Οκταλέως δὲ πόδιον ἐφείσπετο παρθένος Ἡρώ,
 Οἶά τ' ἔκ ἐθέλῃσθαι τοῖσι δ' ἀνενέχετο φωνήν,
 Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἐπὶ λείψαι Λεάνδρου.

ΖΕΙΝΕ, τί μαργάρεις; τί με δύσμορε παρθένοι ἔλκεαι;
 Ἀλλ' ἴδ' οὐδέ μοι κέλευθον ἔμῳ δ' ἀπόλειπε χετῶνα·
 Μῆνιν ἐμὴν ἀπόμπε πολυκτεάνῳ γενετήρῳ.
 Κύπριδος θύοι' εἴκοιθε θεῆς ἱερεῖαν ἀφάσσειν·
 Παρθενικῆς ὅππῃ λέκτρον ἀμύχανον ὅστιν ἰκέσθαι.

Τοῖα μὲν ἠπείλησεν εἰκοτὰ παρθενικῇσιν.
 Θηλέης δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ κλύει διφροὶ ἀπειλῆς,
 Ἐγὼ πευγομένην σημῆϊα παρθενικῶν·
 (Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείασιν γυναικας,

Exprimat ipsa minis conceptos pectoris ignes.
 Oscula tum roseæ cervici dulcia figens,
 Talia dicta dedit vivo perculsus amore.
 Post Venerem mea sola Venus, post Pallada Pallas,
 Nam tibi terra parem non educat ulla puellam:
 Solâque supremi soboles est æqua Tonantis.
 Et Pater, & felix tibi quæ dedit ubera Mater,
 Ter felix venter qui protulit, at prece nostrâ,
 (Chara) velis flecti, nec veras temnere flammæ.
 Cur Venerem fugis ah! Veneris non æqua Sacerdos?
 Huc ades, & cole ritè Deam sociata cubili.
 Casta puella sacris Cythereæ ingrata ministrat.
 Virginitas Paphiæ infensa est. Si noscere Divæ
 Sacra tuæ cupis, & sinceræ discere leges,
 Sunt tædæ, & thalami, tua si Venus est tibi curæ,
 Dilige jucundi sociabile fœdus amoris.
 Me famulum aut taciti consortem suscipe lecti,
 Quem domitum telis dedit hic in vincla Cupido.
 Sic magnum Alciden quondam Cyllenius ales
 Victor Jardanes captivum ad mœnia duxit.
 Me tua Diva tibi, nullus Caducifer offert.
 Necte Virgo latet, quo pacto fugerit olim
 Melanionæos crudelis Abantias ignes,
 Virginitatis amans, quæ Divæ numine victa
 Exosum prius ingenti dilexit amore.
 Túque puella tui formida numinis iram.
 Sic fatus dubios animos in pectore flexit,
 Inspirans rapidos verbis fallacibus ignes.
 Illa solo fixos oculos taciturna tenebat,

Dejectum

Κυπρίδιον δ' αὖτ' ἐλπίδι εἶσι ἀντιπάλῳ
 Παρθενῆς δ' ἑσθλὸν εὖ χροὸν ἀντίπαλον
 Τοῖον μῦθον εἶπε, πόθεν βεβηλωμένος οἶσεν,
 ΚΥΠΡΙ φίλη μετὰ Κύπρῳ, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνῃ,
 (Οὐ γὰρ ὅστις ποῖσιν ἴσθι καλὴν σε γυναιξίν,
 Ἀλλὰ σε θυγατέρασι Διὸς Κρονίῳτος εἶσα)
 Ολβίος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβία ἢ τέκε μήτηρ
 Γαστήρ, ἢ σ' ἐλόχευσε, μαχαρταῖη. ἀλλὰ λιταῶν
 Ημετέρων ἐπείκε, πόθεν δ' οἰκτεροὶ αἰάχων.
 Κύπριδος ὡς ἰέρτα, μετέρχου Κύπριδος ἔργα
 Διὶ ἴθι, μυσιπόλυν γαμήλια θεοῖα θιάνης.
 Παρθένον ἔκ ἐπείκειν ὑποδρήσων Ἀφροδίτῃ.
 Παρθενικῆς ἔκ Κύπρις ἰάμεται, ἢ δ' ἐβελύσας
 Θεοῖα θεῆς ἐρέεσσι καὶ ἔργα πῖτα δαίμων,
 Ἐσιγάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυβέρεα,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεοῖον Ἐρώτων.
 Σὺ δ' ἰκέτιω με κόμιζε, καὶ ἢ ἐθέλεις, παραχοίτω,
 Τόι σοι ἔρως ἤρωςσε εἰς βελύσσει κιχίτας.
 Ως θεοῖα Ἡρακλῆα θεὸς χρυσόρραπτις Ἐριμῆς
 Θετύει ἐκόμεζεν Ἰαφιδῆνι πόπι νύμφῃ.
 Σοὶ δέ με Κύπρις ἐπέμπε, καὶ ἔσφοδ' ἤγαγεν Ἐριμῆς.
 Παρθένος ἢ σε λήθην ἀπ' Ἀρχαίης Ἀταλάντης,
 Ἡ ποτε Μελαινίος ἐρασσάμενός φύγει ἐπὶ
 Παρθενῆς ἀλέγεται χαλασάμενός δ' Ἀφροδίτης,
 Τὴν πάρος ἔκ ἐπρόθεον, οἷ κακὰ δὴ θέτο πρῶτον.
 Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆτιν ἐγείρῃς.
 Ως εἰπὼν, παρέπεισε ἀισχυομένη φρένα κέρως,
 Θεμὸν ἐρωτοτόχοισι παραπλάγας οἷ μύθοις.
 Παρθενικὴ δ' ἄφρογος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀφθαλμῷ.

Dejectum roseo vultum perfusa pudore,
 Attrivitque solum moto pede, sæpè rubentes
 Hero pulchra genas niveo velamine texit.
 Cuncta hæc jam victæ prænuncia, námq; tacendo
 Ad primos illecta thoros se virgo resignat.
 Mollia crudeles stimuli præcordia tentant,
 Jam stupet, & valido fervescit amore Leandri
 Virgo, novâsque fover tenero sub pectore flammâs.
 Interea pudibunda solo dum dejicit ora,
 Nulla furens animi Leander tædia sensit,
 Turbida virgineo defigens lumina collo.
 Illa diu tandem servata silentia rumpit,
 Et roseum humectat prorupto flumine vultum.
 Vocibus his (hospes!) fortasse adamanta moveres.
 Quis te verborum variâ sic imbuit arte?
 Hei mihi! quis talem nostris te sistit in oris?
 Ista tamen frustra; quid enim malefidus, & hospes
 His novus in terris, ad conjugalia pectus
 Vincula sollicitas, quæ fors invisâ recusat?
 Obstat uterque parens votis; si crebrior istam
 Visere posse putes (hospes quia cognitus) ædem,
 Tentabis frustra latebras prætere amori.
 Ora virûm probris sic assuevere, tenebris
 Ut quæ tecta putes, spargat per compita rumor.
 Verum age! ne patriam me nec tua nomina celes,
 Nec te nostra latent, præclari nòminis Hero,
 Aëræque colens expôsta cubilia turris.
 Heic habito, famulâ tantum consortem, sonantes
 Ad fluctus pelagi, propè claræ mœnia Sestî

Neptuno

Αἰδοῖ ἱερὸύσας ὑποχέπειντα παρῶν,
 Καὶ χρὸς ἔχει ἄκροι ἐπ' ἵχισσι αἰδομένη δὲ
 Πολλάκις ἀμφ' ὁμοιοῖσι ἐὼν ξυμῆρι χιτῶνα.
 Πειθοῦς γὰρ τὰδε πάντα πρῶτα ἀγγεῖα παρθεναῖς δὲ
 Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόχρεῖς ὅτι σωπῇ.
 Ἦδη δ' ὃ γλυκύπικρον ἐδέξατο κείτρεον Ερώται,
 Θέρμετο δὲ κεράδι γλυκερῷ πυρὶ παρβένος Ἠρώ,
 Κάλπει δ' ἰμερόεντος ἀνέπιντο Λεάνδρου.
 Ορεα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχει νέυσθαι ὀπωπῇ,
 Τόρεα δὲ δὲ Λεάνδρος ἐρωμανέαςι πρῶτα πῦρι
 Οὐ χέρι εἰσπράναι ἀταλόχρουν αὐχίνα κέρης.
 Οφείδ' ὃ Λεάνδρου γλυκερὸν ἀνείχετο φανίλ,
 Α.δὲς ὕδρον ἔφευθε δὲ πρῶτα πρῶτα πρῶτα.
 Εἰνε, τοῖς ἐπέαςι τὰχ' αὖ δὲ πῆτες ὀρέας.
 Τίς σε πλυπλαιένων ἐπὶν ἐδίδαξε κελύθους;
 Οἱ μοι πῆς σ' ἐκομίσθη ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα δὲ πάντα μάτῃν ἐρθέγγασ' πῶς γὰρ ἀλήτης
 Ξεῖνος ἐὼν δὲ ἄπικτος ἐμῇ φιλότῃ μιγείης;
 Λυπαρὸν δ' ὁ δυνάμεθα γάμοις ὅσοισι πελάσας
 Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέαςιν ἐπὶναδεν. Ἰὼ δ' ἐγελήσης
 Ως ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μῦθον,
 Οὐ δυνάσασθαι σκοτεινὰς ὑποχέπειν ἀφροδίτῃ.
 ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος ὃ δὲ σωπῇ
 Εργὴν ὅσον πλέν πῆς, ὃ δὲ τειρόδισιν ἀκῆ.
 Εἰπέ δὲ (μὴ κρύψης) τὸν ὄνομα, δὲ σὺ πάτρεω,
 Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λελθῆναι ἐμὸν δ' ὄνομα κλυτὸν Ἠρώ.
 Πύργος δ' ἀμφοτέρω, ἐμὸς δὲ ὄνομα ἔρατομένης,
 Ω ἐπὶ ταῖς ἀνὰ ἀμφοτέρω πῆς μῦθον,
 Σησιᾶδος πρῶτος πόλιος ὅσον βαρυκύματος ὄρεας,

Neptuno immiti jussu vicina parentum.
Aequæ longè comites, dulcisque choreæ
Virginæ plausus, tantùm noctesque diésque
Insonat assiduo spumofus murmure Nereus.
Hæc effata genam roseam velamine tex it,
Erubuitque iterum, sèque his super increpat ipsa.
Sed juvenis volucris transfixus pectora flammâ
Jam parat ad dubium sese certamen amoris.
Namque domans telis mortalia corda Cupido
Ipse manus adhibet medicas, ubi præsidet ille
Consiliis juvat, & solus moderatur habenas.
Ardenti qui promptus opem tulit ipse Leandro.
Ingemit & vafro tandem sermone profatur.
Te propter, virgo, nabo maria aspera, quamvis
Claudat iter flammis, insanâque ferveat unda.
In thalamos Herûs mare non terrebit euntem,
Si fremat excitum ventis & verberet astra.
Sed semper pelagi me femita nota, maritum
Hellepontiacis madidum tibi sistet ab undis.
Nam colô non longè distantis mænia Abydi.
Tu tantùm adversam sublimi à vertice turris
Per tenebras ostende facem (formosa) tuoque
Sidere deducar nocturni navis amoris.
Hoc ego, non gelidum cupiam spectare Booten,
Oriôna gravem, pelagóque incognita plaustra.
Hoc vehar oppositas terræ securus ad oras.
(Chara) sed instantes pernox custodia ventos
Arceat, extinguant mihi ne cum lumine vitam.
Lumine lucifero ductore animæque viæque.

Γάτοια πάντα ἔχω, συλαῖς βυλῆσι τοκήσιν.
 Ουδέ μοι ἐγγὺς ἔασσι ὁμήλικας, ὕλῃ χορεύει
 Ἠϊθέων παρ᾽ αἰσιν· αἰεὶ δ' αἰνὰ τύχαι καὶ ἡῶ
 Εξ ἁλὸς ἠιμερόεντος ὀπιβρέκει ἄσπις ἡχά.

Ὡς φασμένη, ῥυθύνει τὸν θάρεϊ χρύπτε παρῆλε,
 Εμπαλιν αἰδομένη, σφετετέροις δ' ἐπιμέμεφετο μύθοις.

Λεάνδρος δὲ πύθῃ βεβλημένος ὀξεί κέντρα,
 Φράζετο πῶς καὶ Ἐρωτος ἀεθλεύσῃεν αἰῶνα.

ΑΝΔΡΑ γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
 Καὶ πάλιν ἄνερος ἔλκος ἀκέσσεται· ὅσι δ' ἀνίσταται,
 Αὐτὸς ὁ παιδαμάτωρ βυλῆφόρος ὅτι βροτοῖσιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέει τι τότε χρεάσμενος Λεάνδρου.

Ὅφ' δ' ἀλαστήσεαι πολυμήχανον· ἔνιπε μῦθον.

ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δὲ ἔρωτα καὶ ἄχρειοι διδμα τήνισα,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλοοῖσσεται ὕδωρ·

Οὐ τρομέει βαρὺ χῆμα τῇ μετ' αὐτὸν εὐνήν,

Οὐ βρόμοι ἔχθεται βαρυγλῦπιο θαλάσσης·

Ἀλλ' αἰεὶ χεὶρ τύχῃ φορέυμενος ὕψος ἀκοίτης

Νηΐομα Ελλήσποντον ἀγάρρουν· ὅχ' ἔχεται γὰρ

Λιπὰ σῆο πόλινος ἔχω πολίστηρον Αβυδῶν.

Μοδνοὶ ἐμοὶ εἶνα λύχνοι ἀπὸ ἡλιβάτῃ στο πύργῳ

Εκ τράτης ἀνάφαινε χεὶρ κίφαι· ὄφρα ιοήσας

Εστομῇ ὀλκὸς Ἐρωτος, ἔχων στήν ἀπὸ λαλῶν,

Καὶ μιν ὀπιπύειν, ὅχ' ὀφομῇ δυνάτα βοάτῳ,

Οὐ θεοσὺν Ωλεῖνα, καὶ ἄβροχον ὀλκὸς ἀμαξῆς,

Πατρίδος ἀντιπύροιο ποτὶ γλυκύν ὄρμον ἰκοίμην.

Ἀλλὰ φίλῃ πεφυλαξο βαρυπτείνοντας αἰῶνας,

Μὴ μιν ὥστε βέεσθαι, καὶ αὐτίκα θύμῳ ὀλέσσει,

Λύχνοι ἐμοὶ βίῳ τοιο φαισφόροι ἡγαμοῖνα.

Et si te tantum nostrum juvat accipe nomen.
Sum conjux (formosa) tuus, dicorque Leander.
Sic illi tacito jungebant fœdera nexu,
Nocturni secreta thori, at prænumcia læti
Tæda ministerium occulti servaret amoris.
Tenderet illa facem, hic jactaret brachia ponto.
Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abscedunt (invitus uterque) revisit
Illa suas sedes, juvenis ne noctis in umbra
Signa subobscuræ fallant incognita turris
Multa cavens, patriam serò defertur ad urbem.
Dulciâque optantes venturæ gaudia noctis,
Obscuras nimium cupiunt properare tenebras.
Jamque superfusæ nigræ caliginis umbræ,
Gratum aliis referunt, tibi non, Leandre, soporem.
Anxius undosi stabas prope littora ponti,
Promissa ostensis expectans gaudia flammis,
Sollicitæque facis deposcens flebile signum,
Luminâque occulti procul effulgentia læti.
Vidit ut Oceano piceas insurgere nubes,
Extulit illa facem, fulgentia lumina cernens
Fervet, & immenso comburitur igne Leander.
Flamma virum tædâmq; cremat; sed littore summo
Ut stetit, & sonitum ingentem maris auribus hausit,
Intremuit primum, mox expulit ipse timorem,
Talibus obfirmans trepidantia pectora dictis.
Sævus amor, pontusque gravis sed mitior unda
Est maris, haurit amantis adustas flamma medullas.
Concipe cor ignes, nec te vaga terreat unda.

Hic

Εἰ ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ ἐμὸν ὄνομα ἐστὶν ἰδρυμένον
Οὐτομά μοι Λεάνδρος, εὐσεβὴς πόσις Ἡρώς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίῳι γάμοις συνέτετο μνηστῆρ,

Καὶ νύχθι φιλόπτης, ἢ ἀγγελὴν ὑμναῖον

Λύχθι μαρτυρήσιν ὅπως αὐτοὶ φυλάξουσιν

Ἡ μὲν φάος ταυτεῖν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ ὄρῃσιν.

Πανυχίδας δ' αὐτοὺς αἰοιμήται ὑμναῖον,

Ἀλλήλων ἀέκοιτες ἐνοσφίδησαι ἀνάγκη.

Ἡ μὲν ἐνὶ πύργῳ, ὁ δ' ὄρῃσιν ἀνὰ νύκτα,

Μὴ πὶ ὄρῃσιν ἀλάζοιτο, βαλὼν σημεῖα πύργῳ,

Πλῶε βαθυκρήτιδος ἐπ' ὑψὺ δῆλον Ἀβύδου.

Πανυχίδας δ' ὄρῃσιν κρυφίῳι ποθέοντες ἀέθλῳ,

Πολλὰ κίς ἡρώσιντο μολῶν θαλαμῶντοιο ὄρῃσιν.

Ἦδη κυριόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλῃ,

Λιδοῖσιν ὑπὸν ἄλγος, ἢ ἢ ποθέοντι Λεάνδρῳ.

Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης

Ἀγγελὴν ἀνέμῳ φαινομένην ὑμναῖον,

Μαρτυρήν λύχθιοι πολυχλαύσιοι δοκέουσιν,

Εὐνῆς τε κρυφίῳι τηλεσκόποι ἀγγελιάτῳ.

Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφειγνῆς νυκτὸς ὁμίχλῃ,

Ἡρὸ λύχθον ὄρῃσιν ἀπὸ τοῦ ποιοῦ δὲ λύχθῳ,

Θυμὸν Ἐρώς ἐφλέγει ἐπειρημένῳ Λεάνδρῳ,

Λύχθῳ χειρὶν συνεχαιέτο παρ' ἑθελῶσιν

Μακροδύων ῥοθίαν πολυχλαύσιοι βόμβον ἀκύνει,

Ἐβρεμε μὲν τῶν τοι, ἔπειτα δὲ θάρσος αἴρας,

Τοίοισι τῶν τοι παρηγρέων φρένα μύθοις.

ΔΕΙΝὸς Ἐρώς, ἢ πόντος ἀμείλιχος ἄλλὰ θαλάσσης

Ἐν ὕδαρ, τὸ δ' Ἐρώτος ἐμὲ φλέγει σὺ δὲ μυχῷ πῦρ.

Ἀλάζο πῦρ κραδίη, μὴ λείδῃ γήχθον ὕδαρ,

Hic præfens in amore mihi maria aspera temne.
 Ignoras pelago quodd sit Venus edita, fluctus
 Quæ regit æquoreos & nostro præfidet igni?
 Exiit hæc fatus pulchro de corpore vestem,
 Atque manu capiti hæsuram constrinxit utrâque.
 Littorêque exiliens corpus deiecit in æquor,
 Ad facis oppositæ fulgentia lumina tendens,
 Ipse ratis, remexque sibi, gnarusque magister.
 Hero flammifera sed summo in vertice turris,
 Quâ celeri instabant atroces flamine venti,
 Sæpè manu vestem circumtulit, alta Leander
 Tangeret undosi titus dum littora Sesti.
 Vestibulo occurrens turrini tunc ducit ad altam,
 Solâque anhelantem tacitè complexa maritum
 (Aequora perfusis rorantem salsa capillis)
 Dulcia virginei vocat ad penetralia lecti.
 Siccavitque cutem, & dulci perfudit olivo,
 Præpingui, roseo, pelagique extinxit odorem,
 Composuitque thoris, & adhuc ex æquore fessum
 Circumfusa virum, verbis sic mulcet amicis.
 Sponse laborasti seu nullus sustinet alter.
 Sponse laborasti, tibi salsus sufficit humor
 Aequoris ingrati, piscosâque Tethyos unda.
 Huc ades! hoc gremio duos deponere labores.
 Dixerat, hic primos citò virginitatis honores
 Carpit, & optatæ Veneris nova fœdera jungunt.
 Tæda, sed absq; choro, thalamus fuit, at sine cantu.
 Conjugium nullus celebravit carmine vates.
 Nec fax ulla thori genialis prævia luxit.

Non

Διῦρό μοι εἰς φιλότιμα· τί δὲ ῥοδίαι ἀλγίζεις;
 Λυγίσσας ὅτι Κύπρις ἀπώσπορος ὄρεθ' ἀλάσσης,
 Καὶ κρατὶ πάντοιο, ἥ ἡμετέρῃ ὀδυνάσῃ;

Ὡς εἰπὼν, μελίσσι ἐρατῇ ἀπιδύσατο πύπλοιο
 Ἀμφοτέρῃς παλάμοισι, εἴω δ' ἔσπριγγε χαρήσῃ,
 Ηἰόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἐρρίψε θαλάσσης,
 Λαμπομόν' δ' ἔαυθεν αἰεὶ χερτανατῖα λύχιν,
 Αὐτὸς ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος ἦϊς
 Ἡρώ δ' ἡλιβάτοιο φαισφόρος ὑψόφ' ἰπύργῳ,
 Λευγαλέης αὔρησιν ὅτ' ἐπένευσεν ἀήτης,
 Φάρει πολλάκι λύχιοι ἐπίσκειπεν, εἰσέκε Σηφοῖ
 Πολλὰ χαμῶν Δαΐαδρος ἔβη ποτὶ ταύλοχοι ἀκτίω,
 Καὶ μιν ἰδὼν πότι πύργῳ ἀτήραγι· ἐκ δὲ θυεραν
 Νυμφίον ἀδ' ἀμύμοντα πῶδε πύξασα σιοπῇ,
 Ἀφροκόμης βαθ' ἀμύχας ἐπὶ γάζοντα θαλάσσης,
 Ἡγάγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρ' ἑταῖονος,
 Καὶ χροῖα πάντα χάρηρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἐλαίῳ
 Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, ἥ ἀλίπτοσι ἑσβεσσι ὀδμήν.
 Εἰσέπε δ' ἀδ' ἀμύμοντα βαθυπρώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλέορας ἴαχε μύχης,

ΝΥΜΦΙΕ, πολλὰ μόνησας, ἀ μὴ πάγε νυμφίος ἄλλος·
 Νυμφίε, πολλὰ μόνησας· ἄλλος νύ τοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Ὀδμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγλύπῳιο θαλάσσης·
 Διῦρο τίς ἰδρῶτας ἐμοῖς οἰκίσθ' ἔθεο κάλποισ.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτην·
 Καὶ θεσμῶν ἐπέβησεν ἀεισιδὸς Κυθέρειος,
 Ἠὲ γάμος, ἀλλ' ἀχρεὺς ἐνὶ λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμων.
 Οὐ ζυγκιερὺ πῆς ἵππευφῆμισι αἰοιδός,
 Οὐ δαΐδων ἤστρα πῆ σέλας θαλαμῶν πολὺν εὐνέω,

Οὐδὲ

Non agili juvenes circumsiluere choræ.
 Nec pater & mater natis cecinere Hymenæum.
 Sed thalamum ornârunt taciturna silentia noctis,
 Atque maritales sponsum obduxere tenebræ.
 Et non cantatis se conjungere Hymenæis.
 Sola fuit lecti nox conscia, sponsus in illo
 Nunquam Luciferi surgentia lumina vidit,
 Adversum repetens patriæ sed littus Abydi,
 Spirat inexpletum nocturnos semper amores.
 Fallit & incautos Hero malefida parentes,
 Noctu nupta, die virgo, cupiebat utrèque
 Sæpius occiduos pelago se mergere soles.
 Sic illi tacitam Venerem velare coacti,
 Mutua carpebant occulti gaudia lecti.
 Sed breve tempus utrèque fuit: nec longior ætas
 Est data trajectis vada per Nereia tædis.
 Bruma rigens gelidis horrebat amicta pruinis,
 Et maria horrifonæ turbabant cana procellæ,
 Et penitus motas pelagi traxere lacunas,
 Aequora præcipiti verrentes turbine Cori.
 Certatim nimbi feriunt mare, præscius horret
 Nauta, ratemque avidus prærepto littore frangit,
 Infidam fugiens hyemem pelagique labores.
 Sed non magnanimum incepto terrere Leandrum
 Excitus valuit brumali sidere pontus.
 Extulit infelix solitæ prænuncia tædæ
 Lumina, sublimis malefido è vertice turris,
 Securumque maris monuit: sed tempore brumæ
 Debuerat virgo infelix caruisse Leandro,

Οὐδὲ πολυσυμψύχῃ τις ἐπισκίρτησι χορῇ,
 Οὐχ ὑδμάμοι αἶσι πατὴρ ἢ πύτνια μήτηρ.
 Ἀλλὰ λέγος φορέσασα τελιοσιγάμοισι οὐ θέμις
 Σιγῇ πασὶν ἐπέξει, συμφοκόμενοι δ' ὁμίχλῃ,
 Καὶ γάμος ἢ ἀπάνευθε αἰδομένοισι ὑδμαῖσι.
 Νῦξ μὲν ἔλιν κήνοισι γαμβρόλος· ἔδδ' ἐποτ' ἡὲς
 Νυμφῖοι εἶδε Λεάνδρου ἀειγιάτοισι ἐνι λέκτροις.
 Νήκετο δ' ἀνιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμοι Ἀβύδου,
 Εὐτυχῶν ἀκόρητος ἐπὶ πύλαισι ὑδμαῖσι.
 Ἡρώ δ' ἐλκεσπέπλος εἰς λήγυσσιν τοκῆας,
 Παρθένος ἡμαῖτι, νυχὴ γυνή. ἀμφοτέροι δ' εἶ
 Πολλάκις ἠρήσαντο χατὰ λθέμεναι εἰς δύσην ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότῃτος ἔσχαλῆποιτες αἰάγῃ,
 Κρυπταδὴν τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυτρεῖν.
 Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσσι ὅππ' ἡρόνιοι, ἔλ' ὅππ' ἡρόνιοι
 Ἀλλήλων ἀπώσαντο πολυπλάγκτων ὑδμαῖσι.
 Ἀλλ', ὅτε παχύνετο ἐπὶ λυγρῇ χειμάτος ὥρη
 Φειχάλας δονήσας πολυτροφάλιγγας ἀέλλας,
 Βένθεα δ' ἀσπείκτα ἢ ὕψος θέμετ' ἅλα θαλάσσης
 Χειμέριοι πνέοντες αἰεὶ σφάλλονται αἵματα,
 Λαίλαπι μαγίζοντες ὅλην ἅλα τυπιδόνης δέ,
 Ἡδὴ ἦα μέλαινα ἀπέλασσι δι' ἡρώδι χροῶ
 Χειμερίῳ ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλυσκάζον ἅλα ναύτης.
 Ἀλλ' ἢ χειμερίῳ σι φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόνως Λεάνδρ' ἀπαύειν δέ σε πύργῳ,
 Ἡρώδα σφαιρῶντα φασσάρεϊν ὑδμαῖσι,
 Μαυροδόνης ὅρῳσι ἀφιδήσαντα θαλάσσης,
 Νηλεὺς ἢ ἀπὸ τοῦ ὀφείλει δέ δύσμορος Ἡρώ,
 Χειμάτος ἰσχυρόνιο, μὲν ἀπώειν Λεάνδρου,

Et clarum officio dimittere fidus amorum.
Dirus amor, fatumque coegit, nuncia lethi
Fax miseræ accensa est, nec amantum prævia flâmis.
Nox erat, & morâ tum tempestare feroces
Grandia brumali tollebant æquora flatus,
Et vasto unanimis venti incubuere profundo.
Tunc quoque Leandrum consuetæ Virginis ardor
Impulerat sæva sese committere ponto.
Unda tumens undam fecit, & confunditur æquor,
Miscetur cœlo mare, mota est undique tellus
Ventorum occurſu, Zephyro contrarius Euris
Ibat, & in Boream immani Notus irruit irâ,
Immensumque furebat inevitabilis unda.
Dira sed in tumido Leander gurgite passus,
Sæpe mari genitam Venerem prece lassus adorat,
Sæpe ipsum pelagi domitorem, sæpe recenset
Atthidos ereptæ Borea tibi gaudia nympha.
Non tulit ullus opem, fatum non cessit amor.
Undique contritum juvenem maris obviis urget
Impetus, & pedibus sæva abstulit unda vigorem,
Brachiaque assiduo ceciderunt fessa labore,
Nec revomit salſas quas hauserat æquoris undas,
Sed bibit affusum defectis faucibus æquor.
Ecce facem extinguit crudeli turbine ventus,
Leandrumque simul miseròsque obtexit amores.
Prospiciens vigili sed apertum lumine pontum
Stabat adhuc dubiis Hero tristissima curis,
At jubare exorto sponſum non aspicit usquam.
Ergo oculos celeres circumfert æquore toto,
Fluctibus

Μηκέτ' αἰὲς φέρονται καὶ ἀείνουν ἀπὸ γαλήνης
 Ἀλλὰ πόθεν ἔχ' ἡμῶν βίβηται καὶ βαλὼν ἄνθρωπος
 Μοῖραί τε ἀέρας τε ἔχ' ἡμῶν πῶς ἴδμεν Ἑρώσι
 Νῦν ἰὼν, ἔνθα μάλιστα βαρύνουσιν ἀπὸ γῆς
 Χειμερὶς ἰσχυρὸν ἔκαστ' ὅσπασιν κῆρυγος
 Ἀγρόον ἐκπύπναισι ὅππῃ γῆς ἡμῶν θαλάσσης
 Δὴ τότε Δαϊδάρεος παῖρ, ὁ γῆμονος ἱλαδί, ἔνθα
 Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαῖαν ἐπὶ νάτων·
 Ἡ δὲ κύματι κύμα κυλίνδετο, σὺγχυτο δ' ὕδωρ,
 Διφύει μύγατο πόντος· αἰέρετο παντοθεν ἡχὴ
 Ματαμύραν ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' αἰτάνειν ὄρος,
 Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλην ἀφίηκεν ἀπειλάν,
 Καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίας ἐς μακρόν ἰσχυρὸν θαλάσσης.
 Αποπαῖς δὲ Λεάνδρος ἀκλήτοις ἐπὶ θύραις
 Πολλάκι μὲν λιταίνει θαλασσαῖον Ἀφροδίτῳ,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνὰ Πρωϊάδα θάλασσαν
 Αἰθίδος ἔξω βορέην ἀμύμονα χέλλει νύμφης.
 Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηται Ἑρως δ' ἔκ' ἤρκεσσι Μοῖρας.
 Πάντοθι δ' ἀρρομύοιο δυσαντὶ κύματος ὀρμῇ
 Τυπόμενος πεφόρητο· ποδῶν δὲ οἱ ἄκλασσι ὀρμῇ,
 Καὶ θύρας ἰὼ ἀδότην ἀγοιμῶν παλαμῶν.
 Πολλὰ δ' αὐτοῦ χύσις ὕδατος ἔρρει λαμψῇ,
 Καὶ ποτὶν ἀλγῆτον ἀμαμμάκεν πῖναι ἄλμυρ.
 Καὶ δὴ λύχιν ἀπτοῖ ἀπὸ βροχῆς πικρὸς ἀήτης,
 Καὶ ψυχὴν ἔξω πολυτλήτοιο Λεάνδρου·
 Ἡ δ' ἐπὶ δαίμονος ἐπ' ἀρρομύοισι ὀπααῖς
 Ἰστατο, κυκλινόμενα πολυκλαύτοις μελέμασι.
 Ἡλυθε δ' ἡεγύμεια, ἔξω ἴδεν νυμφίον Ἑρώ·
 Πάντοθι δ' ὄμμα πταίνει ἐπ' ὕρῃ ἰὼ θαλάσσης,

Fluctibus oppressum tumidis si forte videret
Infidâ face deceptum, ad fundamina turris
Ut lacerum scopulis vidit miseranda maritum,
Diripuit variam moritura à pectore vestem.
Nec mora præcipitem turri se misit ab alta,
Exanimem super expirans illapsa maritum,
Ultima nec miseros necis hora diremit amantes.

BIONIS

Gul: Faichorne. fe.

Εἰπε ἰσταθρήσειεν αἰλώμενοι δι' ὠρυκοίτιν
 Λύχνιν σβεινυμύοιο. Παρὰ κρηπίδα δὲ πύργῳ
 ὄρυπόμῳσι πωλιδόσιν ὅτ' ἔλθουσι κερὶ αἰκίῳτιν,
 Δαυδαλέον ῥήξασα παρὰ ῥήγῳσι χιτῶνα,
 Ροῖδοι παρὰ κρηπίδα πωλιδόσιν πωλιδόσιν
 Καλὸν ἦρ' ἔστιν ἐκκινῆσαι ὠρυκοίτιν
 Ἀλλήλων δ' ἀπὸ πᾶσι πωλιδόσιν ὠρυκοίτιν.

BIONIS EPITAPHIUM ADONIDIS.

TE lamentor Adoni, jacet formosus Adonis,
 Pulcher Adoni jaces, mœstorū luctus Amorū.
 Exue purpureā mollem cum veste soporem,
 Mœsta Venus, surge, & lugubria pectora plange,
 Et cunctis memora : Occubuit formosus Adonis.
 Te lamentor Adoni, gavis dolor angit amores.
 Montibus ille jacet summis, niveum femur albo,
 Dente albo niveum femur ictus, & ægra trahentem
 Alma Venus plorat suspiria, profluit ater
 Commaculatque cutem sanguis, morientia torpent
 Lumina, abit roseus labris color, oscula Divæ
 Diffugiunt pariter, quæ nunquam sponte relinquet.
 Námque Venus quamvis defuncti basia carpit;
 Quid refert moriens ea si non sentit Adonis?
 Te lamentor Adoni, gravis dolor angit amores.
 Ah! vulnus, grave vulnus habet femur ictus Adonis:
 Majus habet Cytherea tamen sub pectore vulnus.
 Téque canes miserande puer luxere jacentem,
 Silvicolæ extinctum Fauni flere, sed ipsa
 Incultis silvis Venus & totâ urbe vagatur,
 Nuda pedem, neglecta comas, lugubris, euntis
 Cerra. Dææ lacerant, & rorant sanguine vepres.
Vallibus

ΒΙΩΝΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Αΐζω τὸν Αδωνί· Απώλετο χαλὸς Αδωνίς.
 Ωλετο χαλὸς Αδωνίς, ἐπαμάζουσιν Ερωτῆς.
 Μικέπιν πορφυρέοις ἐνὶ φάρσι, Κύρι, χάρτευδε.
 Εἴρεο Δειλαία κυανόταλε, ἔϋπλατάγηστον
 Στάτῃα, ἔϋλέγε πᾶσιν, Απώλετο χαλὸς Αδωνίς.

Αἰάζω τὸν Αδωνί· ἐπαμάζουσιν Ερωτῆς.
 Κεῖται χαλὸς Αδωνίς ἐπ' ὄρεσι, μὲρὸν ὁδὸν π
 Λευκῶ λευκὸν ὁδὸν π τυπείς, ἔϋ Κύριν αἰῶ.
 Λεπὸν ὑποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαι εἴβεται αἷμα
 Χιονέας χάρτε σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα νερκεῖ,
 Καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφοὶ δὲ τῶν
 Θιάσκει ἔϋ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύρις ἀρήσει.
 Κύριδι μὲν τὸ φίλαμα ἔϋ ζώοντος ἀρέσκει·
 Ἀλλ' ἔκ εἶδεν Αδωνίς ὅ μιν θιάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν Αδωνί· ἐπαμάζουσιν Ερωτῆς.
 Ἀχρίον ἄχριοι ἔλκος ἔχει χεῖρ' ἔϋ μὲρὸν Αδωνίς·
 Μεῖζον δ' ἄ Κυθήρεια φέρει ποπχάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνοι μὲν παῖδες φίλοι κύνες ὠρύσσοντο,
 Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ορειάδες· ἄ δ' Ἀφροδίτα
 Λυσαιμένη πλοχμῶδας, ἀνὰ δρυμὸς ἀλάληται
 Περθαλέα, νήπλεκτος, ἀσπιδάλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ερχομένων τεύροντι, ἔϋ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.

Vallibus illa cavis errans, iterabat acuto
 Assyrium clamore virum puerumque vocabat.
 Huic ventrem maculat saliens ex vulnere sanguis,
 Pectora perfossum femur inquinat, & tibi costas
 Certantes quondam nive purpura tinxit Adoni.
 Heu! viduam Venerem, mœstos dolor angit Amores.
 Perdidit eximio sacram cum conjuge formam:
 Tantisper formosa fuit dum vixit Adonis,
 Cum pulchro fugit decor omnis Adonide; quercus
 Plorarunt querulæ, & flevit mons omnis Adonin.
 Fluminæque in mœsto Veneris luxere dolore.
 Te quoque defunctum plorat fons omnis Adoni.
 Demissi luctu flores rubuere; sed ipsa
 Per silvas canit & per totam flebilis urbem;
 Heu miseranda Venus, periit tibi pulcher Adonis:
 Pulcher Adoni jaces, reddit convallibus Eccho:
 Idaliæ flammæ quis non ploraverit? eheu!
 Vidit ut impressæ crudelia vulnera dentis,
 Purpureumque femur concreto sanguine, tendens
 Brachia mœsta; mane infelix clamavit Adoni!
 Pulcher Adoni mane! extremos hoc tempore amanti
 Concede amplexus, atque oscula dulcia fige.
 Ora parumper Adoni leva miser! oscula donec
 Ultima discedens sed adhuc viventia jungas.
 Ut mihi postremus perque os, & viscera, sese
 Spiritus insinuet, puræ ut dulcedinis haustu
 Intret succus amoris: ego hæc extrema reponam
 Oscula seu charum, quoniam discedit, Adonin,
 Heu! longè fugis, & Strygias descendis ad undas,

Οξὺ δὲ κενύοντα, δι' ἄρματα μακρὰ φορεῖται,
 Λαυρεῖται βόσωνα ποσσὶν, ἢ παῖδα χελευσά.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μάλα αἶμα παρ' ὀμφαλὸν ἡαρείτο,
 Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοιτίσεται· οἱ δ' ὑπομαζοί
 Χίονοι τοπαροῖται Ἀδωνιδὶ πορφύροντο.

Αἱ αἱ τῶν Κυθήρειαν, ἐπαλάττων ἔρωτες
 Ὀλίγη τὸν χαλὸν αἰδρα, συνάλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπειδι μὲν χαλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἀδωνίς·
 Κάτθανε δ' ἡ μορφή σὺν Ἀδωνιδὶ Κύπειδος, αἱ αἱ
 Ὄρεα πάντα λέρωντι ἢ αἱ δρυές, Αἱ τοὶ Ἀδωνί·
 Καὶ ποταμοὶ χλαῖναι τὰ πάντα τῆς Ἀφροδίτης,
 Καὶ παραὶ τοῦ Ἀδωνίον ὅρροι δακρύοντι,
 Λιθέα δ' ἐξ ὀδυῖας ἐρυθραίνετα· αἱ δὲ Κυθήρη
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς ἢ ἀνὰ πόλιν οἰκζὸν αἰείλει.

Αἱ αἱ τῶν Κυθήρειαν Ἀπώλετο χαλὸς Ἀδωνίς.
 Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο χαλὸς Ἀδωνίς.
 Κύπειδος αἶνδ' ἔρωτα τίς ἔκ' ἐχλαυσεῖν αἶν ; Αἱ αἱ.
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἄσχατοι ἔλκος,
 Ὡς ἴδεν φοῖνοι αἶμα μαρμαρινοῦ πῆρι μηρῶ,
 Πάχας ἀμπετάτασιν κινύρετο, Μῆτιν Ἀδωνί,
 Δύσσοι με μῆτιν Ἀδωνί, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
 Ὡς σε πεπύξω, ἢ χεῖλα χεῖλεσι μῖξω.
 Ἐρξο τυτθὸν Ἀδωνί, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασιν·
 Τραυλὸν με φίλασιν ὅσοι ζῶει τὸ φίλαμα·
 Ἀχρεῖς ὑπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν σῶμα καὶ ἐμὸν ἥπαρ
 Πνεῦμα τὸν ῥέυσῃ, τὸ δὲ σὺ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῶ τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τῷτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τοῦ Ἀδωνί· ἐπεὶ σὺ με δύσμορε φεύγεις,
 Φεύγεις μακρὸν Ἀδωνί, ἢ ἔρχου εἰς Ἀχρόντα,

Et tristem regem aspicias, miseranda relinquo,
Scilicet & Dea sum, me fata morantur ituram.
Sume meum felix sponsum Proserpina, nostrâ
Est melior tua fors ad te pulcra omnia tendunt.
Infelix ego perpetuo subiecta dolori
Extinctum tua regna timens lamentor Adonin.
Chare puer moreris, fugiuntque ut somnia amores.
Jamq; Venus vidua est, vacuq; queruntur Amores.
Tecum Cestus obit. Quid enim spectabilis isto
Ore, feras contra immanes temerarius ibis?
Sic Venus ingemuit, luctumq; imitantur Amores.
Heu! viduam Venerem; periit formosus Adonis.
Tot lacrimas Venus effudit, quot vulnere guttæ
Liquuntur, gemino flores tum flumine surgunt;
Datq; rosas sanguis, lachrimæ genuere Anemonam.
Te lamentor Adoni, jacet formosus Adonis.
Quid Venus in silvis amisso conjugè ploras?
In promptu thorus est, foliis tibi stratus Adoni!
Compositusque thoris recubat formosus Adonis,
Carpenti similis (jam post sua fata) soporem.
Depone in molli quâ quondam veste quievit,
Quoque sacros tecum carpebat nocte sopores
Sterne thorum, & miserum suspira tristis Adonin.
Floribus & sertis medium compone, sed ipsa
Ut periit juvenis, perieruntserta rosæque.
Unge virum unguentis unguentis mitibus unge.
Cuncta valete unguenta, tuum quia fugit Adoni.
Purpureis tener in lectis extensus Adonis,
Mœstorum infando gemitu ploratur Amorum.

Crinibus

Καὶ στυγὸν βασιλῆα ἔδρουν· ἅ δὲ τάλαια
 Ζῶσ, ἔθιός ἐμμι, ἔθ' ἔλυσάμαί σε δῶκεν.
 Λάμβανε Περσφόνια τὸν ἐμὸν πότον· ἐστὶ γάρ αὐτῃ
 Πολλὸν ἐμεῖο χρεῖσταιν· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάπολμος, ἔχω δ' ἀχόρεστον αἷλιν,
 Καὶ κλαῖω τὸν Ἀδωνιν, ὃ μοι θάνει, χαί σε φοβεῦμαι.
 Θινάσκες· ὦ τριπότατε· πότος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπει·
 Χήρη δ' ἅ Κυθέρεια· κεινοὶ δ' ἀνὰ δάματ' Ἐρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κερὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμῇ κινάσεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσούτων ἐμῆτας θηροὶ παλαίει;
 Ὡς δ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαμάζουσιν Ἐρωτες.

Αἱ αἶ τὰν Κυθέρεια· Ἀπώλετο χαλὸς Ἀδωνίς.
 Δάκρυον ἅ Παφίη τόσοι ἐχέει, ὅσον Ἀδωνίς
 Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χροὶ γίνεσθαι αἶψῃ
 Αἷμα ῥόδον πίπτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ἀνεμώναν.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· Ἀπώλετο χαλὸς Ἀδωνίς.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέεα μύρεο, Κύπρι·
 Ἐστ' ἀγαθὰ σῖβας, ἔστιν Ἀδωνίδι φυλλὰς ἐποίμα.
 Λέκτρων ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὺ τὸδε νεκρὸς Ἀδωνίς·
 Καὶ νέκυς ἂν χαλὸς ὅστι, καλὸς νέκυς οἷα κατ' ἐύδων.
 Κάτ' ἔο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς σῖλαιεν,
 Τοῖς μετὰ σέδ' ἀνὰ νύκτα τὴν ἱερὴν ὕπνον ἐμόλπει,
 Παγχεύσῃ κλητῇ· πόθει ἔστυγὸν Ἀδωνιν·
 Βάλλει δ' ἐνὶ τεφάλοισι καὶ αἶθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τίμωσ' ἔθνακα, καὶ αἶψα πάντα ἐμαράνη.
 Ῥῶντε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείψασι, ῥῶντε μύροισι·
 Ολλύδαω μύρεα πάντα· τὸ σὺ μύρον ὄλετ' Ἀδωνίς.
 Κέχληται ἄβρὸς Ἀδωνίς ἐν ἑμασι περφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν χλαίοντες αἰαστὰ χέουσιν Ἐρωτες.

Crinibus ob juvenem scissis, celerisque sagittas
 Alter, at hic arcum calcat pharetramque decoram.
 Vincla hic solvebat Adonidis, ille lebetem
 Aurato portabat aquam, femur ille lavabat.
 Ille sed expandit juvenemque refrigerat alis.
 Nunc mœsta ob Venerẽ tristes dolor angit Amores.
 Infaustas extinxit Hymen in limine tædas.
 Nec solitæ festâ dependent æde coronæ.
 Cantat nullus Hymen, vox est cantantibus eheu.
 Ploratúrque miser juvenis plorantque Hymenæos.
 Et Cynaræ natum ternæ flere sorores,
 Et repetunt mœstæ; Periit formosus Adonis,
 Exuperantque ipsam Venerem plangoribus, ipsæ
 Curta nimis plorant tristes sua stamina Parcæ,
 Et cantu revocant, negat ille canentibus aurem
 Quam præstare nequit, Ditis tenet invida conjux.
 Parce Venus lacrimis! festis lux ista negetur,
 Post flebis, luctusque novum renovabis in annum.

INcautus puer, umbrosâ in convalle volucres
 Dum petit insidiis, fugitivum vidit Amorem
 Ramo insi dentembuxi, tantamque repentẽ
 Nactus avem, tantâ vanus spe gaudet, & omnes
 Componens calamos frustra sectatur Amorem.
 Verum ubi nulla datur prædam affectare potestas,
 Exosus calamos & inania retia, quærit

Provectum

Κυρσίδωχοι χάριτας ἐπ' Ἀδωνιδί· χρόνι οἴσας,
 ὅς δ' ὅτι πύξον ἔβαλλ'· ὅς δ' εὐπύρον ἄγε φαρύγγι
 Χά μιν ἔλυσεν πέδιλοι Ἀδωνίδος, ὅς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέσιν ὕλαρ, ὁ δὲ μηρία λάβει
 ὅς δ' ὅππῃ περὶ πύργου αἰαφύχει τὸν Ἀδωνιν.

Αὐταὶ τὰν Κυθέρειαν ἐπαλάσσειν Εἰρωτες.
 Εἰσεσε λαμπάδα πᾶσαν ὅτι φλοῦς Ὑμέναιος,
 Καὶ γέφος ἐξεπέτασε γαμήλιον· ἔκπε δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν ἔκπε· αἰδωδύμον μέλος, ἀδεται αἰαῖ
 Λι αἰ χὺ τὸν Ἀδωνιν ἐπὶ πλέον, αἰ Ὑδωμοί·
 Λι Χάριτες κλάοντι τὸν ἦε τῷ Κινύραο,
 Ωλετο χαλὸς Ἀλωνίς, ὃν ἀλλήλοισι λέρυσαν.
 Αὐταὶ δ' ὅξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὴ Διώνη.
 Καὶ Μοῖραι τὰν Ἀδωνιν ἀνακλαῖσιν Ἀδωνιν,
 Καὶ μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφισιν ἔκ ἐπακύνει,
 Οὐ μὲν ἔκ ἐθέλει, Κώρα δὲ μιν ἔκ ἀπολύει.
 Ἀῖνε γόων, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κόμων·
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΙΞευτὺς ἔτι κῶρος, ὃν ἄλσει δειδράεντι
 Ὀρρεα θηρείαν, τὸν ἀπότρεπον εἶδεν Εἰρωτα
 Εὐδωδύμον πύξοιο ποτὶ χλάδον ὥς δ' εὐόασε,
 Χαίρων ἄνεχα δὴ μέγα φάνετο ὄρρεον αὐτῷ,
 Τῶς χαλάμωσ' ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπων,
 Τᾶ χὺ τᾶ τὸν Εἰρωτα μεταλῶμον ἀμφοδύκουν·
 Χὼ παῖς ἀσχελάων, ἔνεχ' οἱ τέλος εἶδεν ἀπάντη,

Provectum ætate agricolam, qui callidus istas
 Tradiderat puero, & primus monstraverat artes.
 Fallacem digito monstrans super arbore Amorem.
 Ille caput quassans risit, tunc talia fatur.
 Desine, nec propius, puer, hunc accede volucrem,
 Improbus iste ales, longè fuge, téque beatum
 Esse puta si non capias, cùm fortior ætas
 Adveniet, fugiens hic nunc vitansque, redibit
 Sponte suâ, figétque tuo sibi vertice sedem.

CArpenti dulces quondam Cytherea sopores
 Astitit, illa manu infantem ducebat Amorem
 Sæpè vacillantem gressu, tunc talia fatur.
 Instrue chare tuo modulamine pastor Amorem.
 Nec plura his, linquit me qualia sæpè solebam
 Alato frustra modulantem carmina Amori.
 Pan dedit obliquos calamos, rectósque Minerva,
 Mercuriúsque chelyn, citharam formosus Apollo.
 Hæc cecini : at nullas advertit cantibus aures.
 Ille mihi dulces contrà referebat amores,
 Et flâmas divûm, atq; hominû, matrísq; triumphos.
 Carmina non memini, quæ nostra docere volebam,
 Sed quæ dulcis Amor docuit me, cuncta recordor.

Τὸς χαλάμεις ῥίψας ποτ' ἀροτρία σρέσβη ἵχθη,
 Ὃς νη παῖδ' ἐπὶ τέχαι ἐλιδάξατο, ἔ' λέγει αὐτῷ,
 Καί οἱ Λεῖξεν Ἐρωτα κατ' ἡμῶν. αὐτὰρ ὁ σρέσβος
 Μελιάων κύνσε κάρη, ἔ' ἀμείβετο παῖδα,
 Φείδες τῆς θήρας, μηδ' ἐς τὸδε πῦρ τεοὶ ἔρχεν.
 ΦΕΥΓΕ μακράν· κακὸν σὲ πὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἔσθ' ἢ
 Εἰσόκα μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' αἰέρος ἐς μέτρον ἔλθῃ,
 Οὗτος ὁ γυν' φεύγειν ἔ' ἐπάλμνος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
 Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σέῳ καθιζέει.

Α Μεγάλα μοι Κύρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέτα,
 Νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλᾶς ἐκ χερὸς αἴσοισα,
 Ες χθόνα νευταζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
 Μέλπῃ μοι, φίλε βῦττα, λαβὼν τὸν Ἐρωτα δίδασκε.
 Ὡς λέγει, χ' ἂ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βυκολίαςδοι,
 Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἐρωτα δίδασκον,
 Ὡς εὔρε πλαγιάυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνη,
 Ὡς ἔλπει Ερμῶν, κίθαριν δ' ὡς αὐδὺς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπαζέτο μῦθον,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς αἴδων ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
 Θιατῆρ' ἀγαιάπων τε πόδας, ἔ' ματῆρος ἔργα.
 Κ' ΗΓΩΝ ἐκλαγόμεν μὲν ὅσων τὸν Ἐρωτα δίδασκον·
 Οὐσα δ' Ἐρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐλιδάχθην.

Durus Amor Musas non terret, diligit illum
 Musarum chorus, & placidè vestigia servat.
 Nam quicumque canit dulces exosus Amores,
 Hunc subterfugiunt Musæ, noluntque docere.
 Sed si quis placidum carmen componat amator,
 Haud mora, festinant jucundæ sponte Camœnæ.
 Me præter testem res hæc non exigit ullum.
 Namq; Deos quando aggredior celebrare, virósve,
 Hæret, & invitum procedit gutture carmen.
 In te si quid Amor, Lycidam vel pangere tento,
 Tunc carmen læto jucundum profluit ore.

Si duraturo commendor carmine, laudem
 Carmina sola feret, mihi quæ mea fata dederunt.
 Si mala sint, cur incassum sine fine laboro?
 Nam duplex rebus nostris decreta Tonantis
 Si largirentur tempus, vel fata dedissent;
 Effet lætitiæ pars una, atque una laborum;
 Tunc opere exacto genio indulgere liceret.
 Sed breve cum tribuant tempus mortalibus ægris
 Numina, & angustæ curtissima stamina vitæ,
 Heu! quianam tantos patimur sine fine labores?

Quid

Ταὶ Μοῖσά τοι Ἐρωτα τοὶ ἄγριοι ἐφοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῶ ἐποιταί.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχῇ τις ἔχων ἀνέεσθαι ὀπιθεῖν,
 Τίτῳ ὑπεκφύουσι, καὶ ἔκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
 Ἡ δὲ πόρῃ τῷ Ἐρωτι δαιμόνιος ἀδὺ μάλιστα,
 Ἐς τίτῳι μάλα πᾶσαι ἐπειρούμεναι περρέοντι.
 Μάρτυς, ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής.
 Ἡ μὲν γάρ βροτοὶ ἄλλοι ἢ ἀθάνατοὶ πῖα μέλπω,
 Καμβάου μευ γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος ἔκ' ἐτ' αἰελεῖ.
 Ἡ δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἐρωτα καὶ ἐς Λυκίδαίη π' ἐμλίσσω,
 Καὶ τόξα μοι χαύροισα διὰ σώματος ῥέει ὠδῶ.

Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μαλ' ὄφρα, καὶ τὰ δὲ μῦθα
 Κῦδος ἐμὰ θῆκοι π' ἐγὼ πάρος ὅπασε Μοῖρα.
 Εἰ δ' ἔχ' ἀδῆα, τᾶντα, τί μοι πολὺ πλῆονα μορφεῖν;
 Εἰ μὲν γὰρ βιάται Ληπτόν τερόνι αἰμὴ ἐδωκεν
 Ἡ Κρονίδης, ἡ Μοῖρα πολύτροπος, ὥς αἰνέσθαι
 Τὸν μὲν ἐς ἐμφορμῶν καὶ χαύματα, τοὶ δ' αὖτ' ἐμχέειν,
 Ἡ πᾶσα μοχθήσασσι πῶς ὑπερον ἐοδὼ δέχεται.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατ' ἐμῶν ἔνα τερόνι ἐς βίον ἐλθεῖν
 Ἀνθρώποις, καὶ τοὶ δὲ βραχὺ καὶ μήνοα πάντων,
 Ἐς πόσιν ἂν δειλοὶ χεῖματος καὶ εἰς ἔργα ποιεύμεναι;

Quid lucra & vanas frustra insanimus in artes,
 Inque dies augetur opum scelerata Cupido?
 Fatorum immemores atque obliti brevis ævi,
 Et quàm curta viris Parcæ dent tempora vitæ.

CLEODEMUS & MYRSON.

Cle. Quid tibi ver (Myrson) Autumnus, Hyemsq;
 videntur,
 Quidve Aestas? quid dulce magis? vel quid
 prius optes?

Tempora perficiunt duros æstiva labores,
 Nec tam sæva fames Autumno agrestibus instat.
 An tibi Bruma placet? quia multos tempore Brumæ
 Solatur focus, & dant otia longa quietem?
 An potior tibi Veris honos? dic quid magè cordi
 Sit tibi, fas horum vacuis meminisse labore.

Myr. Nil temerè est super his (quæ dii fecere) loquendum.
 Sed sint grata licet cuncta hæc & sacra, rependam
 Hac in re (Cleodeme) tibi quas debeo grates.
 Non onerosa placet fessum quæ torreat Aestas.
 Displicet Autumnus gignens in corpore morbos.
 Cana nives apportat Hyems & frigore terret.
 Vere redit toto nullum mihi gratius anno,
 Tunc neque me torret Phœbus, neq; frigus adurit.
 Et tum cuncta vigent, tunc omnis parturit arbor.
 Sole beante diem noctemque æqualibus horis.

MOSCHUS.

Ψυχὰν δ' ἄχει τίος ποτὶ κέρδεα ἢ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομεν, ἰμείροντες αἰὲν πολὺ πλὺτος ὄλω;
 ΛΑΗΟΜΕΘ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεθα,
 Χ' ὡς βραχυὴ ἐκ Μοίρας λάχοντες χρόνον ***

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ἢ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛ. **Ε**ἶαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χεῖματος, ἢ φθινοπώρου,
 ἢ θέρος, τί τοι αἰδύ; τί δὲ πλέον εὐχαι ἐλθεῖν;
 ἢ θέρος, ἀνίχα πάντα τελείεται ὅσα μογεῦμες;
 ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
 ἢ καὶ χεῖμα δύσπερρον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
 Θαλπόμηναι θέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνῳ;
 ἢ τοι χαλὸν ἔαρ πλέον εὐαδὲν; εἰπέ, τί τοι φίλον
 Αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτρεπται ἅ σχολὰ ἀμύν.

Μ. ΚΡΙΝΕΙΝ ἔκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτῶπι.
 Πάντα γὰρ ἰερά ταῦτα καὶ ἀδά· σὺ δὲ ἔχας
 Ἐξέω, Κλεόδαμε, τὸ μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
 Οὐκ ἐθέλω θέρος ἡμεν, ἐπεὶ τόχα μ' ἄλιος ὀππῇ.
 Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ πόσοι ὤλεια πίκλει.
 Οὐλοὶν χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμὲς τε, φοβεῦμαι.
 Εἰαρ ἐμοὶ τειρόμενον ὄλω λυγρὰ βαισι παρέη,
 Ἀνίχα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμι βαριῦναι.
 Εἰσσεῖ πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδά βλαστῇ,
 Χ' αἰ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίος αἰώς.

AMOR FUGITIVUS.

Alma Venus natum longo clamore ciebat.
Errantem in triviis si quis conspexit Amorē,
Elapsūque fugā comprehenderit, oscula Divæ
Sacra feret facti pretium : quicunque reducet,
Oscula non tantum, majus quoque munus habebit.
Præsignis puer est, multa inter millia nôris.
Non niveus, propiorque igni color, aspera flammæ
Lumina succendunt, mens subdola, mellea vox est.
Nunquam idem sentit loquiturque, & dulcia verba
Sæpius immitti fallax prætexuit iræ.
Atque vaser fictusque infligit vulnera ludens
Crinibus excultum caput est, vultusque protervi.
Parva manus longè jaculari edocta sagittas,
Tartara, & infernum perstringit arundine regem.
Corpore nudus agens, animum tamen obtegit arte.
Dumq; (ut avis) nunchos lustrat, nunc transit ad illas,
Fœmina virque parem dant intra viscera sedem.
Arcum parva manus tenet, exiguamque sagittam,
Quæ sit parva licet sumum pertingit Olympum.
Tum pharetra aurata ex humero dependet, amaris
Plena quibus matrem læsit quoque sæpè sagittis.
Omnia dira gerit, dira omnia, & insuper ipsum
Exiguâ torret quam portat lampade Solem.

Si

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ερωτα τὸν ἰέα μακρὸν ἐβώσφει,
 ΕΙΤΙΣ οἷ τριόδδοι πλανώμενον εἶδεν Ερωτα,
 Δραπέτῃδας ἐμός· ὅτι ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἰὼ δ' ἀγάγῃς νῆν,
 Οὐ γυμὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένη, καὶ πλέον ἐξεῖς.
 Εἴη δ' ὁ παῖς περὶσταμός· ὅτ' εἰκόσι πᾶσι μάθοις νῆν.
 Χρῶτα μὲν ἔ' λευκός, πυρὶ δ' εἰκελός· ὄμματα δ' αὐτῷ
 Δειμύλα καὶ φλογέρεα. ΚΑΚΑΙ φρένες, ἀδὺ λάλημα·
 Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά.
 Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἡγοροπεντάς,
 Οὐδὲν ἀλατύνων· δόλιον βρέφος, ἀγεία παῖσδαι·
 Εὐπλόκαμον τὸ χέσμενον, ἔχει δ' ἱσάμεν τὸ σφόδρον.
 ΜΙΚΚΥΛΑ μὲν τινὲς τὰ χερύδεια, μακρὰ δὲ βάλκει.
 Βάλλει καὶ εἰς Ἀχρόντα καὶ εἰς αἰδέω βασιλῆα.
 ΓΥΜΝΟΣ μὲν τότε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπυπύχεται·
 Καὶ περὶς ὅσοι ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
 Αἰέρας ἢ δὲ γυνᾶχας, ἐπὶ σπλάγχθοις δὲ κήθηται.
 ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαρὺν, ὑπὸ τόξῳ δὲ βέλεμον·
 ΤΥΤΤῶντο εἰς τὸ βέλεμον, ἐς αἰτέρα δ' ἄχει φορεῖται·
 ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΝ παρ' ἰῶτα φατέλει, ἐνδοθὶ δ' ὀπί
 Τοῖς πικροῖς χέλαμοι, τοῖς πολλακὶ κημὲ πτερώσκει.
 Πάντα μὲν ἀγεία, πάντα πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
 ΒΑΙΑ λαμπράς· οἷσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀνείγει·

Si semel arripias, vinclum trahe, nectibi flectat
 Corda puer lachrimans, tunc ne fallare cavendum.
 Ridentemque tene. Si porrigat oscula, vita.
 Oscula enim dulci præbet suffusa veneno.
 Accipe (si dicat) tibi nostra hæc largior arma,
 Effuge; nam diris intinxit spicula flammis.

EUROPA.

Europam in somnis quondã Venus aurea lussit,
 Præyia Luciferi flammis pars tertia noctis
 Tempora cum mulcet somno, resoluta quiete
 Membra fovens, blandóq; astringens lumina vinclo.
 Tunc non ficta viros in somnis ludit imago.
 Ædibus in summis carpens Europa soporem,
 Filia Phœnicis, primâque intacta juventâ,
 Visa videre duas de se contendere terras, (mâ.
 Europam, atq; Asiam, quarum utraq; fœmina for-
 Ista erat ignoto cultu peregrina, sed illa
 Indigeno propriam sibi visa exposcere prolem.
 Huic ego sum genetrix, atq; hæc mea, dixit, alumna
 Altera sed validæ contendens robore dextræ (est.
 Cedentem rapit, affirmans sic volvere Parcas,
 Europámque sibi dono tribuisse Tonantem.
 Corripit è stratis corpus perculsa timore,

Corde

Ην τὴ γ' ἔλκε πῶσι, δάσας ἀγέ, μὴ δ' ἐλίσσῃς·
 Κ' ἦν ποτ' ἴδῃς χαλεπὰ, φυλλάσσει μὴ σε πλάσσει·
 Κῆν γάλα, τὴν γὰρ ἔλκε, ὃ ἦν ἐθέλῃ σε φιλάσσει,
 Φαῖνε' ἡκεῖν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλα φάρμακον ὥπ·
 Ἦν δὲ λίγη, Αἶθε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μὲ ὄπλα,
 Μήτι βίγῃς· πλάνα, δῶρα· τὰ γὰρ πύει πάντα βέβαια πᾶσι.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΥΡΩΠΗ, ποτὲ Κύπρις ὅπ' ἡ γλυκὴν ἦκεν ὀτειρόν,
 Νυκτὸς ὅτε τρίζοντο λάχος ἴσαται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
 Ὑπνὸς ὅτε γλυκίαν μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζον,
 Λυσιμελὴς, πεδᾶ μαλακῶ χεῖ φάει δισμῶ,
 Εὐτὲ καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος οὐείραν.
 Τῆμος ὑπὸ πορφύροις στικνέσθουσα λόμοισι
 Φοίνικος θυγάτηρ, ἐπὶ παρθένος Ευρώπεια,
 Ωῖσατ' ἠπείρου διὰς πᾶσι εἰο μάχεσθαι,
 Αἰσάδ' ἀντιπέρην τε φυλὴ δ' ἔχει δια γυναικῆς·
 Τῶν δ' ἢ μὲν ξένης μορφῆς ἔχει· ἢ δ' ἄρ' ἐφ' αὐτῇ
 Ενδαπρῇ, καὶ μάλλον εἰς αἰετοχτο κύρης·
 Φάσκει δ' ὥς μιν ἐπικτε καὶ ὥς ἀπτήλῃ μιν αὐτῇ.
 Ἦ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν,
 Εἰρμὴν ἐκ ἀέκυσται· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
 Εκ Διὸς αἰγιόχῃ γέρας ἔμμενα Ευρώπεια·
 Ἦ δ' ἀπὸ μὲν πρῶτ' ἔλκεθ' ὀρέε Λεμαίνουσα,

Η

Παλλομένη

Corde tremens, vidisse etenim præsentia visa est.
 Conceditque diu taciturna, obversat imago
 Conspecta in somnis Nympharum mira duarum.
 Tandem virgineo depromit pectore vocem.

Quis portenta Deus cælo hæc demisit ab alto?
 Quæ me suspensam nocturna insomnia terrent
 Secretâ thalami carpentem sede sopores?
 Quæve ignota mihi est per dulcem oblata quietem?
 Cujus amor quantum me torret? quàmque benignè
 Incepit, propriam veluti blandissima prolem?
 Sed mihi Dii faciles hæc somnia ritè secudent.

Dixerat, & lætas comites excire parabat,
 Aequales, charas, generosas, comparis ævi.
 Quæis simul exercere chorum, aut colludere sueta,
 Aut pariter nitido demergere corpus Anauro,
 Candida odoratis vel carpere lilia pratis.
 Turba vocata coit, rapturâque Veris honores,
 Tota leves gestat calathos, ad littora tendens,
 Florida prata petens, quo se conferre solebant
 Floribus illecti pelagique sonantibus undis.
 Ipsa gerit calathum auratum, spectabile munus,
 Europa, igniporens multâ quem fecerat arte,
 Et Lybiæ dederat, magni domitoris aquarum
 Concubitus passæ, quæ dono Telephæssæ
 Dat consanguineæ, claro te munere virgo
 Exornat genetrix pulcherrima Telephæssa.
 Hic rerum species variarum insculpta nitebat.
 Hic facies aurata tuæ, pater Inache, natæ,
 Nec vitulam exuerat, formamque receperat Ius.

Illâ

Παλλομένη κραδίῳ· τὸ γὰρ ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
 Εξομένη δ' ὅττι δειρὸν ἀκὴν ἔχει, ἀμφοτέρως δὲ
 Εἰσὶ πεπταμένοι οἱ ὄμμασιν εἶχε γυναικας
 Οὐδὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνείχεατο παρθένος ἀνδρῶν,

Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπύρανον περὶ ἡλῆ;
 Ποῖός με φασγὼν λελχάν ὕπρ' οἱ θαλάμοισιν
 Ἡδὺ μάλα κνώσυσσεν ἀνέπνοισταν ὄνειροι;
 Τίς δ' ἴω ἢ ζείην ἴω εἰσὶδον ὑπνώσας;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίῳ κείνης πόθος ὥς μα' ἔ' αὐτῇ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, ἔ' ὥς σφετέρῳ ἴδε παῖδα.
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίναν ὄνειροι.

Ὡς εἰπὺς, αἰόρῃσι φίλας δ' ἐπέδιδετ' ἰταίρας
 Ἡλικας, διέτεας, θυμύρεας, εὐπατερείας·
 Τῆσιν αἰεὶ συνάθρυεν, ὅτ' ἐς χρόν' οἰτιώσαστο,
 Ἡ ὅτε φαιδρυνόιτο χεῖρα περὶ χροῖσιν Ἀναΐρην,
 Ἡ ὅπ' ἐκ λαιμῶνος εὐπτοα λεία κέρσιν·
 Ταῖ δέ οἱ αἶψα φαίνεται ἔχει δ' οἱ χρυσὸν ἐχέτη
 Ἀνδροδόκον τάλανον· ποτὶ δὲ ληϊμῶνας ἔβαλλον
 Ἀγχιάλως, ὅττι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸς ἠγρέθοντο,
 Τερπόμεναι ῥοδῇ τε φῶν ἔ' κύματος ἠχῇ.
 Αὐτὴ δὲ χεῦσεν τάλανον φέρον Εὐρώπεια
 Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόπον Ἡφαίστιο,
 Οἱ Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Εἰνοσιγαίῃ
 Ἡἷεν· ἢ δὲ πόρεν ὤϊκαλλεῖ Τηλεφάσῃ,
 Ἡτὲ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῃ δ' Εὐραπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα ὤϊκαλυτὴν ὅπασε δῶρον,
 Εἰ τῷ δαΐδαλα πολλὰ τετεύχαστο μαρμαίροντα.
 Εἰ μὲν ἔλιν χεῦσσι τοῖσι τυτμῶν Ἰναχίς Ἰώ
 Εἰσὶ περὶ πόρπης εἶσα, φύλιν δ' ἔκ' εἶχε γυναικός·

Illā gradu propero vada per Neptunia fertur
Innanti similis: sed cœrula gurgitis unda.
Efficitque viri duo summo in littore ponti,
Intenti spectant tranquilla per alta natantem.
Jupiter ipse manu vitulam mulcebat, & illam
(Qua sua rura beat sempiternus flumine Nilus)
Reddit, & amissæ solatur munere formæ.
Argento Nilum, vitulam formaverat ære
Mulciber, insculpto radiabat Jupiter auro.
Contrà sub magna calathum cingente corona,
Mercurii celeris perfecta nitebat imago.
Occisum super assistens te pervigil Argo.
Atque hinc purpureo de sanguine floridus ales,
Explicat exurgens pictæ spectacula caudæ,
(Vela ratis tanquam) variisque coloribus auctam
Pandit, & extremas calathi dilatat ad oras.
Tali se virgo pulcherrima munere jactat.
Pervenere simul postquam in fragrantia prata,
Quæque suos carpit vario oblectamine flores.
Huic Narcissæ places, dulcem metit hæc Hyacinthū,
Hæc violam legit, hæc Serpyllum, multaque terram
Undique consternit populati gloria prati.
Mixtæque turba croci dulces decerpit odores
Certatim, in medio præstantis munere formæ
Insignis Regina rosæ prædatur honorem.
Ut comites superat ternas Cytheræa sorores.
Ista brevi fuerat sed duraturâ voluptas,
Et tibi virginitas non longum intacta manebat.
Nam simulac hominum vidit sator atque Deorum,
Pectora

Φοιταλέη δὲ πόδες αὖτ' ἔφ' ἄλμυρα βαῖνι κέλευθα,
 Νηχομένη ἱκέλη· κυαῖν δ' ἐπίτυχτο θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔρασαν ὑψοῖ ἐπ' ὀφρύος ἀγριαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδιν· θηεῖντο δὲ ποταπόροι βοῶν.
 Ἐν δ' ἰὼ Ζεὺς ἐπαφάνεος ἡρέμα χειρὶ θεῇ
 Πόρπιος ἐπάλιν, πῶν ἐπ' ἀπόρῳ πάρα Νείλῳ
 Ἐκ βοῶς εὐχεραῖο πάλιν μεταμύβε· γυναικῶν.
 Ἀργύρεος μὲν ἔλιν Νείλῳ ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρπις,
 Καλκῆν· χρυσοῦ δὲ τετυγμῶς αὐτὸς ἔλιν Ζεὺς
 Ἀμφὶ δὲ διήκετος ὑπὸ τ' ἐφάνιν ταλάροιο
 Ερμῆος ἡσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτεταῦτος
 Ἀργος ἀκοιμήτοισι κεχρασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοῖο δὲ φοινηκετος ἀφ' αἵματος ἐξαέτελλεν
 Ορπὶς ἀγαλλόμενος πέρυγων πολυανθεῖ· χροῖν
 Ταρσοὶ ἀναπλάσας, ὡσεὶ τέ τις ὠκύαλος νῆς,
 Χρυσοῖο ταλάροιο ᾤρισκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔλιν τούλαρος ᾤρισκεπε Ευραπέης.

Αἱ δ', ἐπεὶ ὦν λειμῶνας ἐσῆλυτον ἀνθεμόεντας,
 Ἀλλὰ ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 Τῶν ἡ μὲν ἰάρκιστον εὐπρουν, ἡ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπάνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε.
 Λημῶναι ἑαροτσοφῆαν πίπτεσκε πέτηλα.
 Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκῳ θυόεσαν ἐθέρην
 Δρέπον ἐριδμάνυσαν· ἀτὰρ μέση ἔστι ἀνασσα.
 Ἀγλαίῳ πυρροῖο ῥόδῳ χεῖρεσι λέγεται,
 Οἱά τ' ὦ Χαερίεσσιν· διέσπεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δὴρὸν ἔμελλεν· ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰάμειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενακὴν· μῆτις δ' ἄλγιστα ἐρυδα.
 Ἡ γὰρ δὴ Κροιάς, ὥς μιν φράσατο, ὡς ἐβέβλητο

Pectora flammiferæ Veneris læsere sagittæ,
 Inuictum quæ sola potest superare Tonantem.
 Ergo ut Zelotypæ Junonis falleret iram,
 Et te, virgo, novas Divûm pater expedit artes,
 Occuluitque Deum simulato corpore tauri.
 Sed cui par nullus stabulis nutritur in altis,
 Aut gemit incurvi depressus pondere aratri.
 Nec caput armenti talis, nec talis onusto
 Cervicem attritam solitus submittere plauistro.
 Hæc tauri nova forma fuit, flavûmque colorem
 Circulus in medio decorabat candidus ore.
 Glauca bovis placido radiabant lumina motu.
 Aequaque sublimi surgebant cornua fronte,
 Cynthia dimidias veluti cum colligit orbes.
 At pratum ingressus visu non terruit ullum.
 Accurrunt studiis, propiûsque accedere tentant,
 Et tractare manu taurum, qui corpore fragrans
 Cœlesti longè prati superabat odorem.
 Constitit ante pedes Europæ, candida colla
 Lambens, & placido demulcens ore puellam.
 Mansuetum virgo attrectat secura, manûque
 Albentes spumas exterget & oscula figit.
 Ille alacris lætis mugitibus æthera complet.
 Tibia sic resonat Phrygio Bercynthia cornu.
 Incurvatque genu, flexâ cervice puellam
 Aspiciens, monstransque instrata sedilia dorsi.
 Hæc circumstantem compellat prompta catervam.
 Hic comites sociæque licet confidere mecum,
 Nam locus est cunctis, generosum ascendite taurû,
 Ut

Θυμὸν, αἰσιφύσιον ἔσπετο λιμναῖς βιλάεσσιν
 Κύπριδος, ἥ μὲν Λυαύται καὶ Ζεῦτα δαμάσσει,
 Δὴ γὰρ ἀλευρόμενος τε χάλον ζηλήματος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀπαλὸν νόον ἐξαπατήσας,
 Κρύψε θέοι, καὶ πρέψε δέμας· καὶ γινέτο ταῦρος,
 Ουχ ὅιος σαθμοῖς σφιγέρεβεται, ὕδ' ἔμην ὅιος
 Ωλχε διατμήσσει, σφύρην εὐχαμπὲς ἀροτρῶν
 Οὐδ' ὅιος ποιμένης ὀπιθόσκειται, ὕδ' ἔμην ὅιος
 Οὔτις ἔσπετο λιμναῖς ἐρύει πολύφορτον ἀπίνην,
 Τοῦ δ' ἥτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκει,
 Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσῳ μάρμαρῳ μετώπῳ,
 Οὔτε δ' ἔσπετο γλαυέσκε δι' ἡμέρον ἀστράπτοντι
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρεα ἀνέπλεε καρύνων,
 Ἀντυγὸς ἡμῶν κεραιῆς ἄτε κύκλα σελλήνης.
 Ἠλυθε δ' ἐς λιμνῶνα, καὶ ἔκ ἐφ' ὀβόησε φανυθεῖς
 Παρθενικῆς· πάσῃσι δ' ἔρως γινέτ' ἐγγυὲς ἰκίεσθαι,
 Ψαῦσά θ' ἡμερτοῖο βόδης, τῷ ἀμβροτος ὀδμή
 Τυλόγῃ καὶ λιμναῖος ἐκάμντο λαρὸν αὐτμύ.
 Στῇ δὲ ποδῶν τροπαίοισιν ἀμύμονος Ευρωπαϊῆς,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέριον, κατέχευε δὲ κέριον.
 Ἡ δὲ μὴ ἀμυφάεσκε, καὶ ἡρέμα χεῖρεσιν ἀφρόν
 Πολλὸν ὀπὸ σμαμάτων ἀπομόρψιντο, καὶ κύε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μελίχρον μυκάτατο· φάης καὶ αὐλοῦ
 Μυγδονίῃ λιγυῶ ἦχον ἀηπύοντος ἀκέειν.
 Ωλχασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Ευρώπειαν
 Αὐχὴν ὀπιθρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε γῶτον.
 Ἡ δὲ βαθυπλοκάμιοις μετῴνεπε παρθενικῇσι,
 Δωρ' ἐτάσαι φίλιν καὶ ὀμίλικας, ὅφρ' ὅπαι τῶνδε
 Βζόμεναι ταύρῳ περπάμεθα· δὴ γὰρ ἀπάστας.

Ut simul hoc omnes longâ seu nave vehamur.
 Hic mitis placidusque est, & formâ dispare tauros
 Excellens alios, hominisque in pectore mentem
 Possidet, & reliquis quæ discreper unica vox est.

Dixerat, & dorso bovis imperterrita sedit.
 Dum properant aliâ, celeri vestigia taurus
 Quam voluit rapiens direxit ad æquora cursu.
 At comites conversa suas Europa vocabat,
 Brachia protendens, sed opem non attulit ulla.
 Littore tum, Delphin veluti, prorupit in altum.
 Nereides pelago emergunt, ipsâsque vehebant
 Fluctibus allisis obnixa immania Cete.
 Exerit ipse caput ponto regnator aquarum,
 Complanâtque truces undas, & per mare ducit
 Germanum, crebras circum duxere choræas
 Tritones, sedem sortiti in fluctibus imis.
 Concelebrântque cavâ diuina cubilia conchâ.
 Sed Jovis illa sedens taurino pallida tergo,
 Cornua dura bovis dextrâ tenet, atque sinistrâ
 Ponè legit laxam vestem digitisque fluentem.
 Colligit, allisis siccam ut servaret ab undis,
 Virginis & molli ludunt velamina vento,
 Tanquam vela carinæ inflata, levântque timentem.
 Ut patriam longè aspexit terrâsque relictas,
 Et littus videt & notos discedere montes.
 Jamq; nihil superest, cœlum undiq; & undiq; pötus:
 Se circumspectans mœsta sic voce locuta est.

Heu! quo bos divine trahis me? quisve marinum
 Hoc iter ingressus, nec vasti murmura ponti
 Exhorrens,

Νῶτοι ὑποφρέσας ἀναδείξαι, διὰ τὴν ἡῶς
 Πρῶτος ὁ δ' εἰσδὴν ἔμειλιχος, ἔδ' ἐπὶ ταύροις
 Ἀλλοιοι παρσάικα ἰόος δὲ οἱ ἡῶτε φῶτος
 Λισμος ἀμφιγῆι, μέτης δ' ἐπιπύεται αὐδῆς.

Ὡς φαιδῆνι, ἰώτοιον ἐρίζανει μειδόσωντα

Αἰ δ' ἄλλα μέλλεσθον ἄραρ δ' ἀνεπύλατο ταῦρος,
 Ην θέλει ἀρπάξας ὠκύς δ' ἐπὶ πόντοι ἴχθυεν.
 Η δὲ μετὰφρεφθῆσα φίλας χαλέσκει ἐταῖρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη ταῖς δ' ἔκ ἐδύνατο κιχάειν.
 Λητῶν δ' ἐπιβὰς ὀρόσων θέει, ἡῶτε δελφίς.
 Νηρέϊδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἀλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητέοις ἰώτοιον ἐφήμωσαν ἐπιχώντο.

Καὶ δ' αὐτὸς βαρύλευπος ὑπερ ἀλός Εἰσοσίχαιος
 Κῦμα κατηύνην, ἀλῆς ἡγεῖτο καλέυθῃ
 Αυτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἡρέροντο
 Τείτωνες, πόντοι βαθυρόντων ὀνησῆτες,
 Κόχλοισιν ἱκανοῖς γάμοισιν μέλος ἡπύοντες.
 Η δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ ἰώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχει ταύρῃ δολιχὸν κέρα, ὃν χεῖ δ' ἄλλῃ
 Εἶρε πορφυρέας κόλπῃ πύχας· ὄρεα κεν ὄλῳ
 Δένου ἐφελκομένη παλῆς ἀλός ἄσπετος ὕδωρ.
 Κολπῶν δ' ὥμοισι πέπλος βαρὺς Ευρωπαϊός,
 Ἰσὶν διὰ τε νῆος, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρην.
 Η δ' ὅτε δὴ γαῖης ἀπο παρσίδος ἦεν ἀνευθεῖν,
 Φάμετο δ' ἔτ' ἀκτὴ πῖς ἀλὶρροος, ἔτ' ὅρος αἰπύ,
 Ἀλλ' ἀνὰ μὲν ὑφ' ὅθεν, ἐνερθε δὲ πῶτος ἀπείραν,
 Ἀμφὶ ἐπαπύνατα, τοῖν ἀνεπύκατο φανίῳ,

Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; πῶς ἔπλεο; πῶς δὲ καλέυθον
 Ἀργαλέοισι παδεσσι διέρχαι, ἔλ' ἐπὶ θάλασσαν

Exhorrens, ratibus solis vada pervia tentas ?
 Nunquam ferre pedem sucti per Nerea tauri.
 Quis tibi potus erit, pelagique in fluctibus esca ?
 Sive Deus, quianam Divis inhonesta capeffis ?
 Piscibus ignota est tellus; impervia tauris
 Æquora, tu siccus veheris terraque marique,
 Et tibi remorum officium solida ungula præstat.
 Fortè etiam præpes supera ad convexa volabis,
 Et sumptâ aërias volucres imitabere pennâ.
 Heu me infelicem! quæ sic ablata relinquo
 Tecta patris, taurum fallacem virgo sequuta,
 Përque altum rapior miseranda, & fluctibus erro.
 Summe pater, Neptune potens regnator aquarum!
 Huc placate veni, quoniam spes unica restat
 Nosse ducem, neq; enim certo sine numine Divûm,
 Tentamus dubios vada per Nerëia cursus.

Dixerat : huic contrà vector cùm talia reddit.
 Pone metum virgo, nec te vaga terreat unda;
 Námque Jovem falsò cernis sub imagine tauri,
 Sumere qui varias possum vel ponere formas.
 Méque tuus vada per Neptunia perpulit ardor,
 Hac tectum formâ, mox altæ littore Cretæ
 Sistêris, quæ me nutrit, debita tædis
 Terra tuis, pariesque meo de semine natos,
 Maxima qui totum extendent sua sceptrâ per orbē.

Sic fatus timidum Cretæis Jupiter oris
 Sistit onus, lætusque aliam capit ipse figuram.
 Gaudia nec differt, stratisque cubilibus Horæ
 Abscedunt, sed virgo prius, nunc sponsa Tonantis,

Fit

Διμαίεις; νηυσὶ γάρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα.
Ὠκιάλοις, ταῦροι δ' ἄλιν προμένονσι ἀπάρποι.
Ποῖόν σοι ποτὶ ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσεται ἰδωδὴ;
Ἡ ρά περ ἐοὶ θεός; τί θεοῖς ἀπιοικότα ρέζεις;
Οὐθ' ἄλλιοι δελφῖνες ἐπὶ ῥονός, ὅτι τι ταῦροι
Εἰ πόντῳ σείχῃσι σὺ δὲ ῥάϊα ἢ χυ πόντον
Αβροχὸς αἴσσεις, χηλὰ δέ τοι εἰσὶν ἑρετμέα.
Ἡ τάχα ἢ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὕψος ἀερθεῖς
Εἰκελὸς ἀφροῖσι ποτήσας ὀϊανοῖσιν.

Οἱμοι, εἴω μέγα δὴ πὶ δυσάμμορος, ἢ ρά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπεριπύσσα, ἢ ἑσπομένη σοὶ τῶδεν,
Ζεῖνιν ναυπλὴν ἐφέτω, ἢ πλάζομαι ὅη.

Ἀλλὰ σὺ μοι μεδῶνι πολὺς ἁλὸς ἑποσίγασε

Ἰλαὸς ἀνπάσειας ἐέλπαμαι εἰσορᾶσθαι

Τόνδε χατηῦνοίχα πλοοὶ περὶ κέλευθον ἐμῆο.

Οὐκ ἀγρεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὕστερ' ἀκέλευθα.

Ὡς φάτο. Τίω δ' ὥδε περὶ φῶνεν ἐνρύκερος βοῦς,

Θάρσει παρτενικῇ, μὴ λείδῃσι πόντοιο δίδαμα.

Αὐτὸς τοι Ζεὺς εἰμὶ, ἢ ἐγγύτῃ εἶδομαι εἶναι

Ταῦρος· ἐπεὶ Διαιαμαί γε φατήμηναι δ' ἢ ἐθέλοιμι.

Σὸς δὲ πόρος μ' ἐρέκε τόσῃν ἅλα μεβήσασθαι

Ταῦροι εἰδόμενοι. Κρήτη δὲ σε δέξεται ἡδὴ,

Ἡ μ' ἔθραψε ἢ αὐτὸν, ὅπῃ νυμφῆϊα σείο

Εσσεῖται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κηλὶς μάλα φύσεται ἦας,

Οἱ σκηπῆχοι ἅπασιν ἐπὶ ῥονίοισιν ἔσονται.

Ὡς φάτο ἢ τετέλεστο τὰς φάτο. φάνετο μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορφῇν,

Λῦσι δὲ οἱ μύθῃ· καὶ οἱ λέχος ἐντυνοὶ ὤραι.

Ἡ δὲ πάρος κέρη, Ζηὶδὸς γένετ' αὐτῆκα νύμφη,

Fit genetrix, prolisque novæ lætissima mater.

EPITAPHIUM BIONIS.

JAm grave suspirent saltus, & Doridis unda,
 Et tristes fluvii dulcem deflete Bionem.
 Nunc plantæ gemitu, nunc fletu plangite silvæ.
 Nunc gravidis luctum flores spirate Corymbis.
 Nunc lugubre rubens doleat rosa, nunc anemone.
 Nunc Hyacinthe refer tibi quondam inscripta, no-
 Heu manda foliis præclari fata Poætæ. (vúm;q;
 Plangite in hoc luctu Siculæ, nunc plangite Musæ.
 Túq, canens mœstam in silvis Philomela querelam,
 Nuncia fer tristes Arethusæ ad flumina luctus,
 Pastorem fato cessisse Biona, gravémque
 Carminis interitum, & quòd Dorica Mûsa recessit.
 Plangite &c.

Plangite Strymonii lachrimosa ad flumina cycni,
 Et mœstum querulo producite gutture carmen,
 Quale Bion quondam Cycneo protulit ore.
 OEagriæque sciant Nymphæ, cunctæque puellæ
 Bistonides discant, periit quòd Doricus Orpheus.
 Plangite &c.

Nulla modos chari discent armenta Bionis,
 Non tectus patulæ quercûs modulabitur umbrâ.
 Ille domos Ditis Lætheo carmine mulcet.

At

Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τέκε, ἢ αὐτὰ γένετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

ΑΙΔΙΝΑ μοι σοι χαῖτε ῥάπα, καὶ Δάριοι ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, ἢ ἄλστα νῦν γράσοιθε.
Λιγνὰ νῦν συγκοῖσιν ὑποπνέοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοιήσασθε τὰ πῆγμα, νῦν ἀνεμῶνα.
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σα γράμματα, ἢ πλείοι αἱ αἱ.
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι καλὸς τέθνακε μαλικταῖς.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πῆγος, ἀρχετὶ Μοῖσσαι.
Ἀδοῖες αἱ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγέλατε τὰς Ἀρεθύσας,
Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βακόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, ἢ ὦλετο Δωρεὶς αἰοιδά.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πῆγος, ἀρχετὶ Μοῖσσαι.
Στρυμόνοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἶλινα κύκνοι,
Καὶ γεροῖς σομάτεσσι μελίσσθε πῆγμοι ὠδαί,
Οἱ αὖ ἐμετέροις ποτὶ χεῖλεσι γῆρυ αἰεδῖν.
Εἴπατε δ' αὖ κέρασσι Οἰαγείσιν, εἴπατε πάσας
Βιτονιάς νύμφασιν, Ἀπώλετο Δάριος Ὀρφέας.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πῆγος, ἀρχετὶ Μοῖσσαι.
Κεῖνος ὁ τῆς ἀγέλαιον ἐρεσμίος ὑπέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυὸν ἥμιμος αἰελεῖ.
Ἀλλὰ παρὰ Πλευτῇ μέλος λήθαισι αἰελεῖ.

At reticent montes, tauri vestigia vaccae
Tristia plorantes servant herbamque recusant.

Plangite &c.

Curta Bion nimum tua stamina flevit Apollo,
Amisum lugent Satyri, pullique Priapi.
Suspirant Panes tua carmina, fataque Nymphæ
Fontibus in mœstis lugent, fletum unda ministrat.
Et quoniam muta est in montibus ingemit Eccho,
Non imitata tuas voces : post fata Bionis
Arboreis cadunt fructus, & gloria florum.
Candida poma rubor non tingit, mellaque flavis
Infabrefacta jacent ceris, nec talia curæ,
Sunt quoniam fatis tua mella erepta, recedunt.

Plangite &c.

Non tristes adeò Philomela a rupe querelas,
Nec celer hirsutâ sub monte effudit hirundo,
Non tantum Halcyone deflevit fata mariti.

Plangite &c.

Cerylus & tali non personat æquora cantu,
Ne tantum afflicto tristantur pectore notum
Memnonides solitæ circumvolitare sepulchrum,
Quantum fata sui deploravere Bionis.

Plangite &c.

Syrenes dulces silvarum, atque omnis hirundo,
Quas mulsit quondam dulci oblectamine cantus,
Quasque loqui densis docuit super arbore ramis,
Inque vicem questus iterabant, hisque volucrum
Respondit chorus : Hunc etiam deflete columbæ.

Plangite in hoc luctu, Siculæ nunc plangite Musæ.

Fistula

Ὄρεα δ' ἐπὶ ἄφρονα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύρις
Πλαζόμεναι γράοιπ, καὶ ἔκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πάνθεος, ἀρχετὶ Μοῖσαι.
Σεῖο, εἶων, ἔκλαυσεν ὅλην μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
καὶ Σάτυροι μύροιτο, μελὰ γυγχαῖνοι τε Πέριπτοι.
καὶ Πάνες φοιᾶντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε κατ' ὕλαιν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' οἱ πέβησιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῇ,
Κέκτεπ' ἑμμεῖται τὰ σά χεῖλια. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα χαρπὸν ἔειλε, τὰ δ' αἴθρια πάντ' ἐμαράθη.
Μόλῳν ἔκ ἔρρευσεν χαλὸν γλάρος, καὶ μέλι σίμβλων
Κάτταται οἱ κηρῶ λυπεύμενοι. ἔκτεπ' γὰρ δεῖ
τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος ἄλλο τευγαῶσαι.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πάνθεος, ἀρχετὶ Μοῖσαι.
Οὐ τῶσιν ἐπαιλίσαι παρ' ἧοσι μύρετο δελφίν,
Οὐδὲ τῶσιν περ' αἴσειν οἷοι σκοπέλοισιν ἀνδάν,
Οὐδὲ τῶσιν θρήνησαι αἰ ὄρεα μακρὰ χελιδόν,
Ἀλκυόνες δ' ἔτῶσιν ἐπ' ἀλγασιν ἴσχετο Κήϋξ.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πάνθεος, ἀρχετὶ Μοῖσαι.
Οὐδὲ τῶσιν γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδει,
Οὐ τῶσιν ἠφίοισιν οἱ ἄλγεσι παῖδα τὸν Λοῦς
Ἰππιδάμος παρ' ὅσῃμα κινύρετο Μένωνος ὄρεας,
Οἶον σποφτιμύοιο κατωδύραντο Βίαιος.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πάνθεος, ἀρχετὶ Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς περ' ἑτέρπη,
ὡς λαλῆεν ἐδίδασκε, κατὰ ζόμεναι δ' ὅτι φρένοισι,
Ἀντίον ἀλλήλασιν ἐκώκουν· αἱ δ' ὑπεφάνουν
Οριθες, Λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἀρχετὶ Σικελικαὶ τῷ πάνθεος, ἀρχετὶ Μοῖσαι.

Fistula sed cujus tua nunc inflabitur ore ?
Quisve tuos calamos audebit tangere dulces,
Qui cantus retinent, & sunt à vate recentes ?
Carmen arundinea è silva desiderat Eccho.
Hos tristes calamos Pani fero, labra sed istis
Si fortè admôrit, post te feret ipse secundos
Plangite &c.

Plorat pulchra tuum carmen Galatea, sedentem
Littore quam cantu quondam oblectare solebas.
Carmina non Cyclopi cantabas, fugerat illa
Horrendos Cyclopi, te fluctu blanda marino
Aspexit, gelidisque oblita resedit arenis
Nympha sui, viduosque boves in littore pascit.
Plangite &c.

Tecum Pieridum pereunt dona omnia Pastor,
Raptaque virgineis puerorumque oscula labris.
Te super extinctum mœsti lachrimantur amores,
Ipsa Venus te plus quàm basia diligit, olim
Fovit Amatorem queis in nece tristis Adonin.
Hic tibi Mele recens, amnis placidissime, luctus,
Hic tibi Mele recens luctus, concessit Homerus,
Dulce os Calliopes, fatis nam primus ; & illum
Deflevisse ferunt mœsto te gurgite, natum,
Implentem gemitu totum mare : nunc tibi restat
Hunc deflere, iterumque novo tabescere luctu.
Fonti charus uterque suæ fuit, ille bibebat
Pegaseos latices, pulchra huic Arethusa placebat.
Ille Jovis pulchram celebravit carmine natam,
Et Thetidis prolem, & geminos laudavit Atridas.

Carmine

Τίς ποτε σά σίεγγι μελίσσεται, ὦ τειρόμεναι;
 Τίς δ' ὅπ' τοῖς χαλάμοις θάσθ' ἔσται; τίς θεσπύς ἔσται;
 Εἰσὶ γὰρ πίνει τὰ σά χεῖλα καὶ τὸ σὺν ἄσθμα.
 Ἀλλ' ὅτ' ἐν δονάκεισι τεῖς ὀπιβόσκειτ' αἰοιδάς.
 Παῖτ' φέρετ' τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν χέκυνος ἐρεῖσται
 Τὸ ἔσται λειμαῖνοι, μὴ δυνάμεσθαι σέο φέρηται.

Ἀρχετ' Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἀρχετ' Μοῖσαι.
 Κλαῖν καὶ Γαλάτεια τὸ σὺν μέλος, ἂν ποτ' ἔτερπες
 Ἐξομέναι παρ' αἰῶ παρ' ἠδόνεσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσιν Κύκλωπι μελίσσει· τὴν μὲν ἔφωρον
 Ἀχλα Γαλάτεια, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπον ἄλμας.
 Καὶ νῦν λαοαῖναι τῷ κύματι, σὲ φαιμάβοισιν
 Ἐξέτ' ἐρημάκοισι, βόας δ' ἐπὶ σέο νομένη.

Ἀρχετ' Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἀρχετ' Μοῖσαι.
 Πάντα τοι, ὦ βότα, συγχέττανε δῶρα τὰ Μοισαῖν,
 Παρθενικῶν ἐρόντα φιλάματα, χεῖλα παιδῶν
 Καὶ συγῶν παρ' ὅσην τὴν χάριν ἔρασαν.
 Ἀκύρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
 Τὸ φάσμα τὸ Ἀδωνι δροσισκόντα φίλασε.
 Τῷτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
 Τῷτο, Μέλι, νέον ἄλγος. ἀπώλετο φράν τοι Ὀμηρος,
 Τίω τὸ Καλλιόπης γλυκερὸν ἔσται· καί σε λέρωντι
 Μύρεσθαι χαλὸν ἢ πολυκλαυτοῖσι βέλτοισι,
 Πᾶσαι δ' ἐπλησας φωνῆς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 Υἱὸν δακρύεις, ἀνὰ δ' ὅπ' πένθει τάχ'·
 Ἀμρότεροι παλαιῖς περιλαμῶναι. ὅς μιν ἔπινε
 Παρασίδος κρύτας, ὃ δ' ἔχει πόμα τῆς Ἀρετῆς.
 Χὺ μὲν Τιωδαρέοιο χαλὸν αἶσθε θύγατρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγα ἦα, καὶ Ἀρετῆς Μελέαιοι.

Nullas hic lachrimas, nec funera, Pana sonabat
 Carmine pastores mulcens, pascensque canebar,
 Compingens calamos, vitularumque ubera pressans,
 Osculaque edocuit puerorum, & pectore amores
 Ingenuo fovit teneros, Veneremque colebar.

Plangite &c.

Et tua præclaras luctu mors obruit urbes.
 Hesiodoque suo te plus desiderat Ascra.
 Nec tantum patriis lugeris Pindare silvis.
 Non tantum Alcaëum defleverat ardua Lesbos.
 Insula non proprium flevit sic Cæia vatem.
 Archilocho gravius te flet Parus, & Mitylene
 Oblita est querula, retinens tua carmina, Sapphus.

Palma Syracusæ non parva Theocritus, ipse
 Ausonium mœrens carmen cano, nec malè notos
 Bucolicos numeros quos tu nos sæpe docebas,
 Carminis hæredes tanto dignatus honore.
 Divitias aliis mihi carmina, sola relinquis.

Plangite &c.

Hei mihi! floriferis quoniam marcescit in hortis
 Malva, sacrumque apium, aut caulis florentis Anethi:
 Erigiturque iterum, & renovato vere refurgit.
 Fortibus, ingenioque viris præstantibus (atra
 Cum semel invadens animam mors abstulit) altus
 In promptu sopor est, æternaque vincla coercent.
 Teque atræ claudent latebrosa silentia terræ.

Perpetua

Κεῖνος δ' ἔ' πολέμους, ἔ' δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίχαινε, ἔ' αἰδοῖν ὀρόμευε,
Καὶ σύειγγας ἔτευχε, ἔ' ἀδέα πόρπῃ ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, ἔ' τ' Ἐρωτα
Ἐτρεφεν ὃν κόλποισι, ἔ' ἤρισε πλὺν Ἀφροδίτῳ.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθους, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίον, θρήνῃ σε χλυτὴ πόλις, ἄστα πάντα
Λοκρὴ μὲν γράει σε πολὺ πλεον Ἡσιόδοιο
Πίνδαρον ἔ' ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὕλα·
Οὐ τόσον Ἀλκαῶν πέρι μύχεται Λέσβος ἐρυμᾶ·
Οὐδὲ τόσον τ' αἰοῖνι ἐμύχεται Κῆριον ἄστυ.
Σὲ πλεον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Παφός· ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
Εἰσέτι σὺ τὸ μέλισμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.

Εἰ δὲ Συρακοσίοισι Θεόκλειτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Λυτονηχῆς ὀδυνᾶς μέλπω μέλος, ἔ' ξένος φιλᾶς
Βακολιχᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαι σεῖο μαθητῆς,
Κλαρονόμως μῶστας ταῖς Δωρίδος ἄμμι γράφειν.
Ἄλλοις μὲν πόν ὄλβοι, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας αἰοῖναι.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθους, ἄρχετε Μοῖσαι,
Αἰ Αἰ, τὰ μαλάχα μὲν ἐπὶ χτὶ χαῖτοι ὀλονται,
Ἡ τὰ χλωρὰ σέλῃα, τὸ, τ' ὕψαλές ὕλον ἀνητοι,
Υπερὸν αὖ ζῶσιν, ἔ' εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι
ΑΜΜΕΣ δ' οἱ μεγάλοι ἔ' χαρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἀδελφοί,
Οππότε φράζῃ θάναμιν, ἀνάκοι ὃν ῥθονὶ κοίλα
Ευδομῆς ἐν μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήρετον ὕπνιοι·
Καὶ σὺ μὲν ὃ σιγᾷ πεπυχασμένος ἔσται ὃ γὰρ.

K 2

Ταῖς

Perpetua indignis nymphæ dant carmina ranis,
 Queis nihil invidio, neq; enim bona carmina can-
 Plangite &c (tant.
 Toxica num quisquam tibi miscuit? omnia labris
 Toxica tacta tuis sed delinita fuissent.
 Quis tam crudelis misceret pocula, mistum
 Mandarétve dari? tua quem non carmina flectant?
 Plangite &c.

In cunctos fera Parca furit, sed si velut Orpheus,
 Aut Laërtiades, penetrare ad Tartara possem:
 Seu quondam Alcides loca nocte silentia adirem,
 Et scirem flectas num Ditem carmine, vel quid
 Post tua fata canas; dominâ auscultante silentum
 Carmina Sicelidum cantare memento, modósque
 Bucolicos, Siculo quos quondam in littore & Ætnæ
 Audiit alludens: non indonatus abibis,
 Montibus at reddet patriis, ut reddidit Orpheo
 Euridicen; dulces sed si mea fistula cantus
 Sciret, ego infernum lenirem carmine Regem.

Ταῖς νύμφασι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τ' ἑσθλὰ χεῖρας ἄλφν.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἔφθονόοιμι· τὸ γὰρ μέλος ἔχελον ἄλφν.

Ἀρχετέ Σικελικαὶ τῷ πῶθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίαν, ποτὶ σὸν σῶμα, φάρμακον εἶδες.
 Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κ' ἐκ ἐγλυχανήῃ;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσούτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,
 Ἡ δ' ἔτι καὶ χεῖρας τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ἄδαι;

Ἀρχετέ Σικελικαὶ τῷ πῶθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δῖκα κίχε πάντα· ἐγὼ δ' ὅππῃ πῆγῃ τῷδε
 Δακρυχέων τεὸν διτὸν ὀδύρομαι. εἰ Διωάμην δέ,
 Ὡς Ορφεὺς κατὰ βάς ποτὶ ταῖσ' αἶσιν, ὥς ποτὶ Οδύσσει,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδης, κ' ἡγὼ τὰ χ' ἀνὲς Δόμων ἦλθον
 Πλατῆος, ὥς καὶ ἴδοιμι καὶ εἰ Πλατῆν μελίσσας,
 Ὡς ἀνὲς ἀκασαίμην πῇ μελίσσας· ἀλλ' ὅππῃ Κόρρα
 Σικελικὸν πλίσσας, καὶ ἀδύ π' ἐσθλὰ λίσσας.
 Κακὴν Σικελᾶς καὶ Αἰγυπτίῳ ἐπαίξει
 Αἰόσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δάριον· ἐκ ἀγέρας
 Εὐσεῖ· ἅ μολπὰ· καὶ ὥς Ορφεὺς ἀρόσθην ἔδωκεν.
 Ἀδῆα φορμίζοντι παλίσυτοι Εὐρυδίκειαν,
 Καί σε, Βίαν, πεμψέτω τοῖς ὄρεσιν· εἰ δὲ π' κηλῶν
 Συείσθην Διωάμην, ὥσθ' Πλατῆν καὶ αὐτὸς αἰεδόν.

MEGARA UXOR HERCULIS.

Quid tantum tristes, mater, tibi pectora curæ
 Immodico luctu affligunt, solitumq; ruborem
 Amisere genæ? quæ tanti causa doloris?
 An quia præclarum sævos tolerare labores
 Vir timidus natum cogit, seu dama leonem?
 Heu! quianam tales optarunt sumere pœnas
 Dii superi? cur hoc fato genuere parentes
 Me miseram? thalamos clari quæ prima jugales
 Passa viri, teneris mihi qui magè charus ocellis
 Et fuit, & nunc est animo gratissimus unus.
 Quo neque mortales quisquam infelicior inter
 Exitit, aut tales vidit patiturque labores.
 Qui miser incurvo Phœbus quem tradidit arcu
 (Aut potius telis quæ dira parârat Erinnyes)
 Infecit validam natorum sanguine dextram,
 Consperxitque suos miserandâ cæde Penates.
 Hôsque patris fixos vidi cæsosque sagittis,
 Quæ nunquam in somnis aliam delusit imago.
 Sed nec opem, quamvis multo clamore vocabar,
 Dextra invicta viri genetricem afferre sinebat.
 Utque suam prolem deplorat sedula mater,
 Quam ferus inventa nemorum inter devia serpens
 Devorat, illa gravi volitans circumsona luctu
 Complevit

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Μἄτερ ἐμά, πῶρ' ὦδ' ἐφίλον χ' ἐθυμόν ἰάπεις
 Εκπάργλις ἀχόισαι; τὸ φρὶν δέ τοι ἐκ' ἐτ' ἔρευθος
 Σώζετ' ὅπ' ῥέγγεσι; τί μοι τόσοι κήνησαι;
 Ἡ ῥ' ὅπ' ἀλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱός.
 Αἰδρὸς ὑπ' ὕτιδανοῖα, λείων ὥσεί γ' ἔσπετο νεβροῖ;
 Ω, μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδ' θεοὶ τὸσον ἠτίμασαν
 Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὦδ' κακῇ γυνεὲς τέκον αἴσῃ;
 Δύσμορος, ἥ τ' ἐπεὶ αἰδρὸς ἀμύμωνος ἐς λέχος ἤλθον,
 Τὸν μὲν ἐγὼ τέσκον ἴσον φαέεσσι μοῖσιν,
 Ἡ δ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ ἀνέομαι χ' ἐθυμόν
 Τοῦ δ' ἄ τις γίγν' ἄλλος ἀπολιμώτερος ζώντων,
 Οὐδὲ τὸσον σφετέρῃσιν ἐγένεσθαι φροντίσι κηδείων.
 Σχέτλιος, ὅς τοξοῖσιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπίλλαν,
 Ἡέ τιος κηρῶν ἢ Βελινύος αἰνὰ βέλεμα,
 Παῖδας ἐὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμόν,
 Μαυρόμορος χ' οἶκον ὃ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόβοιο.
 Τὴς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδδον ὀφθαλμοῖσι
 Βαλλομένοισι ὑπὸ πατρί· (τόδ' ἐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλα)
 Οὐδὲ σφιν Διωάμειν ἀδινὸν καλέεσιν ἀρήξαι
 Μητὴρ' εἰμ' ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνέκατον κακὸν ἦεν.
 Ως δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ὅπ' σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ολλυμένοισι, ἔσ' αἰνὸς ὄφιν ἔτι νηπιάρχοντας
 Θάμνοισι καὶ πυκνοῖσι καλεσθέντι· ἡ δὲ κατ' αὐτὴς

Complevit silvâ maternis mœsta querelis :
 Non tamen auxilium soboli ferre ausa, timétque
 Vicinos nimium monstri crudelis hiatus.
 Non aliter celeri genetrix vestigia gressu,
 Mœsta meos miserans natos, per tecta ferebam.
 O utinam nobis ea lux suprema fuisset,
 Pectora lethiferæ fixissent nostra sagittæ,
 Fœminæ sexûs decus & regina Diana.
 Tum nostrum lachrimis lavissent funus amici,
 Corpora & inferias communis flamma cremasset,
 Reliquiâsque simul congestas urna teneret
 Aurea, sed patrio longè condenda sepulchro.
 Nunc illos Thebe, sonipes ubi fortis abundat,
 Pinguiâque Aoniis habitantur pascua glebis.
 Ast ego Tirynthum crudeli obsessa dolore,
 Invisam sedem servo Junonis, & una
 Spes reliqua est nullam requiem sperare dolorum.
 Tempore enim parvo mihi vir mansurus in istis
 Aedibus aspicitur, semperque parata laborum
 Est moles nova, quos errans terrâque marique
 Aggreditur, saxum aut ferrum sub pectore gestans,
 More etiam liquidæ interea tu solueris undæ
 In lachrimas, totos lugens noctesque diesque,
 Nec mihi cognatas inter solatia præbet
 Altera, nec nostros quondam subiere Penates,
 Pinifer at longè submotos dividit Isthmos.
 Nec superest cui tam sævos perpeffa dolores
 Confugiam, & tristes valeam deponere curas.
 Unica Pyrrha soror restat, sed & obruit ipsam

Mœror,

Πῶτά τ' αὖτε χλάζουσα μάλα ληρὸ πότνια μήτηρ,
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ
 Λαοὶ ἴδμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχιοιο παλῶρε·
 ὧς ἐγὼ ἀποτόκηα, φίλοι τέκος ἀάζουσα,
 Μαυρομήνοισι πόδεςσι δόμοι χάλα πολλοὶ ἐφοίταν.
 ὧς γ' ὄφελον μετὰ πασὶν ἅμα θήσκειν καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόμεντα δὲ ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
 Ἀρτεμι θυλυτέρῃσι μέγα κρείσσει γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμᾶς χλαύσαντε φίλας ἐπὶ χερσὶ τοκῆς
 Πολλοῖς σὺν κτερίεσσιν πυρῆς ἐπέβησαι ὁμοῖν·
 Καὶ κεν ἕνα χεῦρόσφι ἐς ὄσσε κρῶσθαι ἀπάντων
 Λέξαντες κατήγαγον ὅτι πρῶτον γινόμεσθα.
 Νυνὲ δ' οἱ μὲν Θήβειν ἱπποβόροι σῆμαίεσιν,
 Λογίσ' πεδίοιο βαθέϊαι βῶλον ἀρουῶντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα χεὶ κρατερὴν πόλιν Ἡεῖς
 ΠΟΛΛΟῖσιν Λύσπρος ἰάπλομαι ἄλγεσιν ἦτορ
 Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων δὲ παρέσι μοι ἔσθ' ἴ' ἐρωή.
 Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὄρῳ παῦρον χεῖνοι ὀφθαλμοῖσιν
 Οἰκῶ ὅς ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμοι
 Μόχθων, τὸς ὅτι γαῖαν ἀλώμενος ἡδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχον ἵοσι καὶ σιδῆρος
 Καρτερόν ὃς στήθεσσι· σὺ δ' ἡύτε λείβειαι ὕδωρ,
 Νύκτας τε χλαύουσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαῖ' ὀπίσσω.
 Ἄλλος μὲν ἔκ ἄν τις εὐφρύναι με πρῶταίης
 Κηδεμόναι· ἔγ' ἄρ' σφε δόμοι χεὶ τοῖχος ἔεργει,
 Καὶ λίην πάντες γὰ πέρην πτυγώδεος Ἰαθμοδῖ
 Ναῖσα· ἔδδ' μοι ὅτι πρὸς ὀϊνὰ καὶ βλέψασα,
 Οἷα, γυνὴ πατάπτωμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γὰρ Λη Πύρρης σιωμωκίμοις· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ

Mœror, & Iphiclo luget viduata marito :
 Cui quoque tu genetrix, geminósq; deóq; viróq;
 Immenso natos peperisti mista labori.

Hæc dicens oculos lacrimis implevit obortis,
 Inque sinús calidæ fluxerunt lumine guttæ.
 Dum subeunt mœstam vir, charaq; pignora mentē.
 Ora simul multo fletu formosa rigabat
 Alcmena, & graviter suspirans pectore ab imo,
 Talibus alloquitur nūrum tristissima dictis.

Ah prole infelix ! quianam tibi tristis oberrat
 Hic animo dolor, aut repetens cur uris utrámque
 alia, quæ quondam tristes deflevimus ambæ ?
 Nec satis est quem fert semper lux castina luctum.
 Ut si quis nostros cupiat numerare dolores,
 Perpetuis habeat cor insatiabile curis.
 Parce metu, haud tali genitæ sumus utrâque fato,
 Te quoque (nam video) quanto cruciere dolore,
 Et tibi tam justas juvat indulgere querelas,
 Deploróque tuos etiam tristissima casus,
 Quòd te participem nostri fecere doloris
 Fata, importunus lateri qui semper adhæret.
 Te secreta Ceres, & te Proserpina testor !
 Quas impunè Deas nullus violaverit unquam,
 Quòd te chara meo leviùs non corde reponam,
 Quàm si te partu genetrix enixa fuisset,
 Atque domi nostræ nunc unica virgo maneres.
 Neve meum primò jam sentis tempore amorem,
 Téq; putes, mea lux, nunquam mihi non fore curæ.
 Suspirem quamvis Niobæo oppressa dolore,

Ἀμφὶ πόσῃ σφετέρῃ πλείον ἄρξεται Ἰφικλῆϊ,
Σὺ γὰρ πάντων γὰρ οἷζυρώτατα τέκνα
Γέννασθαι σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θητηῶ ἔολλα.

Ὡς ἂρ ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
Κόλποι ἐς ἡμέραν τε καὶ βλεφάρων ἐχέοντε,
Μηισαμένη τέκναι τε καὶ ὦν μετέπειτα τοκήσῃ.
Ὡς δ' αὐτὸς δακρυόισι παρήϊα λευκὰ ἔδωκεν
Ἀλκμήῃ· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ πειάχυστα,
Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλῳ νοῦν ὥδε μετήνδα,

Δαμνοῖν παίδων, πίνυτο φρεσὶν ἔμπιστο τῷτο
Πευχαλίμης· πῶς ἄμμι ἐτέλεις ὀροθυμένῳ ἄμφω,
Κήδ' ἄλλα λέγεις; τὰ δ' ἔτι νῦν ὥρῳτα κέχλωται.
Οὐχ ἄλλος οἷς ἐχόμεθα τὸ δεινὸν αἰεὶ ἐπ' ἡμᾶρ
Γιγνομένοισι; μάλα μὲν γὰρ φιλοφρονέῃς καὶ πᾶσι
Ὅστις ἀειδήσῃ ἐφ' ἡμετέροις ἀχέσσι.
Θάρσ'· ἔτι γὰρ ἐκυρήσασθαι ἐκ θεῶν αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρώ σε, φίλον τέκος, ἀβύτοιον
Ἀλγῆσι μορβίζουσαν· ὅππινά μιν δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάν, ὅτε δὴ γὰρ καὶ εὐφροσύνης κόρος ὄσσι.
Καί σε μάλ' ἐκπᾶγλος ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλαίῳ,
Οὐκ ἐν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἐσχίς,
Ὅσθ' ἡμῖν ἐφύωρθε χάρις βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴτω γὰρ κέρη τε καὶ εὐέλκος Δημήτηρ,
(Ὅς καὶ μέγα βλαφθεὶς πᾶσι ἐκείνῳ ἐπὶ πόρῳ ὁμόσῃ
Δυσμενείῳ) μὴδὲν σε χερότερον φρεσὶν ἦσι
Σπέργῃ ἢ εἰπὲρ μοι ὑπὸ ἐκ νηδύος ἤλθες,
Καὶ μοι τηλυγέντη καὶ δάμασι παρθένοισι ἦοδα.
Οὐδ' αὐτὴν γὰρ νῦν πᾶσαι ἔολλα σε τῷτο γὰρ λίγῃ.
Τῷ μὲν δ' ἐξείπης τοῦ, ἐμὸν θάλλος, ὥς σευ ἀκνῶ,

Non culpanda tamen genetrix quæ, tristia nati
Flet fata, & sortem lachrimis miseratur iniquam :
Bis quinos utero quem gessit mensibus, antè
Quàm tener ætherias infans prodiret in auras.
Nam me vicinam tenebroso reddidit Orco,
Duræque difficilis toleravi tædia partûs.
Ille vagus nova jam semper certamina quarit,
Prædurum silicem aut ferrum sub pectore gestans,
Inque dies reducem spes est incertâ videndi.
Insuper ingentes nocturna insomnia nuper
Incussere metus, quoniâmq; recurrit imago
Quàm vereor charis fati sint prævia natis.
Nam mihi per dulcem species oblata quietem
Herculis, & duro manus huic armata ligone
Utrâque erat, sicutque operam mercede locasset,
Sic fossam extremo properans ducebat in arvo,
Corpore nudato, tunicâque & veste remotis.
Sed postquam finem posuisset dextra labori,
Ductâque erat lentos quæ jungeret area vites,
Tunc cessans opere exatcto positoque ligone,
Depositâ visus voluisse resumere vestes.
Cum subito erumpens fossâ rapidissimus ignis
Arsit, & immensis properabat lambere flammis.
Ille sed incerto referens vestigia gressu,
Instantem voluit Vulcani avertere pestem,
Prætenditque gravem parmae sub more ligonem,
Corpora ne tangens violentus adureret ignis.
Afflicto laturus opem mihi visus & ipse

Μηδ' εἴ κ' ἠυκόμην Νίρβης πυκνότερα χλαῖν'·
 Οὐδὲν γὰρ νηυσὸν τὸν ὑπὲρ τέκνῃ γεάσασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἔπειά λείχε μύσας ἔχαστος·
 Περὶ καί περ τ' ἰδεῖν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχουσα,
 Καὶ με πυλάρταο σφαλὼν ἤγαγεν Αἰδοῖος·
 Ωδὲ εἰ δυσχερέταστα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἵχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτέρῃς νέον ἄθλον
 Εκτελέων· ὅτ' αἰδοῖα δυσάμμορος εἴτε μὴ αὖτις
 Ενθάδε νοστήσαντ' ἑσπεδέξομαι, εἴτε καὶ ἔκκ'·
 Πρὸς δ' ἐπὶ μὲ ἐπρόβησε διὰ γλυκυῖο αἰὸς ὄνειρος
 Τυπὼν· Λευκάριον δὲ, παλίνχοτον ὄφιν ἰδύσας,
 Εκπάγλως, μὴ μοι τὶ τέκνοις σποθύμιον ἔρδει.
 Εἰσατο γὰρ μοι ἔχων μακίλῳ εὐεργία χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίην Ἡεαχηνεῖν·
 Τῇ μεγάλῳ ἐλάχαυε, δεδουγμένος ὥς ὅπ'ι μαδῶ,
 Τάρφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατῇ πηλὸς ἀγροῦ,
 Γυμνὸς, ἄνευ χλαῖνης τε καὶ εὐμύβοιο χιτῶνος·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργ'·
 Καρτερὸν οἰνοπέδιο ποτειμῆδος ἔρκος ἀλωῆς,
 Ἡτοι ὃ λίθρον ἔμειλλεν ὅπ'ι πρὸς ἔχοντος ἐρείσας
 Λιθρὸν καταδύναι καὶ καὶ πάρος εἴματα ἔσο·
 Εξαπύης δ' ἀνέλαμψεν ἑσπερὶ καπέτοιο βαθείης·
 Πῦρ ἄμωτον, ὅτ' αἰδοῖα ἀγέσφατος εἰλεῖτο φλόξ·
 Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ὅπ'ια τε θοοῖς ἀνεχάζετο πρῶτον,
 Εκφυγὼν μεμῶας ὀλοὸν μῦθος Ἡφαίστιο·
 Λιεὶ δὲ παρῆρθευεν εὐδ' ἡρώδης, ἥ τε γέρρον,
 Νόμασκει μακίλῳ· ὅτ' αἰδοῖα ὄμμασι νῆα καὶ ἦθα·
 Πάππαινε, μὴ δὴ μιν ὀππρόβη δηῖον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἀοοῆσαι λελημμένος (ὥς μοι ἴκτο)

Iphiclus, subitò terram consternere lapsu,
 Nec projecta valens tellure attollere membra,
 Invalidúsque senex tanquam, vel roboris experts:
 Qui quondam pronus longâ cogente senectâ
 Concidit, atque loco defectus inhæsit eidem,
 Dum capitis quenquam cani reverentia cogat
 Tollere, & auxilio juvenilem extendere dextram.
 Sic cecidit, jacuitque loco defixus in uno:
 Ast ego in hoc inopi natorum sorte dolebam
 Mæsta, gravis madido fugit dum lumine somnus,
 Auræque ostendit reduces Aurora jugales,
 Somnia per dulcem mihi talia visa quietem;
 Omnia quæ sese ad crudelem Eurysthea vertant
 Portenta à nobis; mea mens præfagiat illi,
 Nec plura afflictis superaddant numina rebus.

CUM Zephyri mulcent spirantes leniter æquor,
 Invadit mentem torpor, nec grata Camœna est
 Ut quondam, tardo mihi sed magis otia curæ.
 Cùm sonat atroci spumofus flamine Tethys,
 Curvanturque graves agitato marmore fluctus,
 Respicio terras: silvæque & Nerea vito.
 Et mare damnatur, nemorúmque est grata voluptas.
 Dulce sonant ventis agitatæ murmura pinûs.
 Quàm piscatoris mala fors, cui parva carina
 Est domus, in pelago labor, & captura sub undis?

Dulce

Ιφικλέης μαζεύμενος, ἐπ' ἑλπίχραπα ἔλυσεν
 Πρὸ γ' ἔλθῃν, ἔλ' ὀρθὸς αἰατῇ Λυάτ' αὖτις,
 Ἀλλ' ἀπεμῆς ἔκυστο, γένην ὥσέ τ' ἀμυδρυνός,
 Οὔτε γ' ἔκ ἐέλοντα βίησατο γῆρας ἀπερπὺς
 Καππεσέην, κῆται δ' ὅγ' ὅτι ῥονὸς ἐμπεδοι αὐτῷ,
 Ἔσχε τις χεῖρός μιν ἀειρύσῃ παριόντων,
 Λιδεσθεῖς ὕπιδ' αὖτ' ἔτι πολιοῖο γινεῖν·
 Ὡς σὶ γῇ λελίατο σκαχάφταλος Ιφικλέης.
 Αὐτὰρ ἐὼν καλέσκει ἀμνηστέρων ὀρώσῃ
 Παῖδας ἑμῆς, μήχρ' ἴδῃ μοι ἀπώσυστο νόστος ὕπνος
 Οφθαλμοῖς, ἵαός δ' ὠδυνήσῃ φαιδμος ἤλθῃ.
 Τοῖα, φίλη, μοι ἔειπες διὰ φρένας ἐποίησται.
 Παινουχί· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυδῆα τέλειπτο,
 Οἷα ἀφ' ἡματέριοι· γένητο δὲ μάντις ἐκείνῃ
 Οὐμὸς ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσθ' ἐπὶ Λαμῶν.

Τ Ἀν' ἄλλα τὰν γλαυκαὶ ὄζαι ἄνεμος ἀβέμα βάλλῃ,
 Τὰν φρένα τὰν Ληλαὶ ἐρεγίζομαι, ἔλ' ἐπὶ Μοῖσσαι
 Ἐντὶ φίλα, ποτ' αἶνι δὲ πολὺ πλεόν' ἄμμι γαλένα·
 Ἀλλ' ὅττι ἀχρὸν πολὺς βυθός, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτεῖν ἐπαφείζῃ, τὰ δὲ κύματα * * * μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπῶνιν ἔδιδνεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγῃ
 Γὰρ δέ μοι ἃ πῖτα, τίχα δ' εὐνομος ἔναθεν ὕλα,
 Εἴθα ἔθ' ἢ πεισὴ πολλὸς ἄνεμος, ἃ πῖτος ἀλῇ.
 Ηχηκὸν ὁ γεῖπες ζώῃ βίον, ὦ δόμος ἁ ναῦς,
 Καὶ πόσις σὺν τῇ θάλασσα, ἔχ' ἡρῶς ἀπλάνος ἄρσαν.

Dulce mihi æstivâ plarani dormire sub umbra
Murmur ad acclinem labentis rupibus undæ,
Innocuos quæ non terret, sed mulcet agrestes.

PAn Echo ardebat vicinam pastor, at illa
Saltantem Satyrum, Lydæ qui flagrat amore,
Utque Echo Panem, Satyrus sic torruit Echo,
Lydæque sic Satyrum, alternus sic perfurit ardor.
Et quantum emeritum quis neglexisset amantem,
Pendebat justas duro sub vindice pœnas.
Hæc exempla dedi, ut si quis despexit amantem,
Diligat, inque vicem meritos expectet amores.

Hespere, formosæ Veneris lux aurea divæ!
Hespere, secretæ pulcherrima noctis imago!
Salve, & pastori convivæ hâc nocte futuro
Clariùs affulge Lunæ vice. Cynthia namque
Lumina commonstrans mœx subtrahet, haud mihi
Furta, nec insidiis tentandus nocte viator. (cordi
Cogit amor, gratus sed amanti mutuus ardor.

Αὐτὰρ ἰμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλαταΐᾳ βαθυφύλλῃ·
Καὶ παῖς φιλείοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤσῃ ἀκύνῃ,
Λ τέρπει φοβέοισα τὸν ἄγριον, ἔχῃ παρέασι.

ΗΡΑ Πὰν Αἰὼς τὰς γείτοισι, ἥρατο δ' Αἰὼς
Σκιρτήτῃ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπιμήτατο Λύδῃ·
Ὡς Αἰὼς τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγει Αἰὼς,
Καὶ Λύδα Σατυρείσκον· ἔρως δ' ἐμύχῃτ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσον γὰρ τίωσιν πῖς ἐμύσσει τὸν φιλέοντα,
Τόσον ὁμῶς φιλεῶν ἐχθαίρετο, πάσῃ δ' ἄποια·
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνθρώποις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τὴν φιλέοντας, ἢ ἢν φιλέντι, φιλήσῃ.

ΕΣΠΕΡΕ, τὰς ἐρατὰς χεῖρας φάος Αφρογυνείας,
Εσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἀγαλμα,
Τόσον ἀφαιρότερον μύσας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
Χαῖρε φίλος· καὶ μοι ποτὶ ποιμένα κῶμοι ἄροισι
Ἀντὶ σελανείας τὴν δῖαν φάος ἄνεχα τίωσα
Σάμερον ἀρχομένη, τάχυν δύνει· ἔκ ἐπὶ φασγίνῃ
Ερχομαι, ἔ δ' ἴνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ὀλοχλήσω,
Αἰὲρ ΕΡΑΩ· χαλὸν δὲ τ' ἐρασταμὴν συνεραῶσα.

Post Pisam Alphæus mare subterlabitur, atque
Formosam exscendens Arethufam invisit, a-
bundans.

Frondeb, atque oleâ silvestri, & pulvere sacro.
Pérque æquor capit ipse viam, totûsque sub alto
Labitur inferior, nec amantes polluit undas,
Flumina nec sentit præter labentia Nereus.
Sic artis fœcundus amor, rerûmque magister,
Edocuit fluvium nando penetrare per æquor.

Sævus Amor virgam positis capit omnibus ar-
Et gravat alatum pendula pera Dæum. (mis,
Et juga committens fortes sub panda juvencos,
Frugiferam pingui semine spargit humum.
Suspiciensque Jovem iussit comburere messes,
Mitteret Europæ ne sub aratra bovem.

PHAR-

Αλφειὺς μετὰ Πίσαι ἐπὶν ἤν' ἴσται ὁ Λεύκ,
 Ερχέσθαι εἰς Ἀρέθοισαν ἄλυν κοπνηφόρον ὕδωρ,
 Εἴνα φέρον, χαλὰ φύλλα ἔσθ' ἄλγεια, ἔ' κόνιν ἱερὰν,
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὴν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑποτρῶχει, καὶ μύγνυται ὕδασι ὕδωρ,
 Α δ' ἔκ' οἶδ' ἰθάλασσα διερχομένη ποταμοῖο·
 Κῶρος Λεινοφέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκει,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Εἰως ἐδίδαξε κολυμβεῖν.

Δαμπαδα βεῖς καὶ τόξα, Βοηλάτῃ εἴλετο ῥάβδον
 Ουλος Εἰως, πῆλιν δ' εἶχε κατὰμαδίνω·
 Καὶ ζεύξας παλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταῖρον,
 Εσώπειν Διοῦς ἄντακα πυροφόρον
 Εἶπε δ' ἄνα βλέφας αὐτῷ Διί, Πῆστον ἀρέεας,
 Μὴ σε τὴν Ευρώπης βῆν' ὑπ' ἄροτρα βάλλω.

PHARMACEUTRIA.

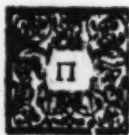
HUc virides affer laurus, huc (Thestyli) philtrea.
 Purpureæ calicem circumdent vellera lanæ,
 Ut durum magico tentemus carmine aman-
 Qui me sustinuit bis senos linquere soles (tem,
 Crudelis, neque jam sim viva an mortua novit.
 Neve fores pepulit peregrino ablati amore,
 Implicitusque novis complexibus: ipsa palæstram
 Timageti ingrediens cras primâ luce videbo,
 Et clarè quo me pacto tractaverit edam. (stra
 Carmine jam magico aggrediar, mihi (Luna) mini-
 Luminis officium, nam te mea vota salutant,
 Téq; Hecate veneranda, canes quam nocte tremi-
 Tristia perfusam sparso vestigia tabo. (scunt,
 Salve Hecate! & mihi semper ades pede, Diva, secun-
 Et comes, ut Circes nostris eat æqua potestas (do,
 Carminibus, sævæ vel Colchidos, aut Perimedæ.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Consumit tibi flâma molam, quid spargere cessas
 Thestyli? quo rapiunt tibi tardam obliviam mentem?
 Tu quoque num nostris in luctibus impia ludis?
 Spargito, & aspergens dic: Spargo Delphidos ossa.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurū.

Istâque

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Α μοι ταὶ δάρφαι, φέρε Θέσυλι πᾶσι τὰ φίλτρα ;
 Σπέρτοι τὰν κελέσαι φοινικέω οἶος ἄωτῳ,
 ὧς τον ἔμοι βαρὺν ἔντα φίλοι χαταθύσομαι ἄνδρα,
 Ὅς μοι δαδὲχαῖτος ἀφ' ὧ τάλας ἐδὲποθ' ἤκει,

Οὐδ' ἔγνω πότῃροι πῖνάχμας, ἢ ῥοοὶ εἰμές,
 Οὐδὲ θύεας ἀρράξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
 Ὡχέτ' ἔχον ὅ, τ' Ἐρως, ταχινὰς φρένας ἅ τ' Αφροδίτα
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλάστῃαν
 Λυεῖσι, ὥς νιν ἴδω' ἔμμελῃσιν οἶά με ποιῶ.
 Νῦν δέ νιν ἐκ θυέῃν χαταθύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα,
 Φᾶνε χαλόν' πῃ γὰρ ποταίεσμαι ἄσυχά, Λαῶμι,
 Τᾶ χθονία θ' Ἐχάτα, τὰν ἔ σκύλακες τρομέοιτι
 Εργόμεναι νεκύων ἀνά τ' ἡεία, ἔ μέλαι ἄιμα.
 Χαῦρ Ἐχάτα δαωλῆπι, ἔ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
 Φάρμακα ἰαυθ' ἔρδιστα, χερσίονα μῆτι πὶ Κίρκης,
 Μῆτι τι Μηδεῖας, μῆτι Ξανθᾶς Περειμένηδας;

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τίῳον ἔμῳ πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἀλφιδά τοι πρῶτοι πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίτασσε
 Θέσυλι λειλαῖα· πᾶσι τὰς φρένας ἐκπεπόισται ;
 Ἥ ῥά γέ τοι, μυσταρὲς, ἔ πῃ ἐπὶ ἔσχαρμα τίτυσμαι;
 Πάσ' ἅμα ἔ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅγεα πάσσαι.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τίῳον ἔμῳ πόσι δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδος ἔμ' ἀνάσσει· ἐγὼ δ' ὅππῃ Δέλφιδι δάρφαι.

Istaque seu mediis sonitum dedit arida flammis,
 Ut cinerem nullum subito consumpta reliquit,
 Delphidos ignota liquifiant corpora flammâ.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Utque hæc cæsa Deo mea sacra juvant liquefcit,
 Delphis inextincto tabescat Myndius igne.

Auxilio Veneris seu voluitur æneus orbis,
 Nostra volutatum videat sic janua Delphin.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin
 Furfuribus nunc sacra fero, tu casta Diana
 Tartara dura potes, firmumque Adamanta movere,
 Turba canum totam latratu personat urbem,
 In triviis Diva est, pulsa nostra ocyus æra.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Jamque undæ posuere minas, & flamina venti,
 Sed nunquam in nostro requiescit pectore vulnus.
 Hunc amo, qui me non habuit pro conjuge, raptò
 Reddidit infamem sed virginitatis honore.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Ter libo, tæque hæc clarè pronuncio verba.
 Seu pueri Delphis, seu flagrat amore puellæ,
 Tantum animum subeant dilectæ oblivia, quatum
 Phaside neglectâ Theseia pectora quondam.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Hippomanes crescit Tegræis montibus herba,
 Morsu cujus equum insolitus furor occupat artus,
 Sic mihi narretur despectas Delphin ad ædes
 Insano similem nitidâ venisse palæstrâ.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Delphidos

Λύβη. χ' ὡς αὐτὰ λαχέει, μέγα χαπνυμένας,
Κηξαπίης ἀφ' ἧ, κ' ἔδ' ἀποδὸν εἰδόμεν αὐτὰς.
Οὐτω τοι ἔ Δέλφει σὺ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τῆτοι τὸν χαρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνιδος αὐτίκα Δέλφει
Χ' ὡς διπύθ' ὅδε ρόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς καίτοι δινοῖτο ποθ' ἀμειψόμενοι θύρασιν.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νὺν θυσὼ τὰ πέτυρα. Τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν σὺν ἄλδα
Κνήσας ῥ' ἀδάμανθα, καὶ εἰ τί τ' ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέφυλι, καὶ κύνες ἄμμι ἀνὰ πόλιν ὠρύνοντα.
Ἄ θεὸς σὺ προῖδδισι. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηἰδὲ σιγᾷ μὴ πόπιτος, σιγᾷτι δ' αἰτᾷ.
Ἄ δ' ἐμὰ ἔ σιγᾷ σέριων ἐπτοσθαι αἰία.
Ἀλλ' ὅππ' τίμωι πάντα κατὰθρομαι, ὅς με πάλαινα
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὸν καὶ ἀπάρτερον ἥμεν.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Εἰς τρεῖς σποασέμεν, καὶ τρεῖς τὰδε, πόπινα, φανῶ.
Εἴτε γυνὰ τίμωι παρακέχληται, εἴτε καὶ ἄνθρωπος,
Τόσσοι ἔχου λάθας, ὅσσοι πόπινα θασέα φανῶ.
Εἰ Δία λαοθῆμεν εὐπλοκάμει Λειάδιναι.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἰωπομανὲς φυτὸν ὅσι παρ' Ἀρχαίσι· τῶ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μάθονται ἀν' ἄρεα καὶ βοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφει ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαριονόφ' ἵκελοι, λιπαρὰς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τίμωι ἐμὸν πόπι δῶμα τὸν ἄνδρα.

Delphidos hæc quondam delapsa est fimbria veste,
 Quam nos ardenti divulsam spargimus igne.
 Heu crudelis amor! siccum sine sanguine corpus
 Liquisti mihi, seu venis affixus hirudo.

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Cras pressæ dabimus tibi dira venena lacertæ,
 Interea sumens hæc Thestyli pharmaca, limen
 Imbue, cujus ego nunc non sine amore recordor.
 Et tamen ille meos crudelis negligit ignes, (ossa.
 Consue, et hæc profer: Nunc spargo Delphidos

Cogite crudelem mea carmina, cogite Delphin.
 Unde traham nostras nunc sola relicta querelas,
 Quod mihi principium, quæ tanti causa doloris?
 Ad nos Eubuli nam filia venit Anaxo,
 Invisens lucum Phæbes, onerata canistro,
 Spectatura feras, quas inter ducta læna est.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.
 Et me Teucharilæ felix Rhodopæia nutrix,
 Huic vicina domo, multis obnixa rogavit
 Ut pompam aspicerem, mala me sors impulit illuc.
 Ponè sequor, mollis bysso splendebat amictus,
 Et xyrtis pulchræ decus addiderat Clearistæ.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.
 Area sed nobis simul est ingressa Lyconis,
 Illac Delphis erant atque Eudamippus euntes,
 Barba erat incipiens, barbæ color aureus illis.
 Pectora formosæ splendebant æmula Lunæ.
 Gymnasii gratos linquebat uterque labores.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.

Ut

Τὺτ' ἀπὸ τῆς χλοῆς, τὸ κρεῖσσινος ἄλλοι Δάφνι,
Ὡρῶν ἡνίοχα κατ' ἀγέῃς, οἷ ποιεῖ βάλλω.

Αἰ αἰ, ἔρος ἀνιέρ' ἤ μεν μέλαι ἐκ χροῶς αἶμα
Εμφύς ὡς λιμναῖα ἀπαν ἐκ βόθρα πέπτακα;

Ἰὺγ', ἔλκε τὸ πῦρον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν αἶδρα.
Σαῦράν τοι τέλματα, πότι χακοὶ αὖρεισι οἴσω.

Θέφυλι, νῦν δὲ λαβοῖσσι τὸ τὰ θρόνα ταῦτ', ὑπόμαζον,
Τὰς πῦρ φλιάς κροῦπτεροι, ἄς ἐπὶ ἡ νῦν

Εκ θυμῷ δέδωμαι (ὃ δὲ μεν λόγον ἔδωκα ποιεῖ)
Καὶ λέγ' ὀπιφθυσόδοισα, τὰ Διὸς οὐδὲ πάσας.

Ἰὺγ', ἔλκε τὸ πῦρον ἐμὸν πότι δῶμα τὸν αἶδρα.
Νῦν δὲ μέτη οἴσω, πότι τ' ἔρωτα δακρυῶ;

Εκ τίος ἀρξέωμαι; τίς μοι κακοὶ ἀγαγὲ τῦτο;
Ἡγ' ἂ τῷ Ἑβόλοιο καταφόρος ἀμυνῇ Ἀναξά

Ἀλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος τὰ δὲ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θεῖα πομπέουσι περὶ αὐτοῖς, οἷ δὲ λείπει.

Φράζο με τ' ἔρωτ' ὅθι ἔκετο, πότι Σιλάνα.
Καὶ μετ' αὖθις ὁρᾶσα τροφὸς ἀμακαῖα

Αγχιγυρὸς ναιῶσα κατέβητο ἡ λιταίνουσι
Τὰν πομπῶν θάσασθαι ἐγὼ δὲ οἱ ἀμεγάρτοις

Ὡμαρτέν, βύσσινος καλὴ σφύρα χιτῶνα,
Καμφοῖς λαμβρά τὰν θυτῶν τῆς Κλεαῖδας.

Φράζο με τ' ἔρωτ' ὅθι ἔκετο, πότι Σιλάνα.
Ἡδὲ δ' ἔσσα μέσθι κατ' ἀμαξίται, ἂ τὰ Λύκοις,

Εἰδοι Δάφνι ὅθι τ' ἐπὶ Εὐδαιμόνιοι ἵκηται.
Τοῖς δ' ἡνίοχα μὲν ἐλὶ χροῶσι γαῖαν,

Στήθεα δὲ πάλιν πολὺ πλείον, ἢ τὸ Σιλάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πότι ἀρτι λιπῶσι.

Φράζο με τ' ἔρωτ' ὅθι ἔκετο, πότι Σιλάνα.
αἰσιν

Ut vidi, ut perij? quo percita mente ferebar?
 Perdideram formæ decus, & spectacula pompæ
 Cernere tædebat, nec quî rursus inde reversa
 Sim scio, sed totis ardebat flamma medullis,
 Decubuique decem lecto noctesque diesque.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ:
 Pallentem exangui referebam corpore thapsum,
 Defluxere comæ, vix conspicienda tegebat
 Ossa cutis: cuius neglexi flebilis ædes?
 Quæve furentem effugit anus cantare perita?
 Labitur interea tempus, morbusque remansit.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.
 Ancillæ tandem denarro fessa dolorem.
 Thestylis! quare meum sanantia pharmaca vulnus,
 Ille urit miseram pulcher me Myndius, illum
 (Timageti ad nitidam crebrò solet ire palæstram).
 Observa, eligitur grato locus iste labori.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.
 Et nutu eliciens dic parvo murmure in aurem;
 Te Simætha vocat, nostrasque huc perfer ad ædes.
 Paruit, & nostro formosum in limine Delphin
 Sistit: ego juvenem simulac succedere sensi
 Aedibus, & tecti superantem limina vidi,
 (Cynthia dic primâ nostras ab origine flammæ.)

Dirigui subito exanguis, guttaque per ora
 Frigida brumali similes fluxere pruina:
 Lingua hæsit, tanto effari nec murmure quivi,
 Quanto chara vocant in somnis pignora matrem.
 Sed rigui ut niveâ pendens cervice monile.

Cynthia.

Cynthia dic primâ nostras ab origine flammâs.
 Méque tuens crudelis humi sua lumina fixit,
 Et propè discumbens his dictis ora resolvit.

Me prævertisti tantum, Simætha, Philinum
 Quantum ego certantem cursu post terga reliqui.
 Cum mihi mandares hæc ut modo limina adirem.

Cynthia &c.

Nam te testor, Amor, fueram venturus, & unâ
 Me duo trêve tuas comites sequerentur ad ædes,
 Mala sinu Bacchi tibi munere pulchra ferentem,
 Candida populeis evinctum tempora ramis,
 Undique purpureæ ambiret quos tænia vittæ.

Cynthia &c.

Sique fores vestræ patuissent gratius esset,
 Nam cursu æquales formæque excedere dicor,
 Contentusque forem post oscula pauca reverti.
 Ferrea si duræ clausissent limina vinctes,
 Armatus face venissem sævæque securi.

Cynthia &c.

Hoc Veneri munus primum debere fatebor,
 Túque (secunda) meis solamina grata ministras
 Ignibus, has quæ me iussisti visere sedes
 Jam victum flammis. Liparæâ sæpè favillâ
 Pectora dirus amor juvenum nam sævior urit.

Cynthia &c.

Qui sæpe insanam thalamo consurgere cogit,
 Et tepidos iussit sponsam contemnere amores,
 Hæc dicens animum ficto sermone fefellit.
 Proinùs extensis in lectum adduco lacertis,

Et

Φράζέό μου τ' ἔρωθ' ὅθην ἵκετο, πότνια Σελάνια.
 Καί μ' ἐσδὼν ἄ' τερρε, ὅππ' ἡδυόδους ὄμματά περ,
 Εἴς τ' ὅππ' ἐκιντῆι, καὶ ἐξ ὀδύμους φάτο μῦθον·
 Ἡ ῥά με, Σμαίητα, τόσος ἔφθασας, ὅσος ἐγὼ θύμῳ
 Περὶ παρὰ τ' ἡλείωνται πτόχῳ ἔφθασα Φιλῖνον,
 Ες τὸ πῶν καλέσασαι τόδ' αἶψας, ἢ με παρῆμιν.

Φράζέό μου τ' ἔρωθ' ὅθην ἵκετο, πότνια Σελάνια.
 Ἡθησι γὰρ κηλῶ, καὶ τ' γλυκύν, ἦθησι, ἔρωτα,
 Ἡ τέϊτος, ἢε πέλαρος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
 Μᾶλα μὲν οὐ κόλποισι Διωνύσιον φυλάσσει,
 Κρατὶ δ' ἔχον λείκων, Ἡρακλέους ἱερὸν ἔργον,
 Πάντοσε πορφυρέασι περὶ ζώστροισιν ἐλίκται.

Φράζέό μου τ' ἔρωθ' ὅθην ἵκετο, πότνια Σελάνια.
 Καί μ' εἰ μὲν καὶ ἐδέχεσθε, τάδ' ἢς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντως μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
 Εὐδέν τ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν σῆμα περ ἐφίλασται·
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂν θύρα εἴχῃ μοχλῶ,
 Παντὼς καὶ πελέκει καὶ λαμπάδες ἰσθῶν ἐφ' ὑμέας·

Φράζέό μου τ' ἔρωθ' ὅθην ἵκετο, πότνια Σελάνια.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφην τῷ Κύπριδι πρᾶτοι ὀφείλειν,
 Καί μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με λέντεα ἐκ πυρὸς εἴλιν,
 Ω γύναι, ἐσκαλέσασαι τὸν πόπ' ἔγχετο μέλαθρον,
 Αὐτὸς ἡμάρλεκτοι· ΕΡΩΣ δ' ἄρα καὶ Λιπαράων
 Πολλὰ κίς Αφραίῳ σέλας φλογιώτερον αἴγει.

Φράζέό μου τ' ἔρωθ' ὅθην ἵκετο, πότνια Σελάνια.
 Σὺν δὲ κακῶς μανίας καὶ παρθένοι ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἐπὶ Λάμπια θερμὰ λιποῖσιν
 Αἰνέρος. Ως δ' ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν ταχυπειθής
 Χειρὸς ἐφαλαμὴν μαλακῶν ἐκλιν' ὅππ' ἄλκ' ἔσται.

Et juncta infuetos senserunt membra calores,
 Ora impressa tepent, & dulcia murmura miscent.
 Ne longo sermone morer te (Luna) peracta est
 Maxima res, tantum votis utriusque petita.
 Tempore ab hoc nunquam lis intervenerat usque
 Ad lucem hesternam, tibicina nostra Philista
 Quam genita est sed me visens, quam nata Melixo,
 (Linqueret obscuræ virides cum Tethyos undas
 Phœbus, & ad sumum curru properaret Olympū)
 Plurima narravit, Daphnīnque ardore teneri.
 Num pueri flagret, teneræ vel amore puellæ
 Se nescire refert, sed longa oblivia nostri
 Ebibisse mero, & tandem fugisse putabat,
 Inque domo densas dixit pendere coronas.
 Talia multa mihi non mendax retulit hospes,
 Namque aliàs nostras cum sæpe veniret ad ædes,
 Dorica, quam portat, nobis est credita pyxis.
 Ergo ipsum nequeo bis senos cernere soles.
 Scilicet immemorem retinent nova gaudia nostrī.
 Carmine tentabo interea, si mouerit iras
 Altius, Inferni, per Parcas, regna videbit.
 Talia secretâ servantur pharmaca capsâ, (hospes.
 Quæ (Domina) Assyrius quondam mihi tradidit
 Luna vale & bijuges deflecte ad Tethyos undam,
 Hos ego si poterō nitar perferre dolores.
 Cynthia pulchra vale, fulgentiâque astra valete,
 Nocturnos Phœbes comitari assueta jugales.

Καὶ ταχὺ λῆσ' ὅππ' ἡσώπ' πεπαίνεται, ἢ τὰ ὀρόσπια
 Θερμώτερ' ἢ τὸ ὀρόσπ' ἢ ἐμψυρόσπια ἀδύ.
 Χῶς χά τοι μὴ μακρὰ φίλα θυλέοιμι Σελάνη,
 Εὐφράδην τὰ μέγιστα, ἢ ἐς πόθοι ἡήτομες ἀμφο.
 Κῦτέ τι τῶος ἐμὴν ἐπιμήματο μέσση τὰ ἔρξες,
 Οὐτ' ἐγὼ αὐτήν· ἀλλ' ἡγή μοι ἄ τε Φιλίσας
 Μάτηρ τῆς γε ἐμᾶς ἀνλητείδος, ἃ τε Μελιζῆς
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ἔρατον ἔβραχοι ἵπποι,
 Λὰ τὰν ῥοδόπηγην αὐτ' Ὀκλειανοῖο φέροισαι·
 Κῦτέ μοι ἀλλὰ τε πολλὰ, ἢ ὡς ἀρα Δέλφισ' ἔραται.
 Κῦτέ μιν αὐτὴ γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε ἢ ἀνδρός,
 Οὐκ, ἔφατ', ἀβρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσοι αἰὲν ἔρατος·
 Αἰχράτω ἐπεχῆτο, ἢ ἐς τέλος φῆτο φεύγει·
 Καὶ φάτο οἱ τεφάνοισι τὰ δώματα τῶα πυκνὰσθαι·
 Ταῦτά μοι ἃ ξείνα μνήσασθαι ἔστι δ' ἀλαγῆς.
 Ἡ γάρ μοι ἢ τρεῖς ἢ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρείδα πολλάκις ὀλπαί·
 Νῦν δέ τε δωδεκατάμος ἀφ' ὅτ' ἐν ἑλέποκ' εἶδον.
 Ἡ ῥ' ἔκ' ἄλλο τι περπνὸν ἔχει, ἀμῶς δὲ λέλασται;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύσομαι. αἱ δ' ἔτι κῆμ'ε
 Λυπῇ, τὰν Αἰδαο πύλαι, καὶ Μοῖρας, ἀραξέει.
 Τοῖά οἱ ὅτ' κίττα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Λαοσυρίῳ, Λεαποῖνα, παρὰ ξείνοιο μαθούσῃ.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκλειανὸν τρέπε πάλιν,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσ'ω τ' ἐμὸν πόσιον, ὥσπερ ὑπέρτα.
 Χαῖρε Σελανῶνα, λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
 Ἀγέρες, εὐκῆλοιο κατ' αἰνυγὰ νυκτὸς ὀπαδδί.

HELENA.

Ingressæ quondam tecta alta minoris Atridæ
 Spartanæ bis sex præstanti corpore nymphæ,
 Demissos redimitæ Hyacinthi flore capillos,
 Virgineam in foribus thalami statuere choræam.
 Tum te reddiderat tædis, Menelæe, beatum,
 Primos passa thoros formosæ filia Leda.
 Illi eadem tremulâ jactantes carmina voce
 Alternant pedibus, plausum cava tecta remittunt.
 Sponse ! trahis somno dubiæ confinia lucis :
 Num torpor tibi membra gravat, requiesve coërcet ?
 Extensûsve jaces molli post pocula lecto ?
 Sic tempestivæ prævertens munera noctis,
 Debuerat virgo ad ventura crepuscula lucis
 Maternâ luisse domo, nam nocte dièque,
 Inque ævum tibi conjugio sociatur, Atrida.
 Quis bonus occurrens tibi sternutavit eunti ?
 Quem de principibus tot solum Sparta beavit
 Connubio, magni gener ut dicare Tonantis,
 Ut tibi nata Jovis sociaret pulchra cubile,
 Cui par Argolicas incedit nulla per urbes.
 Felix si videas similem de conjugè prolem.
 Nos quanquam æquali studio conjunxerat ætas,
 Et pingui Eurotæ ad ripas ungamur olivo,

More

ΕΛΕΝΗΣ.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχε παρ Μενελάω,
 Παρθηναὶ δάλλοντα κόμης ὑάκιστοι ἔχουσιν,
 Πρόσθε νεογὰρ πῶθ' ἀλάμω χερσὶν ἐστάσαντο,
 Δάδεχα τὰ φράτα πόλιος, μέγα ληϊμὸν Λακωνῶν,
 Λήϊα Τυνδάρει κατεκλάζατο τὴν ἀγαπατὴν
 Μναστήτας Ελέαν ὁ νεώτερος Ἀτρεὺς ὕψ.

Λαδοὶ δ' ἄρα πᾶσαι ἐν μέλος ἐγκροτέουσιν
 Ποσσὶ θεῖς πλέκτοισ, θεῖ δ' ἴαχε δῶμ' ὑδρῶν.

Οὐτα δ' ἠ' ὀράϊζα κατέδραφες, ὦ φίλε γαμβρέ;
 Ἡ ῥά τις ἐστὶ λῖαι βαρυγύατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
 Ἡ ῥα πολὺ πῖν' ἔπνυς, ὅτ' εἰς ἐνὶ κατεβάλλει,
 Εὐδαιν' μὲν ληϊζόντα καθ' ὄρεα αὐτὸν ἐλθῶν τῷ,
 Παῖδα δ' ἔαν σὺ πᾶσι φιλοσφύγῃ πάρα ματρί,
 Παῖσδ' εἰς βαθὺν ὄρηρον' ἐπεὶ χ' ἔναι, χ' ἐς αἶω,

Κεῖς ἔτος ἐξ ἔτους, Μενέλαε, τιὰ νύξ ἦδε.

Ολβίε γαμβρέ, ἀγαθός τις ἐπὶ παρὲν ἐρχομένη τοι
 Ες Σπάρταν, ὅπου ἄλλοι ἀεισιεῖς, ὡς ἀνυσταίο.

Μῦθος δ' ἀμθέοις Κροῖδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.

Ζαῖός τοι θυγάτηρ ἔστω τὰν μίαν ἔχῃτο χλαῖναν,

Οἷα Ἀχαιῶδ' ἄν γαῖαν πατὴρ ἔδωκεν ἄλλα.

Ἡ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματρί πεκτεν ὁμοῖον.

Ἀμμις γὰρ πᾶσαι συνομαλῆες, ἥς ὁμόμιος αὐτὸς

Χεῖσά μιν ἀνδρῶν ἀνδρῶν παρ' Εὐρώτῳ λαιετοῖς,

More virûm, bis vicens, deciesque puellæ,
 Nostrum nulla caret vitio si Tindaris adsit.
 Ac velut ostendit roseos Aurora jugales,
 Postquam Bruma novo decessit frigida Veri,
 Sic Helena in nostra effulsit formosa catervâ,
 Procera, excellens, seu sulcus longior arvom,
 Thessalus ut sonipes currus hortosque, Cypressus;
 Sic Helena ornabat patriæ Lacedæmonis urbes.
 Nulla opera exequitur glomeratæ talia lanæ,
 Nec talem arguto percurrit pectine telam,
 Pictaque subtili producit stamine fila,
 Non varios Citharæ sic ulla intelligit artes,
 Non Phœbi, aut validæ laudes cecinisse Minervæ:
 Tu veluti, cunctos oculis quæ nutris amores;
 Virgo decens, formosa, viri jam passa cubile,
 Nos matutinæ simul ad fragrantia prata
 Ibimus, & tristes redolentia ferta legemus.
 Sæpe, puella, tui memiores, velut edita primum
 Agna tenella suæ desiderat ubera matris.
 Votivam ex humili Loto tibi sæpe coronam
 Nectemus, platano quæ suspendetur ab alta.
 Unguentum liquidum tibi sæpe argentea pyxis
 Antiquâ ingentis platani diffundet in umbra.
 Istaque scripta sacer retinebit Dorica cortex:
 Hæc Helenæ est arbor, supplex accede viator.
 Salve sponsa, gener felix & sponse Tonantis;
 Vosque, juventutis columen, Latona superba
 Prole beet; donet Venus æquos semper amores;
 Mansurisque opibus Pater insuper ætheris ornet,

Quas

Τεβάνης ἐξήκοιτο χώρα, θῆλυς μεγαλή.
 Τὰν ἑλ' αἰ πῆ ἄμμος, ἐπεὶ χ' Ελένα παρῆσθη.
 Λὰς ἀπὸ λλοισα χελὸν δέφαγε ὄρασσι,
 Πότνια νῦξ ἄτε, λευκὸν ἑὸ χεῖμανος αἰετός,
 Ωδὲ χ' ἅ χρυστὰ Ελένα διεραμετ' εἰ κεν,
 Πίερα, μεγάλα. ἅτ' ἀνέδραμν' ὄγμος ἄρ' ἄρα,
 Ἡ χάπ' κυπάρειος, ἡ ἄρμα π' Θεογαλὸς ἵππος.
 Ωδὲ χ' ἅ ῥοδὸ χρῶς Ελένα Λακεδῶμονι κόσμος.
 Ουτέ τις σὶ θαλάρῃ παῖσδε λαί' ἔργα τοιαῦτα,
 Οὐτ' ἐνὶ Λαδάλῳ πυκινώτερον ἥριον ἴστω.
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ χελειόταν.
 Οὐ μὰν ἔκιδ' ἄραν πῆ ἐπίστα λαί' ὦ δὲ κροτῆσαι,
 Ἀρτεμιν αἰεδδῖσαι χ' ἐνρύττονον Ἀθήναι,
 Ως Ελένα τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμαροι σῆπ'·
 Ω χελά, ὦ χελειοτὰ κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδ' αἰ
 Ἀμμες δ' ἐς, δρόμον ἦει χ' ἐς λαιμῶνα φύλλα
 Ερ' ἔμμε, σφάγας σφάγμεναι ἀδὺ πνέοντας,
 Πολλὰ πεῦ, ὦ Ελένα, μαινανδραί, ὡς γαλαθῆσαι
 Ἀρτε χεῖμανος ὅιος μαζὸν ποθέοισαι.
 Πεῖται τοι ἔφρασι λωπὸ χαμῶν αὐξομνῶιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν χεῖρ' ἀγρομνῶν ἐς πλαταίνῳ.
 Πεῖται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὕψρον ἄλειφαρ
 Λαοδῶναι, σάξωμες ἔστω σκιερὰν πλαταίνῳ.
 Γεῖματα δ' σὶ φλοιῶ γερῶναι (ὡς παριόν τις
 Ἀγνιοῖ Δωρεῖ) Σέβει μ' Ελένας φυτὸν ἑμῖ.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπαθέρε γαμβρέ.
 Λαπὸ μ' δόιν, Δατὸ χυροτόφος ὕμμι.
 Εὐπαινίλι· Κύπρις δὲ θεά, Κύπρις ἴσον ἔσθαι
 Ἀλλάων· Ζεὺς δὲ Κροῖδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Quas post vos habeat regnique & sanguinis hæres.
 Mutuus in somnis placidum excitet halitus ignem,
 Nec tamen ad lucem obliti indulgete sopori.
 Hæc etenim thalamos vestros cras turba reviset,
 Cùm cantu Auroram cristatus nunciet ales.
 Hymen, ô Hymenæe novo lætare cubili.

DAPHNIS & MENALCAS.

BUcolicū cane Daphni prior, tūq; incipe carmē,
 Incipe Daphni prior, tu deinde sequere Menal-
 Et vitulis fœtos non fœtis jungite tauros, (ca,
 Pascanturque simul, densis & frondibus errent
 Armentum prope Bucolicum; mihi carmen at inde
 Daphni cane oppositus, respondeat inde Menalcas.

D. Suave sonat vituli mugitus, suaviter & bos,
 Fistula dulce canit, pastorque & suaviter ipse
 Admodulor; gelidas thoros est mihi stratus ad un-
 Quem cæcæ niveæ texerunt pelle juvenæ, (das,
 Quas Libs pascens scopulo dejecit ab alto:
 Tantum curo graves æstivo tempore soles,
 Quantum verba patris curant vel matris amantes.
 Sic nobis Daphnis cecinit, sic deinde Menalcas.

M. Ætna mihi genetrix, pulchrūq; in rupibus an-
 Ipse colo, & somni quæcunq; affundit imago (trum
 Possideo, multas capras, multasque bidentes,

Quorum

Οὐκ ἔξ ὑπακρίδων εἰς ὑπακρίδας πάλιν ὄγη.
 Εὐδὲτ' εἰς ἀλλήλων γόησι φιλότητα πεινῶντες
 Καὶ πόθοι ἔχρησθε δὲ τὸς αἶσ' μῆτι λάθῃσθε.
 Πνεύματα χῆμμις εἰς ὄρητον, ἐπεὶ καὶ πρῶτος αἰοῖδ'ος
 Εἰς εὐλῆς καλαδῶσ' ἀγασχῶν εὐτεῖχα Διυρῶν
 Ὑμῶν αὖ ὑμῶν, γὰρ ἐπὶ τῷδε χαρῆναι.

ΔΑΦΝΙΣ ἔ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣ ΔΕ Ο ΔΑΦΝΙ: Τὸ δ' ὥδ' ἀρχοῦ τῶν
 Ὡδ' ἀρχοῦ τῶν, ἐφ' ἑαυτῷ δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βασιὶν ὑφείνεις, ὑπὸ τ' ἐνταῖσι δὲ ταύρως.
 Χ' οἱ μὲν ἀμὰ βόσκειντο, ἔς τ' φύλλοισι πλαῖν' ἄντο,
 Μηδὲν ἀτιμαγεῖντες· ἐμὴν δὲ τὴν βωκολιάσθου
 Εμποδῶν ἄλλωθεν δὲ γ' ἀποκρίνοιο Μενάλκας.

Δ. Ἀδὺ μὲν ἂν μόσχως γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἂν βῶς,
 Ἀδὺ δὲ χ' ἂν σύειγξ, καὶ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κήρην.
 Ἐντὶ δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ἵβας· οἱ δὲ νένεαςται
 Λευχῶν ἐκ θαυμαλῶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
 Λιψὲ κόμαρον πρῶγιστας ἀπὸ σκοπῆς ἐπ' ἵαζε.
 Τῷ δὲ θέρεος φρύγοντος ἐγὼ τόσους μελεδάων,
 Οἶον ἐρῶντι πατρὸς μῦθον ἔς ματρὸς ἀκύνει.
 Οὕτω Δάφνις αἰεὶν ἐμὴν· ἔγω δὲ Μενάλκας.

Μ. Αἰτία μάτερ ἐμὰ, κήρῃ καλὸν αἴτησι οἶον
 Κόιλαις οἱ πέτραισι· ἐγὼ δὲ τοὶ ὅσ' οἱ ὀνέων
 Φάρονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χυμῶνας,

Quorum pelle caput securum obnubo pedesque,
 Extā mihi pecudum querno torrentur in igne,
 Fagus & brumam pellit focus, illaque curo,
 Cassus dente nūces seu curat, pulte paratā.

Protinūs excepi plausūque & munere carmen:

Daphni tibi clavā, enatā tellure paternā
 Donavi, sed quam faber haud culpaverit æquus:
 Huic conchæ insignem testā, quam littore quondam
 Deprensā Icario spoliāram carnibus ipse,
 Quinque secans partes præsentibus. Insonat ille.
 Bucolicæ Musæ salvēte, modōsque docete,
 Quos præsens cecini quondam pastoribus istis.
 Nec producatur summā tibi pustula linguā.
 Formicæ chara est formica, cicada cicadæ,
 Accipitri accipiter: mihi Musa & carmina curæ,
 Queis utinā mihi plena domus sit: nam neq; somnus
 Sic reficit, nec ver subitum, nec gloria florum
 Sic apibus grata est, ut nobis Musa: Camoenæ
 Quos placidè aspiciunt, non horrēt carmina Circes.

THYRSIS Pastor, & CAPRARIUS.

Slaviter hæc pinus leni frondosa susurro
 Sibilat, ad liquidos fontes tua fistula, pastor,
 Dulce sonat, meritōque feres post Pana secundas.
 Hircum si Pan accipiat, tibi capra manebit,

Pan

Ων μοι ὄρεα κεφαλῶν ἐπὶ πρὸς κῆρα κείνην.
 Εἰ πυρὶ δὲ θροῖται χορεία ζῆν, οὐ πυρὶ δ' ἄνακ
 Φαροῖ χειμαίνοντος· ὅχα δὲ τοι ἔλ' ὅσοι ὄρεα
 Χείματος, ἢ πῶδες χερύαι, ἀμύλοιο παρόντος.
 Τοῖς μὲν ἐπιπλατύνουσι, ἐν αὐτῇ δὲ δῶροι ἔδωκε,
 Δάφνιδι μὲν κορύμβαι, τὰν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
 Αυτοφύει, τὰν ἔλ' αἰ ἴσως μαμαῖσάτο τέκτων.
 Τίω δὲ σρέμβω χελὼν ὄφρα κεν, ἔ κρείας αὐτός
 Σιτάγιω, πέτραισι οὐ Ιχθυαῖσι δοκῶσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' ὅσων. ὃ δ' ἐγγεαιχρότατο κόχλῳ.
 Βακολικῇ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φάρετε δ' ὦδαν
 Τὰν ποτ' ἐγὼ τίμωσι παρὼν αἰετα νομῶσι.
 Μηκέτ' ὅτ' ἐγλάσσαις ἄκρας ὀλοφυγδῶνα φύσης,
 ΤΕΤΤΙΞ μὲν τὴν γι φίλος, μύρμακιν δὲ μύρμαξ,
 Ιρῆες δ' ἱρήξιν· ἐμὴν δ' ἂ Μῶσαι ἐφ' ἄ.
 Τὰς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δῶμος· ἔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὐτ' ἔαρ ἐξαπτίας γλυκερώτερον, ἔτε μελίσσας
 Λιγῆς, ὅσων ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· ἔς γὰρ ὀρῶσαι
 Γαθῶνιν, πᾶς δ' ἐπὶ πύτῳ δαλήσας Κίρχα.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμῆν, ΑἰΠΟΛΟΣ.

Α Δύ π τὸ ψεύδισμα ἐν ἀπίται, αἰπόλι, τίνα,
 Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται. ἀδύ δὲ ἐν τῷ
 Συείδεις· μετὰ Πάνα τὸ δεύτερον ἄλλον ἵσται.
 Αἰχα τῆτος ἔλη χερσὶν τρέχον, ὅρα τὸ λαφύ

Αἰχα

Pan capram si prætulerit, potiere capellâ,
Quæ nisi mulgentem non irritabit odore.

C. Fistula dulce magis resonat tua, pastor, eo qui
Liquitur à saxis trepidans sublimibus humor.

Si pinguem placeat Musis auferre bidentem,

Agna tibi cedit matura; sed agna Camœnis

Si fuerit potior, tibi ovem tua præmia linquent.

T. Visne hîc per nymphas ô pastor, visne recubēs,

Acclivi in tumulto multum alliciente myricâ,

Hîc calamos inflare leves; mihi cura capellæ.

A. Non nobis fas est, pastor dulcissime, non fas

De medio cantare die, nam Pana timemus,

Hac solitum semper, cum præda est parta, reverti.

Acris ei semper patulis in naribus ira.

Daphnidis at quoniam tu nosti, Thyrsi, dolores,

Summâque bucolicæ aspiras fastigia Musæ,

Huc age, sub lenta hac ulmo confide, Priapum

Hunc contra & nymphas fontanas, heic ubi sedes

Pastoralis & hi quercus; at si mihi cantum

Expedias Chromi quem Libico certante canebas,

Enixam geminos capram dabo, quæ mihi bina,

Et geminos lactens hædos, mulctralia replet,

Et cerâ imbutum dulci cratera, capacem,

Ansatumq; novumq; manus sculptoris olentem,

Labra super lambunt hederæ, complexa sequaces

Nectit Elichrysus, circum lascivus tetrumque

Capreolus gestit croceos conuolvere fructus.

At divina intus sculpta est mulieris imago,

Reticulo peplóque ornata, virique decori

Hinc

Λιχα δ' αὖτις λαβὼν σπῆος ὄχλον ἐπὶ καλῶν
 Ἀρχαίος. χιμαρὸν δ' ἐλάττω καὶ ἐπὶ ἀμείλιον. ΧΡΕΡΕ
 Λι. Ἀδίου, πῶμα, τὸ πονυρὸν, ἢ τὸ καλόν
 Τίω δ' οὖν τὰς πύλας καλὰ λυβῶναι ὕψιστον ὕδα.
 Λιχα ταὶ Μῶσαι ταὶ οὐδὰ δάροι ἀγῶναι,
 Ἀρια τὴ σακίαν λατὴν γὰρ αἱ δὲ χ. ἀρέσκη,
 Τίω αἱ ἀρια λαβὼν τὴ δὲ ταὶ αἱ ὑπὸ τοῖς αἵματι.
 Ο. Ἀδῆς, ποπὶ παὶ νηφῶναι, λῆς, αὐτοδὲ, ταδὲ κατὰ
 Ὡς τὸ χεπατὶς τὴν γὰρ λαβὼν, α. τε μινεκαί,
 Συείσδῃ; τὰς δ' αἶρας ἐκτὸς τὰς γαμνασ.
 Λι. Οὐ γέμῃς, α. πῶμα, τὸ μεταμῶσεν, ὕ γέμῃς ἀμῇ
 Συείσδῃ; τὰ Πάνα διδοίκαμῃς ἢ γὰρ αὖ αἶρας
 Τανίκα κεκμακὼς ἀμπανῶν, α. οὐ π. γὰρ πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἱ δέμῃς γοῶν ποπὶ οὐ κατὰ
 ΑΜΑ, (τὴ γὰρ Μ. Θουρὶ τὰ Δαρφιδὸς ἀλῆα εἶδες,
 Καὶ τὰς βοκαλῆας ὅτι τὸ πλεονέχον μῶσας)
 Δεῦρ, γὰρ τὰν πλεονέχοντα, τὴ π. Πειπῶ
 Καὶ τὰν κεκαμῶν κατὰ τὸν αἶμα, α. ὅς οὐ δακός
 Τῆνος ὁ ποιμνικός χ. ταὶ δροῦς αἱ δὲ χ. αἰσῶν
 Ὡς πῶκα τὸν Λιβῶντα π. π. Χρῶνι ἀπας εἰσδῶν,
 Λιχὰ τὴ τοι δώσω διδυματοκον, ἐς τὴς ἀμείλιαι,
 Α δὲ ἐχρὶς εἰσφῶς, ποσμελῆται ἐς δὴν πύλας
 Καὶ βαδὺ κισυβιον κεκλυσμένον ἀδῇ καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἐπὶ γλυφῶντιο ποτασδῶν
 Τῶ δὲ μὲν χεῖλῃ μαρτυρεῖται ὕψιστον κισῶς,
 Κισῶς ἐλὶ γευσῶ κακοισμῶς, α. ὅς κατ' αὐτοῖς
 Καρπῶ ἐλὶς εἰλεῖται ἀγαλλο, α. κροκόεντι.
 Εὐποδῶν δὲ γυνά, π. γὰρ δὲμῶντα, πτυκται,
 Λοκῆτα πύλας τε ὕ ἀμῶντα παρ' αἱ οἱ αἰσῶς
Καλὸν

Hinc atque inde comâ, convicia mutua fundunt.
 Illa altercantum verbis immota videtur,
 Atque alium vultu subridens spectat amico,
 Mox alio sese flectens, contendit uterque
 Irritus, & tumidis oculis in amore laborat.
 Grandævus juxta piscator, & aspera rupes :
 Ille sedens prædaque intentus retia ducit
 Jam senior, summisque trahens conatibus instat :
 Nervorum dicas totas intendere vires ;
 Nam canâ cervice tumentes undique venæ
 Apparent, visque est florenti digna juventâ.
 Nec procul inde senex ponto qua retia jactat,
 Vineâ turgenti pulcherrima geminat uvâ,
 Cui positus custos puer altis sepibus hæret.
 Hunc circum geminæ vulpes, quarum una vagatur
 Per medias, lædit positas & in ordine vites :
 Imminet ista dolis perâ, puerumque relinquet
 Non prius, impransum siccâ quam sedē locarit.
 Ipse sed ex culmo locustis retia nectit,
 Junco intertexens, nectantum vinea curæ,
 Aut pera est, quantum in textura atq; arte moratur.
 Undique craterem circumdat mollis acanthus,
 AEolicis signis par delectabile munus.
 Quem capræ inductus pretio vix nauta reliquit,
 Et pressi lactis Caledonius ubere massâ.
 Hunc nondum labris admovi, sed jacet intus
 Intactum, nec chare tibi donare gravabor
 Hoc si me dulci tantum dignabere versu, (nam
 Obone (nec quicquam invideo) dulcēque Camæe-
 Non

Καλὸν ἰμερὰ ῥοτὸς ἀμοιβᾶν. ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικῆος ἐπιδαστὶ τῆς ἡ' φρενὸς ἀπείσῃ αὐτῆς.
 Ἀλλοχὰ μὴ τῆσι πομπὴν χαίρειν ἀνδρῶν γαλευσά,
 Ἀλλοχὰ δ' αὖ πῶτι τοὶ ῥήκται ποτ'. οἱ δ' ὑπ' ἐρατοῦ
 Διτῶν κυδοιόσαντες ἐπὶ σῶμα μορφοῦσι.
 Τοῖσδε μετὰ γειπέεις τε γέρον, πέτρα τε τέτυκται
 Λεωρᾶς, ἐφ' ἧς ἀνέυδαν μέγα δίκτυοι ἐς βόλοισι ἔλκει
 Ο' αἰετοὶ, χέμουσι τὸ χαρτερόν αὐτοῖς εὐκῶς.
 Φάρις καὶ γῆρας ἴη ὅσοι θείους ἠλοοῦνται.
 Αἱ δέ οἱ φέρονται κατ' αὐχένα πάντοθεν ὄντες,
 Καὶ πολλῶν ὥρ' ἐόντι· τὸ δὲ θείους ἀξιοὶ ἄβας.
 Τυτῶν δ' ὅσων ἀπαφει ἀλιβύτοιο γέροντος,
 Πυρκαϊαῖς σαφυλαῖσι καλὸν βέβειψεν ἀλά.
 Τὰν ὀλίγος τις κῆρος ἐφ' αἵμασι τοῖσι φυλάσσει
 Ηῡμος· ἀμφὶ δὲ μὴ δὴ ἀλάπεκας· ἀ μὲν αὖ ὄρως
 Φοιτῇ, σπομῶναι τὰν τρεῖς μὲν· ἀ δ' ὅπ' ἔπειτα
 Πάντα δόλοισι τέτυκται, τὸ παλαιὸν δ' ὥρ' αἰήσει
 Φαπὶ, ὥρ' ἢ ἀφράπτειν ἔσσι ξηροῖσι κατ' ἔξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀντεῖκεσσι καλὰν πλέκει ἀκροδότην,
 Σχοῖν' ἐφαρμόσδαν· μέλαινα δέ οἱ ἔτι πὶ πῆρης,
 Οὔτε φύτ' ῥ' ποσσῆσι, ὅσον αἶψ' πλέγματι γαθῇ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας αἰετὶ πάλαι ὑχρὸς ἀκαιοῦ,
 Λιολικόν πὶ θάημα. τέρας κέ τοι θυμὸν ἀνύξαι
 Τοῖς μὲν ἐνὶ πορθμῷ Καλυδονίῳ αἰνὰ τ' ἔδωκα
 Ωτιον, ἔν τ' ἐνὶ μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Οὐδ' ἔτι πῶ ποτ' χεῖλος ἐμὸν θίγει, ἀλλ' ἔτι κῆται
 Ἀχαιῶν, τῶ κέ τοι μάλα σφόδρ' ἀρεσάμεναι,
 Αἱ κέν μοι τὸ φίλος ἔ' ἐφίμερον ὕμνοι ἀμύσσει.
 Κῦ τοι τί φρονέω· πότα γ' ὦ γαθῇ τὰν γὰρ ποιδάει

Non tunc ad taciti portabis flumen Averni.

T. Incipe Bucolicos mecum Musa, incipe versus.
Thyrsis ego Aetnae scopulis, & Thyrsidos hæc vox.
Quæ locavos ægro jã Daphnide, quæ loca, nymphæ,
Tardarunt? Penei num Tempea, vel juga Pindi?
Nam neque vos magni tenuit tum flumen Anapi,
Non Aetnae scopuli, sacra non Acidös unda:

Incipe &c.

Hunc lynces celeres deploravere, Lupique,
Fata Leo mediis silvis tristissima flevit.

Incipe &c.

Atque boves circum, circum vestigia tauri,
Et multæ vitulæ, multæ flevire genistæ.

Incipe &c.

Primus monte venit Cyllenius, & tibi, Daphni,
Quæ mala te turbant, inquit, quove uteris igne?

Incipe &c.

Venit & opilio, pastorque, ipsique bubulci,
Quid doleat, cuncti rogitant; venitque Priapus,
Et quid, Daphni, doles miser, inquit; at ipsa puella
Umbrosas cursu fontes, silvasque peragrat.

Incipe &c.

Et queritur, Daphni, infauſto miserabilis igne!
Ah! velut opilio, qui dicebare bubulcus!

Me videns hircos cum libertate coire,
Tabescit vilu, & fieri caper ipse requirit.

Incipe &c.

Sic tu cum cernis ridentes dulce puellas,
Tabescis quod non tecum duxere choras.

Nec

Οὐκ ἔστιν αἰδομένη τὴν ἐκκλησίαν σου αἰνῶν.

Ο. Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Θύραι ὅδ' ὅς Αἰτῶν, ἢ Θουρίδας ἂν ἂ φανᾶ.

Πᾶ πικ' ἀρ' ἦδ' ὅχα Δάφνις ἐπαιετο; πᾶ πόκα, νύμφαι,

Ἡ χτ' Πηνειῶν καλὰ τέμπετα, ἢ χτ' Πύρῳ;

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέλαι ῥοαί εἰχ' Ἀνάπτι,

Οὐδ' Αἰτῶν σκοπιάι, ἢ Λακίδος ἱερὸν ἕδωρ.

Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Τῆνον μὲν θῶες, τῶν δὲ λύχαι ἀρμάτατο,

Τῆνοι χῶ' κ' Λευμεῖοι λείπ' αἰ. ἔχασσι θαιότα.

Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Πολλοὶ οἱ παρ' προῖ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Πολλοὶ δ' αὖ δαμάλαι ἢ πορπες ἀδυσάντο.

Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Ἡ δ' Ἐρμῆς κραπίδες ἀπ' ὄρεος, εἰπε δέ, Δάφνι,

Τίς τυ καταβύχῃ; πρὸς, ὦ γὰρ δέ, ποσσὶν ἐραστα;

Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Ἡ τοῦ τοῦ βῶται, τοῦ παιδῶν, ὅποιοι ἦτοί;

Πᾶντες ἀνθρώπων τι παθοὶ κακόν; ἦτ' ὁ Πείραπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαι, τί τυ τακέαι; ἂ δέ τε κῶρα.

Πᾶσαι αἰὰ χράναν, πᾶντ' ἄλστα ποσσὶ φορεῖται.

(Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς)

Ζατοῖς. ἂ λυσιτερώς τις ἄρ' ἔστιν ἢ ἀμειψῶς ἐστὶ.

Βάβας μὲν ἐλέγευ. νῦν δ' αἰπόλῳ αἰσθ' ἔρικας,

Ὡπῶλος, ὅκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας διαβατένῃ,

Τάχεται ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ' τεχνος αὐτὸς ἐγέντο.

Ἀρχετέ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετέ αἰολᾶς.

Καὶ τί δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένας διαγαλάνῃ,

Τάχεται ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ' μετὰ ταῖσι χορεύς.

Nec tamen his Daphnis responsum rettulit ullum,
Pertulit at miseros ad fata novissima amores.

Incipe Bucolicos mecum musa, incipe versus.
Tum superadvenit ridens Dea dulcis Amorum,
Exiguum ridens, occulto incensa furore.
Daphni, licet jactes te posse inflectere Amorem,
Nunc ab amore novo tu tandem inflecteris ipse.

Incipe &c.

Talia jactanti qui rettulit: & Venus atrox,
Eheu dira Venus, miseris mortalibus hostis!
Hic etenim nobis narrat Sol omnia, Daphnis
Occidit ad manes, me luctus amorque sequentur.

Incipe &c.

Vade ubi te Pastor quondam, proficiscere ad Idam,
Ad sponsum Anchisen, ibi quercus, inde Cypressus
Floret, apes placide strident alvearia circum.

Incipe &c.

Est formosus oves quantumvis pascat Adonis,
Et figat jaculo lepores, cervosque sequatur.

Incipe &c.

Quin aude modò Tydiden consistere contra,
Pastorem vici Daphnin, contendito mecum.

Incipe &c.

O lyncésque, lupique, trucesque in montibus urfi!
Non posthac communis erit mihi silva, valete;
Chara Arethusa vale, nemus atque arbuta relinquo,
Et fluvios sacra quos Thymbridos influit unda.

Incipe &c.

Daphnis ego ille boves ad pascua cogere suetus,

Ille

Ille ego Daphnis agens ad flumina saepe genestas.

Incipe &c.

O Pan! seu vadis nunc per iuga summa Lyai,
Seu teris excelsum pede Mazaalon, insula poscit
Te Sicula huc, Helices iuga desere summa, sepulchrū
Linque Lycaonida, magnis venerabile Divis.

Define Bucolicos, satis est, jam define versus.

Hos, Rex, disparibus compactos tolle cicutis
Dulcisonos calamos, concinne ad labra reflexos.
Nam me tristis Amor tenebrosū cogit ad Orcum.

Define &c.

Crescite purpureæ violæ spinisque rubisque,
Junipero dulcis Narcissus surgat amaro:
Cuncta invertantur, pyra & ferat aspera pinus,
Daphnide defuncto, latrantes prendite cervi,
Lusciniis ululæ certent in montibus altis.

Define &c.

Hæc tantum effatus defecerat, hunc Venus ipsa
Erexit frustra rupto jam stamine, clausit
Lurida Styx nigro defunctum flumine Daphnin,
Qui quondam Nymphis gratus, gratusq; Camœnis.

Define &c.

Tu profer capram & cyathum, libamina Musis
Lactea ut effundam; dulces salвете Camœnæ,
Carmina post etiam vobis meliora canemus.

C. Os tibi sit liquidi plenum dulcedine mellis,
Plenum (Thyrsi) favis, ficus tibi florida mittat
Aegylos, argutas vincit tua Musa cicadas.
En cyathum tibi; quam jucundum fragrat amice!

in &c.

Dicas

Δάρης ὁ πᾶς ταύρος ἢ πόρπαι ὧδε ποτίσδην.

Ἀρχετὶ βακολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.
Ω Πάν Πάν, εἴτ' ἐοῖ κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίης,
Εἰπὶ τὺ γ' ἀμφοπολεῖς μέγα Μαῖναλοι, εἴτ' ὅππ' ἰᾶσθαι
Τάν Σικελάν, Ελίχας δὲ λίπτε ῥίον, ἀπὺ τε σῶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ ἢ μαχέρεσσιν ἀζασόν.

Λήγετε βακολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Εἴτ' ὦ ἴαξ, ἢ τῶνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίππῳ
Εκ καρῶ σύεγγα καλάν, ὦε χεῖλος ἐλιχταίν.
Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἦδη.

Λήγετε βακολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἀκασθαι,
Α δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκύνθοισι κομάσσει,
Πάντα δ' ἐἴαλλα γένοιτο, ἢ ἀπίτῃς ὄχλιας σείκειαι,
Δάρης ἐπεὶ θιάσκει, ἢ πᾶς κύνας ὦ λαφρος ἔλκοι,
Κήξ ὄρεων τοὶ σκῶπες ἀνδρὶ γαρύσσαντο.

Λήγετε βακολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Χῶ μὲν τῶνδ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Αφροδίτα
Ἡγέλ' ἀγορῆσσαι· τὰ γὰρ μάλ' ἴνα πάνα λελοίπει
Εὐ Μοισαῖ· χῶ Δάρης ἔβα ῥέον. ἔχλυσε δῖνα
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἢ νύμφαυτι ἀπερῆν.

Λήγετε βακολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Καὶ τὴ δῖλβ' αἰνῶν, τὸ τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλζας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. Ω χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ ἢ ἐς ὕπερον ἄδιον ἄπῳ.

Αἱ. Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν γόμα, Θύρπ, γένοιτο,
Πλήρες δὲ σχαδόνων ἢ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα πρῶτος
Λαϊάν· πέπλιγος ἐπεὶ τί γε φέρτερον ἔσθεις.
Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέντρο· θάσαι φίλος ὥς καλὸν ὄσσει.

Dicas floriferis lavisse in fontibus Horas.
 Huc Cissætha veni! tu mulge hanc, vósque capellæ
 Assultare capro, ne vos petat ille, cavete.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS,
 vel, COMASTES.

VAdo procus dulcem visens Amaryllida, servat
 Tityrus acclivi pascentes monte capellas.
 Tityre noster amor fidissime, pasce capellas,
 Ad liquidos fontes age Tityre, & inter agendum
 Cnaconem hunc Libycum, cornu petit ille, caveto.
 O formosa Amarylli, meum cur ut prius antrum
 Non visis, nec dicor Amor tuus? an tibi, Nympha,
 Incomptus nuper videor simúsque propinquans?
 An tibi barba gravis? miserum ad suspendia cogis.
 En tibi mala decem quæ carpsimus arbore jussi
 Aurea, cras iterum numero donabere eodem.
 Respice me quantus cruciet dolor: ô ego felix
 Factus apis, subitò tua si sub tecta veni:em,
 Pérque tuas hederas volitans, filicémq; pererrans.
 Nunc scio quid sit Amor: numen grave, dura lænæ
 Ubera qui luxit, saltus quem protulit horrens,
 Qui me comburit, seu ferus in ossibus ignis.
 O formosa nimis sed saxea, blandáque nigris
 Virgo superciliis amplectere, & oscula fige,

Oscula

Ὡς πῶς πλύνουσι νηὶ ὅππῃ κράνασι δοχασῶς.
 Ὡς ἴθι Κισσάρη, τὸ δ' ἄμελέῃσι αἱ δὲ χύμαιραι
 Οὐ μὴ σκαρτάσῃτε, μὴ ὁ τράγος ὕμνῃ ἀναστῇ.

ΛΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,
 ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα· ταῖ δέ μοι αἶγες
 Βόσκοιται κατ' ὄρος, ἣ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ' ἐμὴν τὸ χαλὸν περιλαμύμε, βόσκει τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κράνα ἄγει, Τίτυρε· ἣ τὸν ὀόρχαν
 Τὸν Λιβυκὸν κιάκωνα φυλάσσει, μὴ τὴν κορύβην.
 Ὡς χείρας Αμαρυλλί, πῇ μ' ἐκέπτε τῦτο κατ' ἀντροῖον
 Παρκύπποισα χαλεῖς τοὶ ἐρωτύλοι; ἦ ῥά με μισοῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφάνομαι ἐγγύθεν ἡμῶν,
 Νύμφα, ἣ παρθένειος; ἀπᾶνξασαί με ποιησῶς.
 Ἡνὶ δέ τοι δέχα μᾶλα φέρω· τίμῳ γὰρ χαθῆλλον,
 Ὡς ἐκέλευ χαθελῶν τί. ἣ αὖτις ἀλλὰ τοι οἶσα.
 Ὡσαυ μάλα θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Αἶψα γυνάμην
 Α βρομῶσα μέλισσα, ἣ ἐς τὸν ἀνθρον ἰκοίμην,
 Τὸν κιστὸν διαδύς, ἣ τὰν πῆριν ἢ τὴν πυκνάσση,
 Νῦν ἔγνω τὴν ἑρπύλην βαρὺς θεός· ἦ ῥά λεάνας
 Μασδὸν ἐθῆλαζε, δρυμῶν τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.
 Ὡς με χαλασμένον, ἣ ἐς ὅτεον ἄχαις ἰάππει.
 Ὡς τὸ χαλὸν ποθοῦσα, τὸ πᾶν λίγος· ὦ κυνίσφρυ
 Νύμφα, πρὸς τυζαί με τὴν ἀπόλον, ὥς τὴν φιλάπο.

Oscula vana licet, dulce oblectamen amorum.
Iratam hanc coges discerpere dura coronam,
Contextam tibi quam, mea chara Amarylli, reservo,
Ex lentis apii foliis, hederâque sequaci.
Hei mihi quæ patior! quid fit mihi? nec tamen audis.
Pellibus exutum saltu super æquora corpus
Projiciam, thynnos Piscator ubi extrahit Olpis,
Et si non moriar fuerit tibi magna voluptas.
Hoc timui, nam cum vellem dignoscere signo,
Index non clarè plaussit percussus amoris,
Visus at in media tristis marcescere palmâ.
Dixerat Agræo verum cribraria Vates,
Quæ nuper spicas in agris mercede legebat,
Urerer insano quod frustra Amaryllidos igne.
Ipse gemelliparam capram tibi dura reservo,
Fuscâq; me Memnonis Erithacis hanc rogat, atque
Accipiet, quia tu sævis me luctibus angis.
Subsiliit lumen dextrum mihi, fortè videndam
Se dabit, acclinis pinum modulabor ad istam:
Si me respiciat, fortasse adamantina non est.
Virginis Hippomanes castæ connubia quærens,
Poma ferens manibus cursu volat, utque Atalanta
Vidit, in insanos subitò est delapsa furores.
Ipse Melampus agens armentum advenit ab Othry
In Pylon, amplexu molli quâ pulchra Biantem
Detinuit conjux genetrix lata Alpheisibæ.
Annon formosam Venerem quoque Pastor Adonis
Perpulit ad tantos formâ præstante furores,
Ut vix exanimem amplexa dimittere possit?

Reddidit

ΕΣΤΙ χ' οὐ κειοῖσι φιλάμασι ἀδία τέρψις.
 Τὸν γέφανον πλάι με κατατύχα λεπὰ ποιησῆς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσας,
 Εμπλέξας καλύκεσσι χ' εὐόδοιμοισι σιλήοις.
 Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἔχ' ὑπακύνεις;
 Τὰν βάϊται σπιδὺς εἰς κύματα πῦα ἀλευμαι,
 Ωσφ' τὰς θύνως σκοπιάζειαι Ὀλπίς ὁ χριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μά τι τὸν ἀλὺ τίτυκλα.
 Εἴνων πρᾶν, ὅκα μευ μεταμάρω εἰ φιλέεις με,
 Ουδὲ τὸ τιλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατύνημα,
 Ἀλλ' αὐτὸς ἀπαλῶ πότι πάχ' εἰ ἐξεμαράνθη.
 Εἴτε χ' Ἀρροῖα τάλαθ' ἑα κοσκινόμεαι τις,
 Ἀ. πρᾶν ποιολογεῖντα ᾠδ' ἰκίβάπης, ἔνικ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἐγκειμαι· τὸ δέ μευ λόγον ἔδ' ἵνα ποιῇ.
 Ἡ μά τι λευκὰν διδυματόκοι αἶθα φυλάσας,
 Τὰν με χ' ἡ Μέρμωνος Ερεϊφάκίς ἡ μαλαγὸς χρεῶς
 Λιτεῖ χ' ὠσῶ ὅι, ἐπεὶ τὴν μοι οὐ διαφύρῃ.
 Ἀλλεταί ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδυσσῶ
 Αὐτὰν; ἀσεύμαι ποτὶ τὰν πύττω φθ' σπικληθεῖς.
 Καί κ' ἐμ' ἴσως ποτίδ' ἐπεὶ ἔχ' ἀδαμαντῖνα σῶτί.
 Ἰππεμῆς ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμαι,
 Μᾶλ' οἷ χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἀνυεῖ· ἂ δ' Ἀταλάντα
 Ως ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθυὴν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαι χ' αἰμαίνης ἀπ' Ὀφρυος ἄγ' ἑ Μελάμπεης.
 Ες Πύλον· ἂ δ' ἐ Βίαντος σὺ ἀγκοῖαισι ἐκλήθη
 Μάτηρ ἡ χαλκεία περὶ φρονος Ἀλφεισιβοίας.
 Τὰν δ' ἐ καλὰν Κυθήρειαν σὺ ᾄρ' ἔσι μᾶλα νομέουσι.
 Ουχ' ἔτις ὦ δ' ἄνεις ὅπ' ἑ πλέοι ἀγαγε λύσας,
 Ωτ' ἔδ' ἐφ' ἰμῶν μὲν ἄτερ μασδοῖο τίθησι;

Reddidit Endymion te mors jucunda beatum,
 Felicem, virgo, quoque ducimus Jasiona,
 Evectus quo non decet aspirare profanos.
 Non curæ est tibi quòd doleo caput, & mihi cantu
 Nil opus, esca lupis stratus tellure jacebo,
 Gratius hoc tibi sit flavi dulcedine mellis.

PASTORES,

BATTUS & CORYDON.

- B. **H**Æ vaccæ, Corydon, cujus sunt? anne Philo-
 C. londæ?
 B. Non, verùm Aegonis; modò nam me poscere jussit.
 C. An furtim mulgès cum venerit Hesperus omnes?
 B. Ipse senex vitulos submittens me quoque servat.
 C. Dic etiam quâ se teneat regione bubulcus.
 C. Ad ripam Alphei ignoras duxisse Milonem?
 C. Quando oleum nitidæ conspexerat ille palestræ?
 B. Herculeum fama est illi concedere robur.
 C. Et me Pollucem genetrix superare ferebat.
 B. Vicenas hinc egit oves, portatque ligonem.
 C. Posse lupis credo rabiem suadere Milonem.
 B. Languentes implent vitulæ mugitibus agros.
 C. Ah! miseras pastor queis obrigit ille genistas!
 B. Certè infelices nimium, pascique recusant.
 C. Ossa isti vitulæ tantummodo nuda supersunt,
 Rore, puto, vitam sustentat, more cicadæ.

Non

Ζαλωτὲς μὲν ἐμὴν ὁ τοῖ ἀΐοποι ἔπειν ἰαύων
 Εἰδυμένοι ζαλῶ δέ, φίλα γυναι, ἱασίαινα,
 Ὃς τόσον ἐκύρησεν, ὅς ἔπεισε βιβάλοι.
 Αλγίῳ τὰ κεφαλὰν τὴν δ' ἔμειλε. Οὐκ ἔτ' αἶδω,
 Κεισυμαι δὲ πεσών, ἢ τοὶ λύκοι φλέ μ' ἔδοιπ'
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο χεῖ βρόχαιο γένοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ,

ΒΑΤΤΟΣ ἢ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Β. **Ε**ΙΠΕ' μοι, ὦ Κορύδων, τίος αἱ βόες; ἢ ῥὰ Φιλάνδα;
 Κ. Οὐκ, ἀλλ' Αἰγῶνος βόσκει δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
 Β. Ἡ πάρε κρύβδαν τὰ πυγέαιρα πᾶσαι ἀμέλγεις;
 Κ. Αλλ' ὁ γέρον ὑφίηπ τὰ μωσχία, κήμει φυλάσσει.
 Β. Ωυτὲς δ' ἐς πὶ ἀφαντος ὁ βακόλος ὦχετο χάρα;
 Κ. Οὐκ ἀκυστας; ἄγων ἦν ἐπ' Αλφειὸν ὦχετο Μίλων;
 Β. Καὶ πόχε πλώος ἔλαον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
 Κ. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίβω ἢ κάρτος ἐείσδεν.
 Β. Κῆμ' ἔφατ' αἰ μάτηρ Πολυδέυκεος ἦιδυ ἀμείνω.
 Κ. Κ' ὦχετ' ἔχον σκαπάναι τε ἢ εἴχαπ τεγτότῃ μᾶλα.
 Β. Πείσαι τοι Μίλων ἢ τὰς λύκος αὐπῆκα λυσίω.
 Κ. Τὰ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὦδε ποθεινῶτι.
 Β. Δειλαῖαί γ' αὐταὶ τὸν βακόλοι ὡς χακὸν εὔρο.
 Κ. Ἡ μὲν Δειλαῖαί γε ἢ ἔχέπ λῶντι νέμεα.
 Β. Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πέρπιος αὐτὰ λέλειπαι
 Τὰ τέα. Μὴ πρῶτας σιτίζεσαι, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

Κ. Οὐ

- C. Non ita, per Terram; nam sæpe sub Afaron altam
Mittitur, & dulci præbeamus pabula fœno,
Umbrosique videt campos quandoque Latymni.
- B. Et macer hic rufus, contingat victima talis
Lampriadæ faciant si quando sacra tribules
Junoni, populus quoniam teterrimus iste.
- C. Ille etiam in Physis juxta ostia læta paludis
Pascitur, & vario gemmantem flore Neætham,
Aegypyro, Cnyzâque, & odoriferâ Meliteiâ,
- B. Ah miser! armentum clades depascitur Aegon,
Dum tibi plus æquo vana placuere coronæ,
Et compacta situ nunc fistula fœda jacebit.
- C. Non ea, per Nymphas; Pisam namq; ipse profectus,
Donavit mihi, nam nobis quoq; grata Camœna est,
Et carmen Glaucae cano pulchrè, & carmina Pyrrhæ
Laudo, & Crotonem, sedes pulcherrima, Acynthus.
Et mons Eous Lacinius, edit ubi Aegon
Ipse quater denas nullo auxiliante placentas,
Montibus & taurum premsum pede traxit ab istis,
Donavitque, Amarylli, tibi; clamore sonabant
Fœmineo colles, ridebat at ipse bubulcus.
- B. O Amarylli! tui post fata novissima sæpe
Chara recordabor: capris mihi dulcior illa
Interiit, sed dat tales fors dura dolores.
- C. Fidere Batte decet, cras fortè levabere curâ,
Nam vivis spes est, defunctis omnis adempta.
Jupiter est quondam pluvius, quondamq; serenus.
- B. Reddideras animum, vitulas depelle tenellas,
Arrodunt oleas, fugis isthinc ocyus albe.

Κ. Ου δαί. Αλλοκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάφοιο τομέων,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κόμηντα δίδωμι
Αλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκοιον ἄμφι Λάτμυρον.

Β. Αεπὸς μὲν χά ταῦρος ὁ πύρριχος. Εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμωριάδᾳ τοὶ δαμότα, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ηρᾷ, τοιόνδ'· κακοχρεάσμεν γὰρ ὁ δῆμος.

Κ. Καὶ μὲν ἐς φομάλιμοι ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ φύσκα,
Καὶ ποτὶ τὴν Νήαθον· ὅπα χαλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, ἔχ' ἐυζῆα, ἔχ' ἐυώδης μελίτεια.

Β. Φεῦ φεῦ· Βασιλεύεται ἔχ' τὰ βόες, ὦ τάλας Αἰγῶν,
Εἰς Αἶδαν, ὅκκα ἔχ' τὴν κακᾶς ἡραῶντο ἦκας.
Χ' ἂ σύειγξ' ἐυρῶπι παλιώεται, αἱ ποτ' ἐπάξω.

Κ. Ου τίωα γ', ἐνύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πίσταν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὴν νῦν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαῦκας ἀγκυρόμαχον, ἦν δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τὰν τε Κρότωνά· καλὰ πόλις ἂν τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶνον τὸ Λακύνιον, ἔπειρ' ὁ πύκτας
Αἰγῶν ὀγδακόντα μόνος κατεδάσαστο μάσδας.
Τίωει ἔχ' τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὑπλάς, κῆδον Ἀμαρυλλίδι· τὰ δὲ γυναιῖκες
Μαχρὸν ἀνείυσαν, χά βοκόλος ἐξεγέλασεν.

Β. Ω χαλεπὸν Ἀμαρυλλί, μόνος σέθεν ἔδ' ἐθανοίσας
Λατεύμεθ'· ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλας, ὅσον ἀπείσβας.
Αἱ αἰτῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

Κ. ΘΑΡΣΕΩΝ χεῖρ, φίλε Βάτ'· τὰχ' αὔρειοι ἔσονται ἄμεινον
ΕΛΠΙΔΕΣ ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιδες δὲ θανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθέριος, ἄλλοκα δ' οὐραίοι.

Β. Θαρτέω. Βάλλε χάτωφε τὴν μοσχίαν· τὰς γὰρ ἐλάας
Τὸν θαλλὸν τρώοντι, τὰ δὲ λυσσοῖσι σιτὴν ὁ λέπαρχος.

- C. Ad tumulum, Cymætha, veni ! non audis ? at illuc
 Me sine ut accedam quò non latere daturum,
 Mox nisi discedas ; rursus venis ? ô mihi si quis
 Porrigat huc baculum quo te importuna ferirem
- B. Per summum me quæso Tonantem respice, punxit
 Plantam spina gravis : quantum inter gramina tol-
 Se tribuli ! fato pereat malè torva genista, (lunt
 Illam namq; tuens hoc angor vulnere : cernis ?
- B. Unguib arreptum teneo, ni fallor, & ipsa est.
- C. Parva licèt, quantis hominem cruciatibus angit ?
- C. Nudus, Batte, pedem montes ne tende per altos ;
 Summo namque rubi tribulique cacumine surgunt.
- B. Ipse senex, quæso, num flagrat amore puellæ,
 Blanda supercilio nigro quæ ceperat ipsum ?
- C. Et furit ille quidem solito magis, ipse jacentes
 Nuper in amplexu (si fas est credere) vidi.
- B. Euge senex ! poteras lascivos vincere Panes,
 Capripedem, aut Satyrum naturâ æquare salaci.

AMATOR, vel PERDITE-AMANS.

Immitem puerum vir quidam assuetus amari
 Ardebat, formâ egregium, sed dispare multum
 Ingenio, miserum nam despiciebat amantem.
 Non animum magni tangebatur numen Amoris,
 Non arcus, juvenumque intrantes corda sagittæ ;
 Trux

Κ. Σίτ' ἂ Κυμέρῃσιν ποτὶ τὸν λόφον ἐκ ἰσχυρέας;
 Ηξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, χακοὶ πέλος ἀντίχα δώσω,
 Εἰ μὴ ἄπει τετάρτη. Ἰδ' αὖ πάλιν ἄδῃ ποθήρει.
 Εἴτ' ἦν μοι ροῖκόν τὸ λαγυβόλον, ὥς τυ πατάξω.

Β. Θᾶσά μ', ὦ Κορύδαν, ποτὶ τῷ Διὸς ἂ γὰρ ἀκαῖα
 Ἀρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάξῃς ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ως δὲ βαγῆσαι
 Ταῖ ἀβρακτυλίδες οἷσι κακῶς ἂ πόρπῃς ὀλοῖτο
 Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμέμενός. ἦ ρά γε λένουσαι;

Κ. Ναὶ ναί, τοῖς οὐχέσσιν ἔχω γέ μιν ἄδῃ καὶ αὐτά.

Β. Οοσίχοι ὅτι τὸ τέμμα, καὶ ἀλίκτοι ἀνδρα δαμάσσω.

Κ. Εἰς ὅρος ὅκχ' ἔρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχω, Βάτῃ.

Εἰ γὰρ ὄρει ράμνοι τε καὶ ἀσάλαχοι κομῶντι.

Β. Εἰπ' ἄγε μοι Κορύδαν, τὸ γερόσιπον ἦ ῥ' ἐπὶ μύλλῃ
 Τίνας τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα, τὰς ποτ' ἐκνέσθῃ;

Κ. Αἰμῶν γ' ὦ Δειλαίῃσιν ὅραν γε μὴν αὐτὸς ἐπιγῶν
 Καὶ ποτὶ τὰν μάλῃσιν, χατελάμβαντο ἄμους οἰάργει.

Β. 'Ευγ', ὦ ἱθρῶπι φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίοις
 Εγγύθεν, ἢ Πάνοσι κακοκτάμοισιν εἰσέλῃ.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Ἄνῃρ τις πολύφιλος ἀπηνὴς ἥεχ' ἐφάβω,
 Τὰν μορῶν ἀγαθῶν, τὴ δὲ τετόπον ἐκ ἑθ' ὁμοίως,
 Μίσῃ τὸν φιλέοντα, καὶ ἑδὲ ἐν ἄμερον εἶχε
 Κῆκ' ἥδῃ τ' ἔρωτα, τίς ἰὼ θεός, ἡλίκα τόξα
 Χερσὶ κρατῶν, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλῃ.

Trux erat occurſu; factuſque ferocior ipſis
 Blanditiis, nullum dederat ſolamen amanti.
 Non jubar oris adeſt, non lumina grata, genæque;
 Non ſermo, aut triſtes mulcentia baſia flammæ.
 Sed fera ſeu turbæ venantum inſenſa, ſequentem
 Torquet amatorem ſævus, crudelia ſemper
 Labra, truces oculi puero, torvumque tuentes;
 Nec vultus diſpar reliquiſ, at pallidus irâ,
 Et rabie immiti ſuffuſus, ſed tamen (iſtis
 Scilicet ut pulchrum vitiis) ardebat amator:
 Non tulit ulterius diras in pectore flammæ,
 Sed veniens lachrimas infaſto in limine fudit,
 Veſtibulo & ſuperincumbens extrema profatur.

Crudelis puer, & fulvæ ſtirps ſæva leænæ,
 Dire puer, noſtroque ingratum pectus amori,
 Hunc laqueum finem vitæ tibi dona ſuprema
 Porto meæ, tandem liber ſtatuerè dolore:
 Jam loca juffa peto, properoque capeſcere ſedem,
 Unica damnatos requie quæ donat amantes.
 Illius at terræ ſi tota oblivia potem,
 Heu nunquam memores valeam reſtringere flâmæ.
 Veſtibus jam dico vale, narroque futura.
 Gratia blanda Roſæ, brevis hanc tamen obruit ætas;
 Vere nitent molles violæ, ſubitoque ſenſcunt;
 Liliæque amittunt niveum demeſſa colorem;
 Candida nix perit, & liquidas mutatur in undas.
 Grata viret pueris parvo ſed tempore forma,
 Tûque puer quondam fortalſe ardebis amore,
 Et fruſtra lachrimis flammam plorabis a maram.

Supremum

Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν περὶ σόδοισιν ἀπειρήσιν
 Οὐδὲ τι τῶν πυρσῶν ὡς ἀμύθιοι, ἐκ ἀμαύργια
 Χείλες, ἐκ ὄσων λιπαρὸν σίλας, ἢ ῥοδόμαλον,
 Οὐ λόγος, ἐχέ φίλαμα τὸ κρυφίζον τῷ ἔρωτι·
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπέυησι κυταγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποιεῖ ποτὶ τῷ βροτῶν ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχον ἀνάγκαι,
 Τὰ δὲ χολᾶ τὸ ὀρόσπατοι ἀμείβετο. φεύγει δ' ἐπὶ χεῖρας
 Ὑβριν τὰς ὀργὰς ἀεικλιμῶνος· ἀλλὰ καὶ ὕπαις
 Ἡ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μάλλον ἔρασι.
 Λοίοισιν ἐκ ἰούεικα τὰ σύμφορα τὰς Κυθραιάς,
 Ἀλλ' ἐνθάδ' ἔκλαμε ποτὶ συγιοῖσι μελάρθοις,
 Καὶ κύστε τὰν φιλίαν ὕπαι δ' ἀνείκατο φωνάι.

Ἀγείε παῖ καὶ συγίε, κακῶς ἀνάρρημα λεάπαι,
 Λαῖνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάζιε, δῶρα τοι ἦτονον
 Αἰοίσια ταῦτα φέρον, τὸν ἐμὸν βρόχον ἐκ' ἐτι γάρ σε,
 Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμῶνον· ἀλλὰ βαδίζω
 Εἴθε τύ μιν κατέκριναι· ὅπα λόγος ἦνδ' ἀζαρπὸν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἔρωσι τὸ φάρμακον, εἴθε τὸ λᾶθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἰὺ ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδὲ κε τὰς σβέσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρην
 Τοῖσι τοῖσι περὶ τοῖσι ὀπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον.
 ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ καλὸν ἔστι, καὶ ὁ χεῖνος αὐτὸ μαρμαίρει.
 ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ καλὸν ἔστι· οἷον εἴασι, καὶ ταχὺ γηρα.
 ΛΕΥΚΟΝ τὸ κερὶον ἔστι, μαρμαίνεται ἀνίκα πίπην.
 Α ΔΕ ΧΙΩΝ λευκῶς, καὶ τάκεται ἀνίκα παρῶν.
 ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΣ καλὸν ἔστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ.
 Ἡξε καμρὸς ἐκείνος ὀπανίκα καὶ τὴν φιλάσας,
 Ἀνίκα τὰν κερδία ὁ πέμψωμος ἀλμυρὰ κλαίσας.

Supremum sed chare tamen da munus a manti,
 Ante fores cū me egrediens pendere videbis,
 Ne sine neglectum sāvus pendere cadaver : (bens,
 Consiste, & paulū illachrimans, fletūmq; resor-
 Defunctum laqueo exolve, & torpentia membra
 Contege veste tuā, supremaque basia fige :
 Oscula da saltem extincto, exhorrescere noli,
 Nec si mutatus des oscula, vita redibit.
 Extrue tunc tumulum, nostros qui servet amores,
 Et dic discedens ter ; Chare occumbis amice.
 Ni piget hoc etiam : Socium mors tristis ademit.
 Tunc hoc quod feri cippo superaddito carmen.

Hunc amor occidit, noli transire viator.

Siste gradum, & durum elegit, dic, iste sodalem.
 Tunc lapidem ingentem advolvit, muroq; reclinat,
 Erectum ad medium limen, funiculus altē
 Nectitur, & proprio circumdat vincula collo :
 Tum pede devolvit sedem, moriensque pependit.
 Extulerat tectis gressum, cū vidit ab alta
 Suspensum trabe : at non mitior ille, nec ullus
 Funere demisit lachrimas, sed polluit omnem
 Quam puer induerat defuncto corpore vestem,
 Gymnasiūque petens consueto more lavatur,
 Numen & accessit violatum : saxeus illic
 Stabat Amor basi, mediis effultus in undis ;
 Exilit, & fonti sumit de sanguine pānas.
 Vox pariter, pariter profluxit spiritus ore.
 Despexi & perii. Valeat nūc agmen amantum,
 Judicat ipse Deus, nullas contemnite flammās.

THA.

Ἀλλὰ τὸ παῖ καὶ τὺτο παύεται ἀδύ τι ρέζον,
 Οκτώτῃ ἐξελθὼν ἡρτημῶν ὡς πρῶτοις
 Τοῖσι τοῖσιν Ἰδης, τὸν τλάμονα μὴ με παρέλθης.
 Στάδι δέ, ὃ βραχὺ κλαῦσαι ὅπως εἶπας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τὰς σχοῖνας με, ὃ ἀκφίγες ἐκ ρέθων σῶν
 Εἴματα, ὃ κρύβον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλαστοι.
 Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα μὴ με φοβάσθης.
 Οὐ δυνάμην ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσθης.
 Χῶμα δέ μοι κοίλῃσι, ὅ μιν κρύψει τ' ἔρωτα.
 Κανὶ ἀπὸ τῆς, τόδε μοι τρεῖς ἐπαῦστοι, ὧ φίλε κείσθαι.
 Ἦν δέ γε λῆς, ὃ τὺτο, καλὸς δέ μοι ὅλος ἑταῖρος.
 Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σαι ἥτοισι χάρισαι,
 ΤΟΥΤΟΝ ἔρωσ' ἐκλίνων, ὁδὸν πορὶ μὴ παροδουμένης,
 Ἀλλὰ γὰς τὰς πύξας, Ἀππία εἶχεν ἑταῖροι.

Ὡς δ' εἰπὼν λίθον εἴλεν ἱερεισάμενος δ' ὅππ' τοῖ χῶμα
 Λαχεῖ μέσας ὕδων φοβερὰς λίθους, ἥ πῃ δ' αὖτ' ἦν
 Τὰν λεπτάλ' ἐχονῖδα· βρόχοι δ' ἐμβαλεῖ πρὸς ἄλφον,
 Τὰν ἔδρασι δ' ἐκλύσσει ὑπὲρ ποδός, ἥ δ' ἐκρεμάσθην
 Νεκρός· ὃ δ' αὖτ' αἶξε θυράς, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρτημῶν· ὃ δ' ἐπυλίζθη
 Τὰν ψυχάν, ὃ κλαῦσαι ἴσον φοῖον, ἀλλ' ὅππ' νεκρῷ
 Εἴματα πάντ' ἐμάγειν ἐραβικὰ βαῖνε δ' ἐπ' αἶθλον
 Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαρτυροῦτο λυγρῶν.
 Καὶ ποτὶ τ' θεῶν κέρτεσ' ὕβρισι· λαϊνάς δέ
 Ἰσάτ' ἀπὸ κρηπιδὸς ἔρωσ', ὕδατον ἐφύεσθαι.
 Ἀλαπο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἐκτείνει ἐραβον·
 Λίμα δ' ἐφονίχθη· παιδὸς δ' ἐπεινάχτο φανά.

ΧΑΙΡΕΤΕ τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μιστὴν ἐφονεύθη·
 Σπύργασι δ' ὕμμις αἵτας· ὁ γὰρ ΘΕΟΣ οἶδεν δικάζειν.

THALYSIA.

TEmpus erat cùm tres unà peteremus Halentē,
 Eucritus, ipse comes, sed tertius ibat Amyntas.
 Nam pulchræ Cêreri Phraſidamus ſacra ferebat,
 Antigenésque, duo fratres, prolésque Lycopis:
 Qui ſoli ex Clytiæ generoſo ſanguine reſtant,
 Soli ex Chalconis, Bureiam qui pede fontem
 Fecerat ex imo, genibus ſubnixus, ad illum
 Populus umbroſos ramos diſtendit, & ulmi
 Aetherias ſurgunt florente cacumine ad auras.
 Vix iter emenſi medium, tantúmque videbam
 Jam tumultum Braſilæ, nobis cùm fortè viator
 Adjunxit ſe, gente Cydon, grátusque Camœnis,
 Cui nomen Lycidas, caprorum paſtor: & illum
 Intuitu primo potuiſſes noſcere ſignis
 Perſimilem capræ: fulvâ nam pelle tegebat
 Agreſtes humeros preſſum lac nuper olente:
 Textilis attritam religarat pectore veſtem
 Zona, manum baculo calloſam innixus agreſti
 Ex olea, mihi qui ſubridens talia fatur.
 Viſus ei placidis riſus ſe fundere labris.
 Quo tibi, Simichida, rapidis ſic paſſibus itur,
 Sub pedibus cùm jam cæpit dormire lacertus,
 Nec caſſita levis per devia rura vagatur?

Aut

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α.

Η δὲ λήϊος ἀνὰ τὴν τε καὶ Εὐκλείτος εἰς τὴν Ἀλυσίαν
 Εἰρπομεν ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιον Ἀμύντας.
 Τὰ Διοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος,
 Κ' Αἰπυγίης, δύο τέκνα Λυκάπτιος· εἴ τι φρεσὶ δαδὶ
 Χαῶν τ' ἔτ' ἀνωθεν, ὑπὸ Κλυτίης τε καὶ αὐτῶ
 Χάλκωνος, Βύρειαν δὲ ἐκ ποδὸς ἄνιε κράναι,
 Εὐγ' ὀφρεισάμηνος πέτρα γόνυ· τὰ δὲ παρ' αὐταῖ
 Αἰγυροὶ Πηλέα τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαμιον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι χατηρερές, κομόσασα.
 Κῦπρον τὰν μεσάϊαν ὁδοὶ ἄνιμες, ὅδε τὸ σάμα
 Ἀμύντῳ Βεσσίλῃ χατεφάνετο· καὶ πὶ ὁδὸνται
 Εὐδλὸν σὺν Μοίσσῃσι Κυδωνικὸν ἑυρόμεν ἀνδρα,
 Ωτομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' ἀντόλος· ὅδε καὶ πῆ μιν
 Ηγιοίησιν ἰδῶν, ἐπεὶ ἀντόλα ἔξοχ' ἔφακει.
 Εὐκ μὲν γὰρ λαοόσιο δασύτειχος εἶχε τρώγῃο
 Κνακὸν δὲρμ' ἄμμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδοι·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ εἵθεοντι γέρονι ἐσφίγγετο πέπλος
 Ζωστῆει πλοκερῶ· ροικῶν δ' ἔχει ἀγχιελαῶ
 Δεξιτέρῃ κορυμνῇ, καὶ μὲν ἄρ' ἔμας εἶπε στασιῶς
 Ομματα μιν δίδωμι, (γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλ' αὖς)
 Σιμυχίδα, πᾶ δὲ τὴν μεσσημερίον πόδας ἔλκεις,
 Αἰνὰ δὴ καὶ σῆυρος ἐρ' ἄμασπᾶσι κατ' ἐνδὲρ,
 Οὐδ' ὅπτι μιν βίδιοι κορυμνὰ λλίδες ἡλάνονται;

Aut epulum petis ? aut cuiusdam è civibus offers
Te cupidum prælo ? propero sic calculus actus
Parvulus incessu circum vestigia tinnit.

Hic ego ; Præsignes meruit tua fistula laudes ,
O Lycida ! cedunt pastor messorque canenti.
At quanquam fuerit res hæc gratissima nobis,
De dubia me posse reor contendere palmâ.
Ad sacrum Cereris nobis iter ; & , mihi chari,
Par fratrum , Divæ formosæ festa pararunt,
Primitias frugum : largo nam copiâ cornu
Dono munificæ Cereris nunc horrea replet.
Verùm age , communis quoniàm lux atq; Camœna,
Incipe Bucolicum , solamina mutua , carmen. (est,
Nam me Pierides vatem fecere , ferorque
Omnibus eximius , sed non ego credulus illis,
Non ego , per terram ! nam nec , me iudice , doctum
Sicelidam supero Samium , dulcémque Philetam ;
Rana sed argutis videor certare cicadis .
Hæc dixi alliciens : ridens hic suaviter inquit.

Hac tereti clavâ mihi mox donabere , nâmque es
Eductum penitùs divino è semine germen.
At mihi seu nimium vanus faber ille videtur,
Qui monti æquales ædes struit Oromedonti,
Non minus et vestris res est insana , Camœnæ,
Alitibus , frustra Chio contendere vati
Verùm age Bucolicum (nec sit mora) carmen uterq;
Experiamur , ego hoc (possit si forte placere)
Cantabo montis nuper quod vertice feci.

Naviget Ageanax feliciter ad Mitylenen,

Urget

Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπέλθαι; ἥ πινος ἄγων
 Λαῶν ὀπιθρῶσκει; ὥς τεδ' πρὸς νεισομύροιο
 Πᾶσα λίθος παύοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι αἰέλει.
 Τότ' ὁ γὰρ ἀμείψην. Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
 Ἐμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπέροχον ἐν τε νομῆυσιν
 Εἰ τ' ἀμνητῆρος; τὸ δ' ἡ μάλα θυμὸν ἰάνει
 Ἀμέτερον. χαίτοι, χατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφασίδει
 Ἐλπομυγ' ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσίας· ἥ γὰρ ἐταῖροι
 Ἀνέρες ἐντέπλω Δαμάττει δαῖτα τελευντι,
 Ολβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πῶνι μέγ' ὦ
 Ἀ δαίμων ἐνκεῖτον ἀνεπλήρωσιν ἀλαάν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἶας)
 Βακολιασδάμεσθα· τάχ' ἄτερος ἄλλοι ὄνασῃ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισῶν χαυρὸν φόμα· κῆμὲ λέγοντι
 Πά-τες αἰοδὸν ἄειποι· ἐγὼ δέ τις ἔταχπειθήης,
 Ου δάν· ἔ γὰρ πο, χατ' ἐμὸν νόον, ὅτε τὸν ἰοθλόν
 Σικελίδαι νίκημι τ' ἐκ Σάμω, ὅτε Φιλητάν,
 Αἰείδαν· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ ποτ' ἀκείδας ὥς τις εἰσδα.
 Ως ἐφάμην ἐπίχθες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδύ γελῶσας,
 Τάν τοι ἔρα, κορυμῶν δωρήσομαι, ὅτε καὶ ἔσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλάσμενον ἐκ Διὸς ἔριος.
 Ως μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ
 Ἴσον ἔρευσ κορυφῇ τελέσαι δόμον Ωρομέδοντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρηγες, ὅσοι ποτὶ Χίον αἰοδὸν
 Ἀντὰ κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βακολίχης τυχέως ἀρχάμεθ' αἰοδαίς,
 Σιμυχίδα· κηλὴ μὲν ὄρη φίλος, εἰ τοι ἀρέσκει
 Τῷθ' ὅ, πὶ πρὸν σὺ ὅρει τὸ μελύθριον ἐξεπύνασα.

Εἴσεται Ἀγέλακ π χαλὸς πλὸς ἐς Μιτυλάειαν,

Urget ab occasu cùm jam Notus humidus æquor
 Hædorum, Orion rapidis cum sistitur undis.
 Si pulchrum Lycidam, cujus nunc flagrat amore
 Dimittat, validus quia me tenet illius ignis.
 Halcyones sternant fluctus & marmora ponti,
 Atque Notos, Austrumque algas qui verrit ab imo,
 (Halcyones Nymphæ quas dilexere marinæ
 Ante omnes volucres quæerunt qui fluctibus escam)
 Ageanax pulchram dum navigat ad Mitylenen
 Omnia sint placida, & portu sistatur amico.
 Tunc roseum gestans sertum, aut florentis Anethi,
 Purpureâ decorans vel tempora lata coronâ,
 Diffusum Pteleâ vinum cratere refundam
 Juxta ignem recubans, fabas torrebit in igne,
 Tunc aliquis, cubitum lectus consurget ad altum
 Cnyzâ atque Asphodelo redolens, apioque virenti.
 Molliter ipse bibam, non immemor Ageanaëtis,
 Impressum donec tingat fex crassa labellum.
 Et mihi cantabunt gemini, quorum alter Acarnan,
 Ille Lycopites, & Tityrus accinet ipse:
 Quo pacto Xenæ Daphnis flagravît amore,
 Utque vagum quercus luxere in montibus altis,
 Quæ circum placidæ ripas nascuntur Himeræ,
 Cum celsam super ille miser tabesceret Hæmum,
 Aut Athon, aut gelidâ Rhodopen, aut Caucason al-
 Et canet ut quondam pastorem acceperit arca (tam.
 Vivum ingens, quando ira gravis terrebat herilis.
 Interea simum pratis florentibus agmen
 Sæpe cavam Cedrum repetito examine complet,
 Et

Χάται ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὕγρα δάκνη
 Κύματ', κ' Ωρίων ὅκ' ἐπ' Ωκεανῷ πόδας ἴσχει,
 Αἰκέν τ' Λυκίαισι δ' Πιπυρμον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ρύσεται. θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με κατὰγει.
 Χ' ἀλκυόνες φορεσύνι τὰ κύματα, πάντε θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τὴν τ' ἔυρον, ὅς' ἔσχατα φυκία κινεῖ.
 Αλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίοι τάττε μάλιστα
 Ορίθων ἐφίλαθεν, ὅσας τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρει.
 Ἀγιάνακτι πλόον διζήμεν' ἐς Μιτυλήαν
 Ωρία πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοὸν ὄρμον ἴκοιτο.
 Κήρῳ τίμω κατ' ἅμαρ, ἀνήθινοι ἢ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοῖαν τέφαισι παρὲς περὶ φυλάσσαν,
 Τὸν Πτελιπκὸν οἶνον ὑπὸ χρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις οὐ πυρὶ φρυξῶ,
 Χ' ἀσιβὰς ἐστέται πεπυκασμένον ἔς' ἑπὶ πᾶχι
 Κεύζα τ', ἀσφοδὲλ' αὖτε, πολυγνάμπτ' αὖτε σελήνῃ.
 Καὶ πόμα μαλακῶς, μετὰ μὲν Ἀγιάνακτος,
 Αὐτῶσι κυλίκεσσιν καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησύνι δέ μοι δύο ποιμένες εἰς μὲν, Ἀχαρίεις·
 Εἰς δέ, Λικωπίτας· ὃ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσσει,
 Ως ποκα τοῖς Ξητίαις ἤρασαντο Δάφνις ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὅρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτοὶ ἐθρῖμυν,
 Ἰμέρ' αἴτε φύοντι παρ' ὄρεσσιν Πισαμοῖο·
 Εὐτε χθὺν ὥς τις κατετάχεται μακρὸν ὑφ' Αἰμον,
 Ἡ Ἀθω, ἢ Ῥοδόπαι, ἢ Καίκασον ἔσχατ' αἰνέται.
 Ἀσπερ δ' ὥς περ' ἔδωκετο τ' αἰπὲλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἔοντα, κακὰισιν ἁλ' ἀσθαλίαισιν ἀνακλῶς,
 Ως τέ νιν αἰσιμαὶ λήμωνόφει φέρβον ἰοῦσαι
 Κέδρον ἐς ἀδελῶν μαλακοῖς ἀνέγει μῆλισσιν·

Et vatem madidum Musarum Nectare pascit.
 Fortunate Comata! hæc sors tibi pertulit, & tu
 Conclusus fueras arcâ, te Nectare dulci
 Pastor, apes toto paverunt mense jacentem.
 O utinam nostrâ hac esses ætate superstes!
 Tunc ego servarem gratus tibi monte capellas,
 Cantibus auscultans, piceis vel quercubus ipse
 Acclivis summis caneres, divine Comata.
 Dixerat, & tacuit, tunc ordior ipse vicissim.

O Lycida, tauros pascentem in montibus altis
 Carmina me dulces docuerunt multa Camœnæ,
 Quæ fama ad summum fortasse evexit Olympum:
 Quod tamen in cunctis excelluit, hoc tibi primum
 Incipiam, tu præbe aurem gratissime Mulis.
 Simichidæ sternutavit dulce agmen Amorum,
 Qui tantum myrto gaudet, quàm Vere capellæ,
 Ipse & Aratus amat puerum, gratissimus illi,
 Visceribus totis ardescens: novit Aristis,
 Vir spectatus Aristis, in ipso Delius antro
 Inflantem calâmos quem fastidire nequiret.
 Quantus Arate tuis pueri furit ossibus ignis!
 Pan Homoles præpingue solum sortite nivalis,
 Cura tibi vatis fugitivos sistere Amores,
 Sive Phœlinus erit formosus, sive quis alter.
 Hoc tu si facias, pueri non Arcades unquam
 Scyllis (Pan) latera atque humeros tibi chare flagel-
 Exigua adfuerit festo cum copia carnis. (lent,
 Si non annueris, fias tunc unguibus ater
 Undique concissus, lectumque urtica ministret.

Montibus

Οὐκ ἔτι οἱ γλυκὺ Μοῖνα χτ' ἄματος χ' ἰκέρ.
 Ὀ μαχαιρετὲ Κομάτα, τὴ θύμῳ τῶδε τιρπὰ πιποῖθις·
 Καὶ τὴ χετὶκλάδης ἐς λάρνακα, ἢ τὴ μελισσῶν
 Κηρία φερβόμνος, ἔτος ἄρειοι ἐξεπέλεσας.
 Αἶψ' ἐπ' ἐμεῦ ζῶσις ὀναέθμος ὄφελος ἡμεῖς,
 Ὡς τοι ἐγὼν ὀνόμουν αὖ ἄρα τὰς χαλὰς αἶγας,
 Φανᾶς εἰσαΐων· τὴ δ' ἔποδον, ἢ ἔποδον πύλαις
 Ἀδὺ μελισσοδιδυμὸς χετὰκέχλιτο, θεῖε Κομάτα.

Χὼ μὲν τὸς ἐπὶ ἀπεπαύσατο. ἢ δὲ μετ' αὐθις
 Κῆρὸν τοῖ ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆρ δίδαξαν αὖ ἄρα βωκολέοντα
 Εὐδλά, τὰ πῦρ ἢ Ζαῖος ὅππ' ἔθρονον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τὸν ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχοι, ὅ τ' ἐγερᾶν
 Ἀρξέμ'. ἀλλ' ὑπάκοισι, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσας.
 Σιμηχίλα μὲν Ἐρωτες ἐπέπλεον· ἢ γὰρ ὁ Δειλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτῶς ὅσον εἶαρος αἶγας ἔρανον.
 Ὡς τὸς δ', ὁ τὰ πάντα φιλαΐματος ἀνέει τῶν,
 Παιδὸς ἔποδον ἀπλάγχθοισι ἔχει πόθον. οἶδεν Λεῖσις,
 Εὐδλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀλκίσις, ὅν ἔδ' ἐκεῖ αὐτὸς αἶδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμυγι πῶδ' ἐπὶ τειπόδεσσι μαγαίροι,
 Ὡς ἐκ πύδης Ἀλκίσις ὑπ' ὅσσοι αἶθετ' ἔρωπ.
 Τόι μοι, Πάν, Ομόλας ἔρατον πέδον ὅτε λέλοσ' ἦς,
 Ἀκλῆτοι τῆσι φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
 Εἰτ' ἔσ' ἂρ' ὁ Φιλίππος ὁ μαλ' ἀκός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆρ μὲν ταῦτ' ἔρδεις, ὅ Πάν φίλε, μή τί τι παῖδες
 Ἀρχαῖοι σκίλλασιν ἔποδον πλευσάτε ἢ ὄμους.
 Ταῦτα μαρτυροῦν, ὅτι κρέα τυττὰ παρὲν
 Εἰ δ' ἄλλως ἰένους, χτ' ἢ μὲν χεῖρα πάντ' ὀνύχασιν
 Δακτύλῳ κλάσας, ἢ ὅτι κνήδασιν καλὴν ὀνύχῳ.

Montibus Edonis maneat, & tempore Brumæ
 Juxta Hebrû fluviû, gelidum conversus ad Arcton :
 Atque apud Æthiopes ardens te torreat æstas,
 Ad Blemyas populos, quâ surgit origine Nilus.
 Linquite & Hyetidos fontes, & Biblidos undas.
 Hic roseas monstrate genas examen Amorum,
 Et pulchræ celsò properate à monte Diones,
 Vestrâque formosum configant tela Philinum,
 Figite, crudelis miserum me despicit hospes.
 Quanquam tu pyro sis mollior, ista puellæ
 Exclamant longè, Tibi forma, Philine, peribit.
 Ante fores ne sic frustra jaceamus, Arate,
 Nec toties repetamus iter, sed prævius ales
 Auroræ sinat his alium succedere curis:
 Hunc prope continget quendam pendere palæstram,
 Sed nobis curæ requies sit dulcis, anûsque
 Arcens submisso quæcunque infensa susurro,
 Finieram, cùm me subridens suaviter ille
 Ferre pedum jubet, & Musarum munere honorat.
 Atque ille ad lævam se vertit, semita Pyxam (mi
 Qua tulit, ast ego cui comes Euchritus, ad Phrasida-
 Tendimus ad dextrâ, & formosus Amyntichus, illic
 Culcitra prædulci lentisco strata recepit,
 Nuper & abscissis jucundus pampinus uvis.
 Fraxinus, & lentæ nutabant desuper ulmi,
 Et propè decurrens vivo manabat ab antro,
 Nympharum requies, jucundo murmure lymphe.
 Turbâque gaudentes florenti æstate cicadæ
 Rauca laborabant cantu, atque acredula longè
 Assiduus

Εἰς ἡδυνῶν μὲν οὐ ὄρεσι χέμασι μέσῳ,
 Εβρον παρ ποταμοὶ τεβαμμένους, ἐγγύθεν ἄρκτυ
 Εν δὲ θέρῃ πυμάτοισι παρ Αἰγυπτοῦ νομέουσιν,
 Πέτρα ὑπο Βλεμῶν, ὅθεν ἔκπ Νεῖλος ὄρατ'·
 Ὑμμε δ' Ὑπέρδος ἔξ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόπτες
 Νᾶμα, ἔξ οἰκῶντες Ξανθᾶς ἑδδς ἀπὸ Διῶνας.
 Ω μάλοισιν Ερωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετ' μοι τόξοισι τ' ἰμωρόεντα Φίλιον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τ' Ξεῖνοι ὁ δῦσμορος ἔκ ἱλεῖ με,
 Καὶ δὴ μὲν αἰπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναικες,
 Αἰσὶ φανί, Φιλίῃ· τό τοι καλὸν ἀνθος δόπρ' ῥεῖ.
 Μήκετι τοι φρυγῶμες ὅπ' αἰσχυροῖσιν, Λεατε,
 Μῆδ' ὀδας τρέβαμες· ὁ δ' ὄρχειος ἄλλοι ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκασι νεισιχῶσι διδούῃ·
 Εἰς δ' ὑπὸ τοῖσδε φέετε Μόλαν, ἀγχοῖτο παλῆστρας·
 Ἀμμι δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρῆν,
 Αἰτις ὀπφρύσσοισα, τὰ μὲν καλὰ ἰόσφιν ἐρύχοι.
 Τόσος ἐφάμα· ὁ δέ μοι τὸ λαγαρόλον, ἀδὺ γέλασας
 Ως παρος, ἐκ Μοισῶν Ξεινήιον ὅπασιν ἡμες.
 Χῶ μὲν δόπκλινας ἐπ' αἰετρεῶ, τὰν ὅπ' Πύξας
 Εἰρ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε ἔξ Εὐκλειτος ἐς Φεασιδάμω
 Στραφθέντες, χεῖ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείας
 Αδείας στήλοιο χαμηνίσιν ἐκλήθημες,
 Εν τε νεομάτοισι γεγαθότες οἰναίοισι.
 Πολλαὶ δ' ἄμμι ὑπάρθε κτ' κεατὸς δονέοντο
 Αἰγυροὶ πελέα τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἀνέροιο κατειβόμενον κελάρυσδον.
 Τοῖ δὲ ποπ σκιεαῖς ὀροδαμίσιν αἰθαλίωες
 Τέπιδες λαλαγεῦτες ἔχον πόον· ἃ δ' ὀλολυγῶν

Assiduis humiles spinas clangoribus implens.
 Assonat hinc cassita levis, gemit arbore turtur,
 Fontem & apes rauco circumstrepere susurro,
 Omniâque æstatem redolent, redolent Autumnum.
 Ante pedes pyra advolvuntur, & undique mala
 Circumfusa jacent: prædulci pondere pruna
 Flectebant lentos onerato vimine ramos.
 Tum quadrima gravi ligno est desecta litura.
 Castalides quæ Parnassi jûga summa tenetis!
 Talia fortè Pholi vivo Centaurus in antro
 Amphitryoniadæ statuit convivia Chiron.
 Pastorem quondâ Polyphemum ad flumen Anapi,
 Qui dextrâ immmani torquebat saxa, choreas
 Ducere num Nectar bene potum tale coëgit,
 Quale illic vestro fluxerunt palmite, Nymphæ,
 Ad Cereris sacras aras? in cujus acervo
 Sæpe utinam figam vannum! mihi rideat illa
 Mergitibus decorata gravique papavere dextram.

BUCOLICI.

DAPHNIS, MENALCAS,
 & CAPRARIUS.

PAscenti tibi Daphni boves occurrit, ut aiunt,
 Lanigeræ pecoris custos in monte Menalcas.
 Flava utriusque coma & primæ lanugo juventæ,
 Inflabátque

Τηλόθεν οὐ πυκναῖσι βάται τρύβισσιν ἀχούται.
 Λείδον κόρυδι καὶ ἀχανίδες, ἔστι τετυγῆ.
 Παντῶτο ζυθαὶ θεῖ' ἰδάχας ἀμφὶ μέλισσας.
 Πάντ' ὠσδεν θέρεος μάλα πῖπος, ὠσδὲ δ' ὀπάρης.
 Οχθαὶ μὲν παρ' ποσσὶ, ὦσ' πλεωραῖσι δὲ μάλα
 Δαφλέως ἀμμοῖν ἐκυλίνδοντο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ορπακας βραβύλοισι καταβείγοντες ἔρασδ'·
 Τετράετες δὲ πῖται σπολύετο κρατὸς ἀλευφαρ.
 Νύμφαι Καταλίδες Παριάσοι αἴψος ἔχουσιν,
 Ἀρὰ γέ πα' τοῖσι δὲ Φόλω χ' ἰλαῖνον ἀντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐστάσατο Χείρων;
 Ἀρὰ γέ πα' τίῳσι τὸν ποιμένα τόν ποτ' Ἀιάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ὄρεσι λαῶας ἔβαλλε,
 Τοῖον τέκταρ ἔπειπε, κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεύσας,
 Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρυνώσατε, νύμφαι,
 Βαμῶ παρ' Ἀμάτρου ἀλωάδος; ὥς ὅτ' ἐπὶ σωρῶ
 Αὐτὶς ἐγὼ πάζομαι μέγα πῖπον· ἅ δὲ γαλάσσας,
 Δεσγμάται καὶ μάκωνας οὐ ἀμφοτέροισιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ,
 καὶ ΛΙΠΟΛΟΣ.

Αφιδι τῷ χερσὶν ἐσθλὸν τοῦ βουκολέοντι
 Μᾶλα νέμων (ὡς φανή) χάτ' ὄρεα μαχερὰ Μενάλκας.
 ἄμφω πῶγ' ἤτις πυρρόλειχε, ἄμφω ἀνάβω,

T 2

Αφιδι

- Inflabátque leves calamos, cantabat utérque,
 Tum te, Daphni, tuens hæc edidit ore Menalcas,
 M. Daphni boum custos, vis decertare canendo?
 Posse mihi videor facilem promittere palmam.
 Reddidit at pulcher jactanti talia Daphnis.
 D. Lanigeræ pecoris custos cantórque Menalca,
 Vincere me nequeas non si moriari canendo.
 M. Num tentare placet, vel præmia ponere litis?
 D. Et tentare libet, vel præmia ponere litis.
 M. Quodnam ponetur pretium certaminis huius?
 D. En vitulum, matri æqualis te poscitur agna.
 M. De grege non ausim quicquam deponere tecum:
 Est genitor matérque, gregem numerabit uterque.
 D. Quidnam igitur pones? quæ tollet præmia victor?
 M. Vocibus est nuper mihi fistula facta novenis,
 Desuper æqualis ceræ munimine & infra:
 Hanc ponam, quæ sunt patris deponere nolo.
 D. Vocibus & nobis est fistula facta novenis,
 Desuper æqualis ceræ munimine & infra,
 Quam modo composui digito monstrante laborē,
 Hunc etenim fissæ punxi mucrone cicutæ.
 Quis iudex? quisnam victori præmia tradet?
 M. Opilio nobis quid si procul ille vocetur,
 Cui canis allatrat servanti candidus hœdos?
 D. Clamarunt pueri, opilio mox præbuit aurem,
 Cantabant pueri, opilio de lite ferebat.
 Fistula cantorem primum dat sorte Menalcan,
 Inque vicem cecinit pulcher sua carmina Daphnis,
 Taliæque occæpit primus cantare Menalcas.

Ἄμφω σὺ εἰσὶν διδακνύμενοι, ἄμφω αἰεῖν.

Πρῶτος δ' ὦν περὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μεάλας·

Μ. Μικητῶν ἐπὶ πύρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῶσα;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς αἰεῖν.

Τὸν δ' ἄρα καὶ Δάφνις τοῖσιν ἀπαμείβετο μύθῳ·

Δ. Ποιμῶν εἰροπόκων οἷον συρικτὰ Μεάλας,
Οὐποτε νικασεῖς μὲν, ἔλ' εἴπ' πάροις τυ γ' αἰεῖν.

Μ. Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χεῖρόν τις κατὰ γαῖαν ἀεθλον;

Δ. Χρήσδω τῷτ' ἐσιδεῖν, χεῖρόν τις κατὰ γαῖαν ἀεθλον.

Μ. Ἀλλὰ τί θησέμεθα ὅ κεν αὖτις ἀρχιον εἴη;

Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμείν.

Μ. Οὐ θησῶ ποικίλ' ἀμείν. ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μεν,
Χ' ἂν μήτηρ· τὰ δὲ μάλα ποθέσμεθα πάντ' ἀειθμεῖν τι.

Δ. Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖο ἰοῦν;

Μ. Σύνειγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ σφαιράφωτον,
Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσοι χεῖρα, ἴσοι αἰώφην,
Ταύτην κατθέμεν· τὰ δὲ τῷ πατρὶος ἐκ καταγνησῶ.

Δ. Ἡ μὲν τοι κῆρ' ἐπὶ σφαιρῇ ἔχω σφαιράφωτον,
Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσοι χεῖρα, ἴσοι αἰώφην,
Πρώτην νῦν συνέπαξ'· ἐπὶ καὶ τὸ δακτυλὸν ἀλγῶ
Τῷτ' ἐπεὶ χαλαρὸς με διασχιδεῖς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κενεῖ; τίς ἐπαύροος ἔσεται ἀμείν;

Μ. Τηϊόν πως σφαιρῶν τ' ἀπόλοι ἢν καλέσωμες,
Ὡς ποτὶ ταῖς εἰρῆσιν ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες αὖσαν, ὁ δ' ἀπόλος ἦν ἐπαύροος·
Χ' οἱ μὲν παῖδες αἰεῖν, ὁ δ' ἀπόλος ἦτελε κενεῖν.
Πρῶτος δ' ὦν αἰεῖ λαχόν ὑπὸ κατὰ Μεάλας·
Εἰτά δ' ἀμοιβάνην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδῶν
Βακολιχῶν· ἔτω δὲ Μεάλας ἀρξάτο πρῶτος.

M. O nemora, ô saltus Divorum è stirpe! Menalca

Si vobis quondam grata Camœna fuit

Lanigeram saturate gregem, si fortè juvencas

Egerit huc Daphnis, non minus ille ferat.

D. O herbæ fontes, & germina, grata querelis,

Si quid habet Daphnis par Philomela tuis,

Hoc saturate boum armentum si forte Menalcas

Insper adveniat, pascua læta date.

M. Undiq; ver nitidum & florentia germina, lacte

Ubera turgescunt, crescit & agna recens,

Florida si veniat virgo, postquam illa recessit,

Marcuit hic Pastor dulcis & herba siti.

D. Hic & oves fœtæ pariunt capræque gemellos,

Nectar apes cumulant, quercubus alta coma est.

Qua pedes incedit Milo: si quando recessit

Fit subito pastor languidus atque boves.

M. Vir caper albarum caprarum, obscuraq; tesqua

Silvarum, ad latices hæde petulce veni,

Hæc illi domus: I, narra mutilate Miloni,

Quòd Proteus phocas paverit ipse Deus.

D. Non terram Pelopis quæro, non multa talenta;

Non celeri ventos præteriiſſe pede,

Te tantùm amplexus cantabo rupe sub ista,

Reſpiciénſque greges, Trinacriúmque mare.

M. Triftis hyems foliis, tempeſtas ſæva profundo,

Retia vitat avis, piſcibus hamus obest,

Virgineus juvenes ardor ferit. O Pater, ô Rex,

Non ſolus, perii te quoque tangit Amor.

~~alia cetera~~ cinere viciffim,

Μ. Ἀγνα ἔ ποταμοί, θεῖοι γίος, αἱ π Μεάλας
 Πα ποχ ὁ συνεχὲς περὶ φιλῆς ἄστ μέλες,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμαδάς· ἦν δέ ποχ ἔργη
 Δάφνις ἔχον δαμάλας, μηδὲν ἔλαστον ἔχει.
 Δ. Κραῖα ἔ βοτάναι, γλυκερὴ φυτοί, αἱ ὅ μοῖον
 Μυσιόδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδοῖσι,
 Τῦτο τὸ βυχέλιον παίνεται· κῆν τι Μεάλας
 Τὰ δ' ἀγᾶνοι, χαίρειν ἄφθογα πάντα νέμει,
 Μ. Παντὰ ἱερ, παντὰ δὲ νομοί, παντὰ δὲ γάλακτος
 Ουφατα πλήθυσιν, ἔ τὰ ἱεᾶ τρέφεται,
 Εἴθ' ἂ καλὰ παῖς ὀπιόσεται αἱ δ' αἱ ἀφέρπη.
 Χὼ ποιμαῖ ξηρὸς τίωθι, χ' αἱ βοτάναι.
 Δ. Εἴθ' οἷς, εἴθ' αἴγες διδυματοχοί, εἴθα μέλισσαι
 Σμάνεα πληρῶσιν, ἔ δρυῖς ὑψίτεραι,
 Εἴθα ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσσὶ αἱ δ' αἱ ἀφέρπη,
 Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
 Μ. Ω τράγε, τὰν λευκῶν ἀνιρ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυεῖον, ὦ σιμαῖ ὄντ' ἐφ' ὕδαρ εἰφοί
 Εἰ τίωφ γὰρ τίωος ἴθ' ὦ κόλε, ἔ λέγε Μίλων
 Ως Πρωτῆες φώκαι, ἔ θεὸς ὦν, ἔμε.
 Δ. Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χεῦσθα τάλαντα
 Εἰμ' ἔχην, μηδὲ φρόσθε δέην ἀνέμων·
 Ἀλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρα τὰ δ' ἄσσομαι ἀγχιὰς ἔχων τυ,
 Σιώντομα μᾶλ' ἰσορῶν, τὰν Σχελάν ἐς ἅλα.
 Μ. Δένδροισι μὲν χεῖμαι φοβεροὶ κακόν, ὕδασι δ' αὐχμῶς,
 Ορησιν δ' ὕψι λαγῆ, ἀρξοτέροις δὲ λίνα·
 Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος, ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Ου μόνος ἡεσθίω ἔ τὸ γυναικοφίλας.
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβᾶν οἱ παῖδες αἶσαν.

Coepit at extremum carmen cantare Menalcas.

M. Parce hœdis agnîsq; meis, lupe, parce tenellis:

Nec mihi sis gravior, parvus quia plurima servo.

O Lampore canis! cur sic sopor altus habet te?

Cum puero servare gregem, haud dormire deceret.

Ne cessetis oves tondere virentia culta,

Ne cessate iterum donec surrexerit herba:

Pergite pascentes cunctis dum turgeat uber:

Se saturent agnæ calathis, ego cætera servem.

Formosus tali respondit carmine Daphnis

D. Méque superciliis junctis formosa puella,

rospiciens antro pulcrum pulcrumque ferebat.

At nihil ipse tamen respondi durius illi,

Ast iter ingressum dejecta fronte sequebar.

Spiritus est vitulæ dulcis, vox grata genistæ,

Suaviter & vitulus, mihi mugit suaviter et bos.

Sub Jove propter aquas gratum est æstate jacere,

Quercubus est decori sua glans, malo sua poma,

Estque bovi vitulus laudi, bos ipse bubulco.

Sic cecinere illi, pastor sed talibus infit.

Os tibi dulcisonum & vox est gratissima, Daphni,

Suavior & cantus longè est dulcedine mellis,

Utraque pro merita cedit tibi fistula palmâ,

Pascentem simul hac mē si dignaberis arte,

Cornibus hanc mutilam accipies pro munere capræ

Cujus distentum calathos compleverit uber.

Tum puer exiliit saltu plausuque secundo,

Seu timidæ matris latus ut salit hinnulus olim:

Atq; ictum contrâ subiere dolores,

Nuptam

Τὰν πυμάων δ' αἰεὶ ὕπνος ἔχει· Μυράλκις
 Μ. Φύδω τῇ εἰς φασί, φύδω, λύκε τῇ τοκέδι μιν,
 Μυλ' αἰδῶμι μ', ὅτι μυχὸς ἐὼν πολλὰ σπονδὴν ὀμαρτῶ.

Ω Λάμπυρ κύων, ὅτε βαρὺς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ γὰρ κοιμᾷς βαθείας σὺν πατρί νέμωσα.

Ταί δ' οἶες, καὶ ὅμως ἀκύνει' ἀπαλὰς κορέσσασθαι
 Ποίας ὅτι χαμῆσθ' ὅκτα πάλιν ἄδ' ἐφύνηται.

Σίγα νέμασθε, νέμασθε τὰ δ' ἔθνη πλήστα πᾶσαι,
 Ως τὸ μὲν ὄρεος ἔχοντι, τὸ δ' ἐς θαλάρας ἀπὸ θαμνι.

Δευτερος αὖ Δάφνης λιγυρὸς ἀνιβάλλει' αἰεὶ δὴ

Δ. Κῆμ' ἐκ τῶ ἀντὶ σὺν ὄρεος κόρα ἐχρὶς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελῶσα, χαλὸν χαλὸν ἦμας ἐφασκῶ
 Οὐ μὲν ἔδ' ἐλόντι ἐκείνῳ ἀπο τ' περὶ αὐτῶ,
 Ἀλλὰ χεῖρ βλέψας τὰν ἀμαρτίαν ὁδοὶ εἴρηται.

Λεῖα φωνὴ τῶς πόρπος, αἰὲν τὸ πνεῦμα
 Αὐτὸ δὲ χ' αὖ μὸς γάρυται, αὐτὸ δὲ χ' αὖ βῶς
 Αὐτὸ δὲ τῶ γέρεος παρ' ὕδωρ ῥέει, αἰθριοχοιλεῖ
 Τῶ θρῦν τῶν βάλανι κόσμος, τῶ μαλίδι μάλα,
 Τῶ βοὶ δ' αὖ μὸς γάρ, τῶ βακχολῶ αἰ βόες αὐταί.

Ως οἱ παῖδες αἰετῶν ὁ δ' αἰπὸς ὡς ἀγόρευεν
 Αἰ. Αὐτὸ π τὸ φῶμα τοι, ὅτι ἐφίμερος, ὅ Δάφνη, φωνά

Κρέοσι μελπομένη τῶ ἀκύνει ἢ μέλι λείχει.

Λάσδοι τὰς σύεργας, οἷκιστας γὰρ αἰεδοί.

Αἰ δὲ π λῆς με ὅ αὐτῶ αὖ ἀνπολέοιτα διδάσκει,

Τῆσαν τὰν μετῶν δασὺ τὰ διδάκτρα τοι αἶγα,

Λπς ὡς κεφαλὰς αἰετ' ἀμολγὰ πληροῖ.

Ως μὲν ὁ πᾶς ἐχρὶν, ὅ αἰνῶτα, ὅ πλατῶνται

Νικησας ὅτις ἐπὶ μητρὶ λαβρὸς αἰετο.

Ως δὲ χετρεμύρη ὅ αἰετῶνται φρ. αὐτῶ.

Nuptam sepe solent qui Virginitatis ademptæ.
 Primus ab hoc inter pastores tempore Daphnis,
 Atque, puer quamvis, formosam Naida duxit.

SARPEDONIS ad GLAUCUM.

Glaucæ! quid immeriti nobis tribuuntur hono-
 Regalis solii, mensæ, dulcisque Lyæi? (res
 Cur Lyciæ populi tanquam sua Numina adorant,
 Prædiæque ad Xanthi pingues cultissima ripas
 Incolimus Cerere & nemorum felicibus umbris?
 Ni primi adversum contra consistimus hostem,
 Obviæque ardenti præbemus pectora pugna.
 Viderit & Lyciâ sic quisquam è plebe loquatur.

Haud equidem ignavis Lyciæ commissa potestas
 Regibus est, pingui segnes qui carne bibentum
 Vescantur, Bacchumque bibant: nitet ardua virtus
 Insuper, apparent primi, pugnâque capeffunt.
 O bone! si Troium linquentibus arma, daretur
 Aeternum senio & fatorum lege remota
 Vivere, non me jam prima inter tela videres,
 Nec te præclari traherem in certamina Martis.
 Sed cum certa necis fors sit, letique patefiant
 Mille aditus, quos nemo fugit mortalis, eamus,
 Aut hosti dabimus decus, aut ex hoste feremus.

ΕΥΚΡΙΤΟΥ.

Ποιῶν ἔτι ἐν ἡμέρᾳ γαμήσιον ἀνέχεται
 Κῆρ ἔπειτα Δάφνις ὡς δὲ ποταμὸς πρὸς τὴν ἑρμῆν
 Καὶ ἰομφαν, ἀκριβοὶ ἰδοὶ ἔπ, Ναιίδα γάρην.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΟΝ.

Λαῦνε, τίη δὴ ἰδοὶ τετιμήμεντα μάλιστα,
 Εἶδον τε, κρέασι τε, ἰδὲ πλείοις δὴπείεσσι
 Εἰ Λυκίῃ, πάντα δὲ θεὸς ὡς ἐπιδόωσι,
 Καὶ τέμενος νηρόμεντα μέγα πᾶσιτοιο παρ' ὄρεσιν,

Καλὸν ποταμῆος, ἐν ἀρύρῃς ποροφόροις,
 Τῷ γὰρ ἔπειτα Λυκίοισι μετὰ τρώεσσι εὐνίας,
 Εἰς αἶδον, ἰδὲ μάχης χανταπῆς ἀντιβολῆσαι,
 Οὐδὲ τίς ὦλ' εἴπη Λυκίῳ πύκα φαρμακῶσι,
 Οὐ μὲν γὰρ εἰς Λυκίῳ κατακοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, εἰδυοὶ τε πύκτα μῆλα,
 Οἷον δ' ἔχουσιν, μελιδία, ἀλλ' ἄρα ἐν ἴσ
 Εὐδλῇ, ἰπὲρ Λυκίοισι μετὰ τρώεσσι μάχονται.
 Ω πόποι, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον ἄξι' ἔτι δὲ φυγόντις
 Λαίᾳ δὴ μέλλομεν ἄρῃς τ' ἀγαιάτω τε
 Εὐσεῖ, ὅτι καὶ αὐτοῖσι τρώεσσι μαχοίμεν,
 Οὐτὶ καὶ σὺ πάλαι μὲν μάχην εἰς κυδίαμεναι
 Νῦν δ' ἔμπερος γὰρ κῆρ ἐφείδῃς γαιάτοιο
 Μυεῖν, ὡς ἐκ τῇ φυγῇ θῆται, ἢ δ' ὑπαλύξῃ,
 Ιορδῇ, ἢ πρὸς κυδία ἀνέχομεν, ὡς τις ἡμῶν.